

Diệu Hạnh

Mùa Xuân Yêu Thương

Chương 1

Bà khách khó tánh hát hàm:

- Sao, chịu không? Dứt giá cái đầm đó ba trăm ngàn. Không bán, tôi đi luôn nghe.

Thùy Dương cắn môi ngằn ngừ. Rõ ràng so với cái giá năm trăm ngàn đưa ra lúc đầu thì chấp nhận giá ba trăm ngàn là quá bèo, nhưng không bán thì coi như cả ngày hôm nay, từ sáng tới chiều chỉ mở cửa hàng ngồi chơi không. Thật xấu mỗi. "Có còn hơn không."

Cô chép miệng thở ra :

- Thôi, bán đại cho dì đó.

Bà ba nguyệt sắc lên :

- Được giá vậy thôi, chứ còn đại với tiểu cái gì ?

Thùy Dương ngán ngẫm, cắn cúi xếp áo bỏ vào bộp xộp trao cho khách, cô không thể phân bua rằng còn bao nhiêu tiền thuế má, mặt bằng... công vào giá thành của món hàng mà cô phải chịu, và nhất là gương mặt nặng trĩu của bà Hoàng, mẹ kế cô lúc nghe cô báo cáo tình hình buôn bán, bà luôn giãy nảy lên, mỗi khi biết Thùy Dương

bán rẽ món hàng và bao giờ cũng kết thúc bằng một câu nói mát mẻ :

- Rốt lại chỉ có mẹ con tôi là mua gian bán lận mới đủ nuôi hết cả cái nhà này Thiệt thà quá, lấy gì mà ăn.

Thùy Dương chỉ còn biết cúi đầu rút lui. Trong lúc cha cô, ông Bình cười giả lả :

- Con chị nó khờ thì có con em nó đỡ ngày mai, bà biểu con Bạch Sa ra ngoài hàng phụ buôn bán là được chứ gì.

Bà Hoàng lại được dịp đay nghiến chồng:

- Thôi đi chứ. Con Sa còn phải học luyện thi rồi học thẩm mỹ, vì tính... hàng trăm thứ, thì giờ đâu mà ra buôn bán?

Trong nhà có hai đứa con gái, hễ một đứa đi buôn thì đứa kia phải theo đường học vấn, chứ chùn nhúm một chỗ làm chi cho sanh giặc. Bà quên mất một điều là chính bà đã phủ phàng cắt đứt chuyện học hành của đứa con chồng, khi Thùy Dương học hết phổ thông và chuẩn bị thi đại học với lý do:

- Ba với dì già yếu rồi, các con lại còn nhỏ, đâu có ai coi cửa hàng. Con là chị lớn, phải hy sinh cho gia đình một chút chứ.

Vẫn lặng lẽ chịu đựng như từ xưa đến nay, Thùy Dương chấp nhận ra ngồi bán hàng, dù ước mơ được học nữa vẫn cháy bỏng trong cô. Cô chỉ tiếc một điều là nếu, Bạch Sa, đứa em cùng cha khác mẹ của mình, chịu chăm chỉ học hành một chút thì sự hy sinh của cô cũng không đến nỗi uổng phí, đàn ông này nó lại ham chơi hơn ham học. Hồi mới học lớp mười, Bạch Sa đã dám nhuộm tóc hoe hoe rồi hạt dẻ đủ thứ, xỏ cả chục chiếc khoen đeo tai rồi chơi luôn chiếc bông hột xoàn ngay hốc mũi theo một mấy ợa sĩ nổi tiếng. Thật hết biết.

Cho tới bây giờ rớt đại học năm rồi, bà Hoàng lại đóng tiền cho học luyện thi, nhưng Thùy Dương mau chóng nhận ra rằng Bạch Sa chỉ lợi dụng những buổi học đó đi kết model với mấy tay chịu quây cùng tuýp với cô nàng, hơn là chịu học tập.

Biết thì biết vậy và cũng tiếc thắm rằng ước gì mình được đổi vị trí với nhỏ em nhưng Thùy Dương thừa khôn ngoan để hiểu "Mồ côi mẹ liếm lá ngoài đường" nên phải vờ "mất laptop tai ngo" cho xong chuyện.

Chị Hiệp - bạn hàng kế bên - ló đầu sang hỏi to đầy thông cảm :

- Rốt cuộc bà cũng chịu móc tiền ra hả ? Khiếp ! Tao nghe cò kè trả giá phát nhức đầu luôn.

Thùy Dương cười không được tươi cho lắm:

- Chán ghê đi, chị Diệp ơi. Em bán rẻ quá, sợ dĩ em cần nhần.

Chị Diệp xí dài :

- Bán được là may lắm rồi, còn hơn ngồi ngáp gió từ sáng tới chiều rồi đóng cửa về không. Bả có giỏi thì cứ ra đây ngồi đồng mấy bữa thì biết chứ gì, hàng họ buôn bán càng lúc càng khó khăn ế ẩm. Cứ nản dài ở nhà, có người hầu mà còn làm giọng đài các. Mà cứ thử bỏ lửng, đi kiếm chuyện khác làm, thử coi bả với con Sa ra sao thì biết.

Thùy Dương im lặng không đáp. Tuy chị Diệp nói đúng sự thật nhưng, cô không muốn "vạch áo cho người xem lưng", gia đình mang tiếng xấu thì cô đâu có hay ho gì.

Đang đứng trước quầy cô, chị Diệp bỗng ngoe ngáy trở về hàng, nói :

- Bà chủ nhỏ tới kìa. Tao về trước, không thì nó kiếm chuyện nặng nhẹ rồi mất công mệt.

Thùy Dương ngẩng đầu lên. Bạch Sa đã đứng chống nạnh ngoài

cửa, với mái tóc ôm sát đầu và gương mặt trang điểm tai tái, y như diễn viên Hàn Quốc.

Mới bước sang tuổi mười tám mà trông Sa già dặn hơn tuổi nhiều với vẻ ngoài đầy ấn tượng, tương phản với nét mộc mạc thanh tú của Thùy Dương mà cô nàng vẫn cười nhạo là "quê một cục". Lễ đương nhiên

là Bạch Sa luôn ăn hiếp cô chị hiền lành của mình mọi lúc mọi nơi, và lúc này cũng vậy, Bạch Sa hất đầu rất điệu, hỏi trống - Đang làm gì đó ? Có năm trăm ngàn đồng đưa tôi mượn đỡ, tối trả.

Thùy Dương cố tìm lời nhẹ nhàng đáp lại cô em :

- Chị làm gì có sẵn nhiều tiền trong người như vậy. Sao em không xin dì ? Bạch Sa gắt gỏng :

- Nếu xin được bã thì tội gì tôi tìm chị.

Rồi như nhận ra thái độ của mình như thế là không khôn ngoan, trong lúc đang nhờ vả người ta, cô nàng lại hạ giọng :

- Chị lấy tiền bán hàng cho tôi mượn, tối tôi trả sau.

Thùy Dương vẫn lắc đầu :

- Không được. Dì la chết.

Bạch Sa bắt đầu tức giận, hậm hừ :

- Chị phải biết là má nghe lời tôi hơn chị chứ. Thử hỏi tiền của bã làm ra để làm gì mà không cho con cái xài ?

Thùy Dương nhẹ nhàng đáp :

- Em nói với dì đi. Chị không biết. Bạch Sa mất hết kiên nhẫn, đi thẳng vào quầy, giật mạnh ngăn đựng tiền ra xem Thấy ba trăm ngàn để ngay ngăn trong đó, mắt cô nàng sáng lên, dứt lẹ vào cọc tiền vào túi quần rồi vỗ vỗ lên đáy, nói trống không :

- Để đó, rồi tôi kiếm tiền trả lại.

Như một làn khói, Bạch Sa nhún nhảy bước ra ngoài, leo lên xe của tay thanh niên nào đó này giờ vẫn kiên nhẫn chờ bên kia đường, rồi ga chạy mất hút.

Thùy Dương ngồi lặng im một lúc, rồi uể oải đứng lên, thu dọn quán áo treo bên ngoài vào trong để đóng cửa.

- Chị Hai ! Chi Ba có ghé đây không vậy ?

Thùy Dương vẫn thoăn thoắt xếp dọn nói vọng ra:

- Có chi vậy Yên?

Yên, em trai út của cô và Sa, Dắt thẳng chiếc Cup 81 lên lề, với tay gom hết mớ đồ linh kính đem vào trong, vừa phụ Thùy Dương, vừa nói:

- Má đang la ầm ì ở nhà kia. Chỉ đòi đi Vũng Tàu với đám bạn sáng đêm, xin tiền má không được nên vùng vằng leo lên xe tên nào đó, chạy thẳng. Má kêu em chạy theo coi chỉ chạy tới đâu. Em gặp đèn đỏ phải khựng lại, xe chở chị Ba chạy mất hút. Em nghĩ chỉ ghé đây lấy tiền quá.

Thùy Dương gạt đầu xác nhận :

- Trong tủ có ba trăm ngàn đồng, nó lấy hết luôn.

Yên dừng tay sửng sốt kêu lên :

- Chỉ gan vậy sao ? Bà này hết thuốc c chữa rồi.

Thùy Dương chán nản lắc đầu :

- Có nói cũng không được. Nó có nghe lời chị bao giờ đâu?

Yên bất bình thốt lên:

- Tại má chiều chị quá mới sanh chuyện. Như em là con trai mà đâu có hoan đảng như vậy. Nếu chị Ba mà ngoan ngoãn bằng phân nữa chị thôi đã là phước lắm rồi.

Thùy Dương cảm động nhìn em. Tuy cùng một mẹ sinh ra, nhưng

tính ý của Yên và Bạch Sa hoàn toàn khác nhau. Cùng nhờ có sự yêu mến ân cần của đứa em trai này, mà cô đỡ thấy lẻ loi trong căn nhà của mình. Nhiều lúc Yên còn cải lại mẹ để bênh vực cho cô nữa kìa.

Làm xong đâu đấy, Yên bảo chị :

- Sẵn ra đây, để em chở chị về luôn. Cất xe đạp lại quầy đi.

Thùy Dương gật đầu. Khóa cửa cẩn thận, cô ngồi lên cho Yên chở, không quên nhắc :

- Chạy chậm thôi Yên. Coi chừng té.

Yên phì cười nói lớn :

- Chả trách cho tới giờ chị chỉ biết đi xe đạp. Người gì đâu mà nhát hích. Thùy Dương cười nhẹ :

- Chậm mà chắc, tôi không ham tốc cao, cậu ơi.

Yên chuyển giọng tâm tình :

- Chị Hai nè ! Có bao giờ chị buồn má không thương chị bằng chị Ba không?

Thùy Dương bình thản lắc đầu :

- Có gì đâu. Dì đối với chị như vậy cũng tốt lắm rồi. Tại số chị mồ côi mẹ phải chịu thôi. Chứ dì không sinh chị ra thì làm sao quyền luyến như con ruột.

Yên cố pha trò :

- Nhưng em lại khác nha.

Thùy Dương cười, triu mến :

- Chị biết chứ. Yên là cháu đích tôn của họ Trần mà, phải phóng khoáng, rộng lượng, quân tử, hào hoa... mới xứng đáng với dòng họ chứ.

Yên cười ngất, ngất lời :

- Thôi đi bà chị. Đừng bơm em lên tận mây xanh nữa.

Xe dừng trước nhà, chị Ba giúp việc chạy ra mở cổng, vội vả hỏi Yên :

- Có gặp cô Ba không hả Út? Yên lắc đầu, dẫn xe thẳng vào sân. Chị Ba hạ thấp giọng, hỏi Thùy Dương :

- Kỳ này, bà chủ tha hồ "giận cá chém thớt", thế nào cô cũng phải vạ. Thùy Dương mỉm cười, chuyện này đã quá quen thuộc với cô rồi.

Vào sau Yên mấy bước, cô đã nghe tiếng bà Hoàng la inh ỏi trong phòng khách :

- Tụi bay làm ăn như vậy là giết tao rồi. Mạnh đứa nào đứa nấy phá, sao không cầm dao đâm phứt cho tao chết luôn đi.

Giọng Yên vang lên đầy bất bình :

- Má toàn "vơ đũa cả nắm". Con với chị Hai có làm gì đâu mà má la, nếu có bực chị Ba thì để từ từ chỉ về nhà rồi mà nói, chứ sao lại trút giận lên đứa khác.

Bà Hoàng cười gằn:

- Phải rồi. Tao độc ác lắm. Sống không được trong cái nhà này thì đủ lông đủ cánh rồi, tự động biến đi.

Thùy Dương đã bước hẳn người vào phòng và nghe không sót lời nào của mẹ kế.

Yên áy náy nhìn chị, rồi cắn môi làm thinh. Còn bà Hoàng chỉ khựng lại một tí rồi dương mắt dương mày, hỏi cộc lốc:

- Mày đưa tiền cho con Sa hả ?

Thùy Dương lắc đầu, trả lời rành rọt.

- Bạch Sa tự mở tủ lấy tiền, con cản không được.

Bà Hoàng hét thất thanh :

- Giao quày cho mày buôn bán, mà mày vô trách nhiệm như vậy đó

hả ? Rủi có ăn trộm, ăn cắp nhào vô lấy đồ, chắc mày cứ tỉnh bơ thì luôn quá.

Thùy Dương vẫn giữ thái độ Ôn tồn đáp lại:

- Thừa dìi "giặc ngoài phải đối phó khác người nhà chứ". Vì Bạch Sa là em con, có quấy thì còn có dì phân xử, nên con đâu thẳng tay như người dưng được.

Nhìn vẻ mặt bề bàng của bà Hoàng, Yên phải ráng nín cười, quay mặt ra ngoài, gọi lớn :

- Chị Ba ơi ! Dọn cơm đi. Em đói lắm nè.

Nhờ có cậu mà tình hình chiến sự mới đỡ căng thẳng, mà bà Hoàng tuột xuống lưng cọt dễ dàng hơn. Tuy vậy, không khí quanh bàn ăn cũng rất nặng nề, những người có mặt đều lùa cơm vội vàng cho xong bữa, để mau chóng lên tránh mặt nhau, Nhất là bà Hoàng.

Không có gì làm bà cay cú hơn là bị đứa con chồng bắt bẻ, nói trên cơ bà là không sao nói lại được.

Ông Bình còn bận ngoài xưởng mộc chưa về, Yên lại đi học sinh ngữ, bà Hoàng thay đồ xong, di ngang chỗ Thùy Dương, đang lúi húi soạn hàng họ trên ghế salon nói xăng:

- Lo coi nhà đó. Nếu con Sa có kêu điện thoại về thì nghe cho đằng hoàng, chờ tao về nói lại.

Thùy Dương "dạ" khẽ, rồi lại cắm cúi làm việc. Cô thừa biết nơi đến của bà là mấy sông "Đậu chính", cái máu mê từ thuở chưa về chấp nối với cha cô đến tận bây giờ. Bởi vậy bà làm sao dạy bảo được Bạch Sạ Cũng may là còn thằng Yên ngoan ngoãn đứng đắn gỡ lại chút vốn, bằng không coi như họ nhà cô vô phúc, xui tận mạng.

Yên tắm rửa thay đồ xong, đứng ngay cửa bếp, tần ngần bảo cô :

- Em đi học Anh vẫn nghe, chị Hai. Má bực mình cần nhả mấy câu

rồi thôi, chị đừng buồn nhé.

Thùy Dương điểm nhẹ nụ cười trên môi :

- Được rồi. Chị có buồn phiền gì đâu.

Yên vẫn chưa đi, cậu rút trong túi xách một quyển tập, ngáp ngừng nói :

- Em gửi chị quyển tập, lát nữa có đứa bạn học của em ghé hỏi, chị đưa giùm. Nhờ nói là em chờ không được, sợ trễ học nên đi trước.

Thùy Dương tủm tỉm cười, hỏi cắc cớ :

- Bạn gái hay bạn trai mà dặn kỹ vậy ?

Mắt Yên ửng đỏ, vừa quay lưng đi vừa đáp :

- Lát nữa thì biết. Em đi đây.

"Chín chục phần trăm là con gái rồi, không thì anh chàng đâu lằng xằng dữ vậy"

Vừa phỏng đoán, Thùy Dương vừa cười thú vị - "Biết đâu chừng trong quyển vở này lại có chứa những điều bí mật nho nhỏ nữa kìa".

Chuông reo ngoài cổng, Thùy Dương chạy ra.

Trái với những dự đoán của cô từ đầu đến giờ, trước mặt cô là một chàng trai cao ráo, lịch sự đang thận trọng cất tiếng hỏi thăm :

- Cô cho hỏi có phải nhà Yên ở đây không?

Thùy Dương gật đầu :

- Đúng rồi. Anh là bạn Yên à ? Nó có dặn đưa anh quyển tập nè.

Có vẻ hơi bị bất ngờ, nhưng người thanh niên vẫn sốt sắng đưa tay qua song cổng nhận quyển tập và gật đầu chào quay đi.

Bước được vài bước, không hiểu thế nào anh ta lại trở lại, bảo Thùy Dương :

- Tôi tên Bảo. Nhờ chị nhắn lại với Yên giùm là có tôi đến.

Thùy Dương gật đầu. Cô đi vào chưa đến bếp thì đã nghe tiếng

chuông cửa gọi ngược trở ra.

Lần này thì trước mắt cô xuất hiện một cô gái, đúng như cô tưởng tượng lúc ban đầu xinh xắn, bẽn lẽn với dáng dấp của một nữ sinh giản dị.

Dễ dàng thấy rằng cô bé bối rối khi đối diện với Thùy Dương và rụt rè hỏi

- Chị làm ơn cho em gặp Yên.

- Hả !

Lần này thì đến phiên Thùy Dương hả tiếng ngạc nhiên. Cô mơ hồ nhận thấy mình đã làm sai chuyện gì đó mà không thể, hay không kịp nhận ra, vì câu hỏi tiếp sau đó làm cô rụng rời :

- Nếu Yên đi vắng thì chị cho em lấy cuốn tập.

Thôi chết rồi. Thùy Dương cười méo xệch, lúng túng thú nhận:

- Chị vừa đưa cho người khác mất rồi. Tại chị nhanh nhẩu đoảng quá mà. Xin lỗi em nhiều, để chị kêu thằng Yên đi lấy về.

Ngớ ngẩn nhìn theo vẻ xuội xị ra về của cô bé, Thùy Dương lẩm bẩm nguyên rửa một ngày xui xẻo đã đến với cô hôm nay.

Yên vò đầu bứt tai, hỏi đi hỏi lại mấy lần:

- Anh ta nói tên Bảo à ? Nhưng em đâu có quen ai như vậy.

Thùy Dương ỉu xiu, cố vớt vát bằng câu hỏi :

- Mà cuốn tập của em có gì quan trọng không?

Yên ngượng ngập thú nhận :

- Chỉ là tập học thôi. Có điều em nhét lá thư trong đó.

À ! Thì ra, "cháy nhà lòi mặt chuột." Thùy Dương bật cười :

- Út ơì là Út. Vậy là em cũng gánh phần trách nhiệm đi nghe. Ai biểu không chịu thú nhận ngay từ đầu để chị khỏi hiểu lầm.

Yên đành cười trừ.

Bà Hoàng từ ngoài đi vào, nguýt dái con mắt có đuôi :

- Chưa chịu đi bán sao ? Mặt trời lên khỏi đầu người từ lâu rồi đó.

Vẫn như mọi khi, Yên đỡ đòn cho chị :

- Con nhờ chị Hai vá giùm cái áo. Để lát nữa, con chờ chị đi dọn hàng luôn.

Bà Hoàng gạt phăng đi :

- Thôi. Đừng có dư hơi, để nó đi một mình được rồi. Con chờ má đi đằng này một chút.

Yên lừng khừng :

- Có cần lắm không má ? Để con phụ chị Hai một chút, bữa nay là chủ nhật mà, có đông khách, một mình chị làm không xuể.

Bà Hoàng gằn giọng :

- Chuyện con Bạch Sạ Mây thấy có đáng đi không?

Mặt Yên búng thủng, cậu cần nhẫn :

- Má kệ chỉ đi. Hễ biết đi thì biết về, việc gì phải đi đón đi mời.

Bà Hoàng quắc mắt :

- Nó là chị mây, chứ bộ thứ "khác máu tanh lòng" hay sao mà mây ghét nó dữ vậy ? Toàn lo chuyện bao đồng không hà.

Nghe bà xỏ xiên, Thùy Dương cắn môi, nho nhỏ bảo Yên :

- Em đi với dì đi. Chị vẫn buôn bán hoài, có sao đâu.

Về điềm tỉnh của cô làm bà Hoàng dư tiết mà không làm sao kiếm chuyện được đành quay ngoắt đi, hăn học nói vu vơ :

- Con với cái. Toàn là đồ tội nợ.

Thùy Dương chán ngán lắc đầu. Bà luôn sợ Yên thân thiết với cô, sẽ "kéo bè" đối đầu với oai quyền của bà trong căn nhà này, nhưng nào phải vậy.

Vẫn với chiếc xe đạp mini nhỏ nhắn! Thùy Dương đi bán hàng.

Vừa dừng chân chống xuống đất, chị Tâm ở quầy kế bên đã nhóng sang hỏi :

- Sao hôm nay mở cửa trễ vậy nhỏ ? Làm ông khách muốn mở hàng sớm chờ mày, chờ không được đã bỏ đi luôn rồi.

Thùy Dương chỉ cười. Cô đã quá quen với những câu bông lơn, chọc ghẹo qua lại ở chốn thị tứ này rồi, cứ "giả thật, thật giả" xen lẫn, riết rồi không ai phân biệt được nữa. Không nghe cô trả lời, chị Tâm lại bước hẳn qua hàng cô, nói thêm lần nữa :

- Tao không gạt mi đâu. Coi bộ anh chàng đó cố tình gạt mi, chứ chẳng mua bán chi, không thì ở quanh đây bao nhiêu quầy, sao hẳn không ghé mà lại cố tình chờ mi cho bằng được.

Đã nghe như thế thì Thùy Dương không thể không hỏi :

- Vậy anh ta đi luôn rồi hả chị?

Chị Tâm ngẩn ra :

- Tao cũng không biết.

Ngay lúc đó, chị chợt reo lên :

- À, kia kìa ! Anh chàng ta quay lại rồi đó.

Thùy Dương hồi hộp nhìn lên và suýt reo to lên vì mừng rỡ. Đích thị cái anh chàng Bảo "cầm nhảm" tập kia rồi.

Anh chàng ta cười thật tươi với Thùy Dương như đã quen thân từ lâu :

- Chào Thùy Dương. Tôi đã định phải gọi điện đến nhà hỏi thăm Dương rồi đó.

Thùy Dương trở mặt, chỉ tay vào ngực :

- Tìm tôi ? Để làm gì ? Lẽ ra anh phải tìm thằng Yên mới đúng.

Bảo cười :

- Thật ra tôi cũng chẳng quen biết với Yên, chẳng qua là có người

quen nhờ gặp cậu ta vậy thôi. Còn tìm Thùy Dương lại có lý do đằng hoàng, hoàn trả vật không phải của mình.

Đưa tay đón lấy quyển tập "tai họa" nọ, Thùy Dương không khỏi đỏ mặt, vì cú ê ẩm do hấp tấp tối hôm qua. Tuy vậy, cũng không nén được câu hỏi:

- Sao anh biết tôi ở đây mà ghé tìm?

Bảo cười với vẻ bí mật :

- Nói ra thì dài dòng lắm. Nhưng tóm lại là có liên quan đến người nhờ tôi đến gặp cậu Yên.

Đã lỡ "phóng lao" rồi, Thùy Dương đành bắt lịch sự hỏi tới cùng :

- Ai vậy ?

Bảo chậm rãi vừa trả lời, vừa chú ý quan sát nét mặt người đối diện :

- Một cô gái có tên là Bạch Sa.

Thấy Thùy Dương tỏ ra kinh ngạc, Bảo nhướn mày dò hỏi :

- Thùy Dương có quen cô ta à ?

Ngập ngừng giây lát, Thùy Dương trả lời:

- Tôi là chị của Bạch Sa, và Yên.

Suy cho cùng, điều này chẳng có gì phải giấu giếm, dù thế.

Bảo không tỏ ra bất ngờ trước chuyện này, anh gật gù:

- Hèn gì, tuy không muốn báo cho ba mẹ biết tình trạng hiện tại của mình, nhưng Bạch Sa lại đòi gặp cậu Yên hoặc Thùy Dương cho bằng được.

Tuy đôi lúc có lẩn cán với Bạch Sa nhưng nghe phong phanh đứa em trái tính nết gặp nạn, Thùy Dương vẫn nóng ruột hỏi dồn :

- Bạch Sa đang ở đâu? Nó gặp phải chuyện gì rồi ?

Bảo thận trọng trả lời :

- Cũng không có gì nghiêm trọng. Một tốp đua xe trên đường ra Vũng

Tàu bị tai nạn, tạm thời phải nằm bệnh viện điều trị.

Thùy Dương hỏi dồn :

- Và Bạch Sa là một trong số đó chứ ?

Bảo gật đầu.

Thùy Dương đưa mắt nhìn anh, nửa tin nửa ngờ.

- Xin lỗi. Anh đóng vai trò gì trong chuyện này ?

Bảo nhún vai, tránh né lời đáp trực tiếp :

- Tôi là kẻ thích gánh chuyện bao đồng, chỉ thế thôi.

Rồi như để kết thúc câu chuyện không hay ho gì lắm đối với mình,

Bảo nói nhanh :

- Bạch Sa gửi cho Thùy Dương lá thư, nhờ tôi trao giùm. Xong nhiệm vụ rồi, tôi đi đây.

Anh ra đi cũng đột ngột như lúc đến. Thùy Dương cắn môi nhìn theo, rồi cúi xuống giở thư ra, Những giòng chữ nghịch ngoạc, cầu thả dần hiện ra trước mắt cô :

"Chị Hai

Làm ơn mang tiền tới giùm. Tôi đang kẹt, cần khoảng hai triệu.

Địa chỉ... khu Thảo Điền, không được cho ba má biết".

Những thông tin quá ít ỏi trên đủ để cho Thùy Dương hình dung ra tình cảnh hiện tại của Bạch Sạ Nó lại cần tiền không hiểu để làm gì mà lại giấu cả cha mẹ ? Liệu đây có phải là một cái bẫy dành cho các cô gái ngờ nghệch, chui đầu vào để bị bán sang Trung Quốc hay Campuchia gì đó không?

Suy tính một lúc, cuối cùng Thùy Dương quyết định sẽ rủ Yên cùng đi, vậy là ổn là đôi đảng, đỡ phập phồng lo sợ.

Chưa bao giờ cô lại mong mau hết ngày đến như vậy ?

- Tôi đến.

Theo kế hoạch đã bàn bạc sẵn giữa hai chị em, Yên xin phép bà Hoàng :

- Má à ! Con chở chị Hai tới nhà mấy người bạn của chị Ba, hỏi thăm thử coi có tin tức gì không nha,

Bà Hoàng cau mày :

- Cả buổi sáng nay mày chở tao đi cùng hết rồi mà, đâu còn sót chỗ nào nữa chứ ?

Yên cười hì hì, cố thuyết phục :

- Dĩ nhiên là còn. Không lẽ má biết hết người quen của chị Ba sao?

Bà Hoàng ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu, không quên dặn thêm :

- Nhớ đi đâu thì về cho sớm, coi chừng ba mày biết được, rồi la tao không biết coi chừng con cái.

Yên gật đầu ngoan ngoãn mà không quên tranh thủ bỏ nhỏ với mẹ :

- Má cho con hai triệu nha Hôm bữa chị Ba mượn tiền học phí của con mà chưa trả lại, con hết tiền rồi.

Bà Hoàng trợn mắt than trời :

- Bộ tội bây tưởng tao in được tiền sao mà xài như phá vậy ?

Nói vậy, nhưng bà vẫn mở tủ lấy tiền đưa cho Yên, động thái hăm he :

- Coi chừng đó. Mày mà bắt chước con Bạch Sa phung phí là tao cúp tiền luôn đó.

Yên cười hi hi, vừa dắt xe ra vừa nói lớn:

- Được rồi, má cứ yên trí. Hồng đưa này, còn đưa kia.

Thùy Dương "suyt" em.

- Vừa phải thôi. Bốc quá, coi chừng hư chuyện hết.

Chiếc Dream lướt êm trên đường, Yên quay đầu lại cười với chị :

- Chèn ơi ! Em rành sáu câu của má quá mà. Chỉ có chị mới ngại

thôi, còn em với bà Sa thì nhằm nhò gì.

Thùy Dương im lặng thờ ra.

Biết mình lỡ lời, Yên cũng nín thinh luôn.

Một lát sau, Thùy Dương mới kiếm chuyện nói vui cho đoạn đường bớt buồn tẻ :

- Em xin tiền chi mà nhiều vậy ? Bộ nhỏ Sa mượn hết tiền của em thiệt hả?

Yên cười toe toét :

- Đâu có. Đời nào em giao trứng cho ác. Cho bà mượn thì biết bao giờ mới thu hồi vốn được.

Thùy Dương chưng hửng :

- Vậy em lấy tiền làm gì ? Rồi sau này Bạch Sa biết được em đổ thừa nói thêm cho nó thì nó la ầm lên cho xem.

Yên bấu môi :

- Còn lâu bà mới dám. Trong thư chị ba có ghi rành rành số tiền, mà chối sao được ?

Thùy Dương ngớ ra :

- Em xin tiền đi đem lên cho nó à.

Yên gật đầu :

- Chứ sao ? Bằng không, làm gì có sẵn hai triệu chứ ?

Thùy Dương đáp khe khẽ :

- Chị có tiền để dành mà.

Yên lập tức gạt đi với vẻ gay gắt :

- Cho em xin đi, chị Hai. Lòng tốt cũng phải đặt đúng chỗ chứ. Chị nhường nhịn, giúp đỡ như vậy, chứ chắc gì bà Sa đã biết ơn chị, huống gì tiền của đưa cho bà thì chỉ có một đi không trở lại thì chị sẽ thiệt thòi dài dài. Mà em không phân xử chuyện này đâu, thà móc túi

tiền của má trước cho chắc ăn.

Sự tính toán quá rành mạch của đứa em trai làm Thùy Dương nao nao buồn, dù điều đó hoàn toàn có lợi cho cô, chẳng lẽ quan hệ trong gia đình lại sặc mùi kim tiền mà mất đi tình cảm đến mức này sao ? Yên lượn xe một vòng ngay giao lộ trước khi rẽ vào khu biệt thự sang trọng nằm ở ngoại vi trung tâm thành phố này, động thái nêu thắc mắc :

- Khu này toàn nhà riêng, không hiểu bà Sa ở vào chỗ nào nữa?

Không lẽ là phòng mạch tư của bác sĩ ?

Điều phỏng đoán của cậu hóa ra hoàn toàn đúng với sự thật, chỉ có một điểm sai biệt là ngôi biệt thự này lại là nhà riêng của bác sĩ, chứ không phải phòng mạch.

Mùa Xuân Yêu Thương

Chương 2

Thế là sau đó khi nhìn đúng địa chỉ được ghi trong thư, Yên ngừng xe, bấm chuông gọi cửa và cùng chị hồi hộp đợi chờ.

Từ ô cửa vuông vắn nho nhỏ trên cái cổng dày nặng, một gương mặt phụ nữ đứng tuổi thận trọng lộ ra, cất tiếng hỏi :

- Cô cậu cần chi ?

Thùy Dương tiến lại gần, nhỏ nhẹ hỏi :

- Tụi cháu đến tìm cô em gái. Cô ở địa chỉ ở đây, phiền dì xem giùm có đúng không?

Cô trao mảnh giấy của Bạch Sa cho người phụ nữ xem.

Đưa tờ giấy ra trước ánh đèn gắn trên trụ cổng đọc lâm nhảm, người phụ nữ từ từ mở cổng, vừa đủ cho hai cô em dắt xe vào, rồi đóng sập lại ngay.

Vừa đi trước dẫn đường, bà vừa lên tiếng phân bua :

- Trời tối, đường lại vắng, tôi phải cẩn thận lắm mới được, không thì trộm đạo mò vào thì khổ.

Thùy Dương tán đồng :

- Dì làm thế là phải. "Cẩn tắc vô ưu" mà.

Đi hết con đường trái đá sỏi là đến tòa nhà lớn, nhưng họ không đi vào đó, mà lại rẽ trái vào dãy nhà phụ theo sự hướng dẫn của người phụ nữ.

Dừng chân trước một căn phòng khép hờ cửa, người dẫn đường căn dặn :

- Cô Bạch Sa ở trong phòng, còn ông chủ của tôi lại đi vắng. Cô cậu vào thăm rồi muốn gặp chủ tôi thì đợi thêm khoảng một tiếng đồng hồ nữa.

Bà mau chóng rút lui về phía gian bếp, Yên và Thùy Dương đẩy cửa bước vào phòng.

Bạch Sa đang nằm trên giường, bàn tay liên tục thò vào đĩa đậu phộng bên cạnh bỏ vào miệng nhai nhóc nhách, đầu không ngớt lắc lư theo điệu nhạc sôi động chương trình MTV trên tivi, nếu không vì chiếc chân đang băng bột trắng xóa bắt phải nằm yên thì cô nàng đã nhảy phắt xuống đất để nhún nhảy rồi.

Thấy hai người bước vào, Bạch Sa nhòm người dậy, xòa tay ra, hỏi gọn lỏn :

- Tiền đâu?

Yên khó chịu, gạt phăng:

- Tiền gì? Ai rảnh mà hầu chị. Lúc nào cũng chỉ nhắc tiền.

Bạch Sa nguýt sắc bén, to tiếng lại :

- Tao hỏi bà Hai, chứ có động gì tới mày mà hằm hừ hả ? Tiền gì của mày, mà mày bo bo giữ kỹ vậy ?

Yên không chịu kém, át giọng luôn :

- Tiền nào cũng phải mồ hôi, soi nước mắt mới kiếm được, có xài phải đúng chuyện, chứ không vung tay vô tội vạ như bà đâu.

Thùy Dương phải dọa để nhanh chóng dàn xếp :

- Thôi mà. Mỗi đứa nhin một chút cho yên chuyện, ở nhà người ta mà cứ ồn ào như nhà mình thì ai chịu nổi. Coi chừng bị đuổi ra đường hết cả đám bây giờ.

Lời đe dọa có hiệu quả ngay tức thời, Bạch Sa tuy ám ức vẫn phải ngưng chiến, nhưng vẫn nghênh mặt kênh Yên đầy tức tối. Còn cậu em thì cười khẩy, quay mặt nhìn ra sân. Yên không làm sao ưa được bà chị quây siêu cấp tám của mình, dù rằng cùng mẹ cùng cha.

Thấy tình hình yên ắng trở lại, Thùy Dương ngồi xuống giường, nhẹ nhàng hỏi Bạch Sa:

- Em làm gì mà vừa ra khỏi nhà đã dựng xe vậy? Mà sao không vô bệnh viện cho giãn tiện, lại chạy vô chỗ kín bưng này vậy?

Mắt Bạch Sa nhăn nhó, giọng cô nói đầy bức tức :

- Chị không biết gì hết mà cứ ý kiến. Tụi này đưa xe có giải thưởng nên hằng lên, bị lật xe giữa đường, công an ví rất quá, làm sao dám vô bệnh viện? May có đưa bạn cùng nhóm quen chỗ này, mới lóp nhóp bò về đây nằm đổ đó.

Thùy Dương dè dặt hỏi :

- Chủ nhà là bác sĩ à ? Chân em bị thương có nặng không mà nằm ở đây vậy ?

Bạch Sa khoát tay, tỏ vẻ coi thường :

- Nhầm nhò gì ba cái chuyện lẻ tẻ. Có sức chơi có sức chịu mà.

Yên cười lạt, nói trống không :

- "Câu nói hay nhất trong tháng" sẽ được chọn trên báo Tuổi Trẻ Cười đó.

Bạch Sa nghe nhưng giả lả, đưa mắt nhìn Thùy Dương, hỏi thúc :

- Chị có đem tiền theo không? Đưa đây.

Yên rút xấp tiền ra cho Bạch Sa thấy, nhưng không đưa sang, lạnh lùng nói :

- Tiền thì có đây, nhưng để tôi với chị Hai thanh toán với bác sĩ, không cho chị rở vô đâu.

Bạch Sa tức lắm, nhưng biết nói ngang không lại Yên, mà dùng tình cảm cũng chẳng ăn thua gì nên dần dỗi nằm xuống giường, trùm mền kín đầu, tỏ ý đuổi khách.

Thùy Dương theo Yên bước ra, không quên dặn với lại :

- Em nghỉ ngơi cho khỏe. Để mấy hôm nữa, chị với thằng Yên chờ đi lên thăm em.

Ra đứng hảnh ngoài sân, Yên thở phào :

- Thoát nạn. Mình vô gặp bác sĩ một chút rồi về nha chị Hai.

Người phụ nữ ban nãy đã đứng sẵn trước tòa nhà lớn tự bao giờ, thấy hai người khách từ phòng Bạch Sa đi ra, liền đi đến thông báo :

- Ông chủ về rồi, mời cô cậu vào gặp.

Yên nhìn chị, nêu ý kiến :

- Chị vô đi. Em đứng chờ ngoài này được rồi.

Hiểu ý cậu em trai tỏ ra cẩn thận để đổi lại thái độ và không gian phảng phất sự bí mật nơi đây, Thùy Dương gật đầu, đi thẳng vào trong nhà.

Bước qua hai lớp cửa kính khép hờ, Thùy Dương đứng trong một gian phòng khách sang trọng, có một người đàn ông ngồi xem sách trên salon. Nghe tiếng chân, anh ta liền ngẩng lên nhìn chăm chú vào mặt người khách.

Không phải là Bảo như Thùy Dương thầm đoán, nên cô khá lúng

túng khi mặt đối mặt với một người đàn ông xa lạ Ở một nơi như thế này, vì thế không biết phải chào hỏi xưng hô ra sao.

Trái với vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo bề ngoài, vị chủ nhà tỏ ra khá niềm nở chào khách :

- Mời cô ngồi nghỉ chân một lát. Chắc cô là người nhà của Bạch Sa ? Thùy Dương chưa biết thái độ của anh ta đối với Bạch Sa như thế nào, nên chỉ: "vâng" một tiếng ngắn gọn.

Hơi nhú mào, chủ nhân tự giới thiệu :

- Tôi là Nhân, bác sĩ điều trị cho Bạch Sa Gia đình có đề nghị gì về trường hợp của bệnh nhân hay không ?

Thùy Dương rụt rè ướm hỏi :

- Xin hỏi bác sĩ, chừng nào Bạch Sa về nhà được?

Nhân nhún vai với vẻ khó hiểu, đáp lại:

- Điều này tùy thuộc vào gia đình chứ không do tôi, vì Bạch Sa chỉ bị xây sát phần mềm, tuy chân phải bó bột nhưng không nguy hiểm. Chỉ có điều, theo tôi được biết thì cô ấy đang gặp rắc rối gì đó ở bên ngoài nên chưa dám rời chỗ này thôi.

Điều này thì hoàn toàn đúng. Tuy còn lẩn cán như vậy, nhưng Thùy Dương rất Yên tâm về tình trạng sức khỏe của Bạch Sa Thấy không còn gì vướng mắc nữa, cô nhẹ nhàng đặt phong bì đựng tiền lên bàn, khẽ nói :

- Gia đình tôi rất cảm ơn bác sĩ. Trước mắt, xin được gửi tiền thuốc thang cho Bạch Sa rồi vài hôm nữa mẹ tôi lên sẽ trao đổi với bác sĩ. Không nhìn đến bao thư, Nhân ngửa đầu ra sau, cười nhẹ :

- Tôi làm việc này vì nể người đem Bạch Sa đến đây gửi gắm, chứ nơi đây nhà riêng, chỗ tôi nghỉ ngơi thư giãn, đâu phải dưỡng đường hay nhà thương mà phải vất vả ? Cô cất đi.

Thùy Dương đỏ rần mặt, nhưng không còn cách nào khác đành cất tiền, đứng lên chào ra về. Nhân khẽ gật đầu rồi cúi xuống đọc sách tiếp.

Tuy cuộc tiếp xúc vừa qua không thể nói là vui vẻ, nhưng dù sao khi bước chân ra về, ấn tượng của Thùy Dương đối với người bác sĩ trẻ nọ cũng thay đổi khá nhiều.

Khi nghe Yên hỏi :

- Ông bác sĩ già hay trẻ hả chị ? Có khó chịu không?

Thùy Dương trả lời, như muốn che giấu một điều bí mật nho nhỏ cho riêng mình :

- Không già không trẻ, không khó không dễ.

Tuy không vừa lòng với câu trả lời chút nào, Yên cũng đành chịu, không thể khai thác thêm, một khi Thùy Dương không muốn nói.

Bà Hoàng trừng mắt nhìn Yên, tỏ vẻ cáu giận :

- Chuyện tày tời như vậy, mà tụi bay thông đồng giấu tao, cũng may là con Sa không sao, không thì tụi bay chết với tao.

Yên chán nản, giơ hai tay lên trời :

- Thì chính miệng bà Sa yêu cầu như vậy mà. Bây giờ bà khỏe khoắn như thường, chỉ có chân bó bột thôi, vậy càng khỏe, má đỡ la mắng, đỡ canh chừng được mấy tháng. Bà Hoàng "hứ" lớn :

- Cái gì mà cũng nói được hết. Tao đang liệu lời giải thích với ba mày nè.

Yên cười khá châm biếm :

- "Lệnh ông sao bằng công bà". Từ bao nhiêu năm nay, có khi nào ba dám trái ý má đâu chứ.

Bà Hoàng tươi tỉnh ra, gật đầu :

- Cũng phải. Để từ từ tao nói chuyện với ông sau. Bây giờ đi đón nó về đã. Kêu Taxi đi Yên.

Yên vội từ chối :

- Bạn đi, để con chở má, bạn về má gọi Taxi với chị Ba, có phải đỡ tốn tiền một cuộc xe không?

Bà Hoàng xua tay, gật đầu :

- Được rồi, lệ lên.

Đã một tuần trôi qua, kể từ ngày Thùy Dương và Yên lên Thảo Điền, chiều hôm qua, Bạch Sa gọi điện thoại đến cửa hàng dặn Thùy Dương sáng nay đón cô nàng về Thùy Dương vẫn đi bán hàng bình thường dĩ nhiên bà Hoàng sẽ đi cùng với Yên.

Hôm nay, Yên bấm chuông gọi cổng và dẫn xe vào khá thành thạo, chứ không e dè như lần đầu đến đây. Vẫn người giữ việc kín tiếng hôm nọ dẫn đường, chỉ khác một điều là bà Hoàng được người khác thay mặt chủ nhà tiếp, chứ không phải là bác sĩ Nhân mà Thùy Dương đã gặp.

Bạch Sa được đặt lên chiếc ghế có bánh xe, đẩy thẳng ra cửa. Bà Hoàng theo sau lưng bà Tư, người giúp việc, bước vào phòng khách, luôn miệng cảm ơn rồi rít :

- Cám ơn chị đã chăm sóc con gái tôi trong lúc cháu nằm lại đây.

Bà Tư trả lời :

- Dạ, không có chị Cái chính là tôi làm theo lệnh ông chủ thôi mà.

Chợt nhớ ra, bà Hoàng hỏi dò :

- Ông bác sĩ là người như thế nào vậy chị?

Bà Tư lắc đầu, tránh câu trả lời trực tiếp :

- Cũng bình thường thôi. Mời bà vào.

Tiếp bà Hoàng là một người đàn ông lớn tuổi, điềm đạm.

Sau khi bà ngồi xuống ghế, vị chủ nhà vẫn tắt nội dung câu chuyện :
- Chẳng giấu gì bà, thằng cháu trai của tôi đã đụng xe gây thương tích cho cô Bạch Sa, bởi chạy ngược chiều với tốp đua xe của con gái bà. Vì thế chúng tôi có trách nhiệm phải lo lắng chăm sóc cô ấy đến khi lành lặn, đồng thời gây rắc rối đến chính quyền sẽ không có lợi cho với cả đôi bên . Do đó bà khỏi hoàn trả phí tổn gì cả. Xin phiền bà đưa cô Bạch Sa về nhà, nhớ đến ngày hẹn trong giấy này thì đưa cô ấy để tháo bột ở chân là được.

Là người rất thực tế, đương nhiên bà Hoàng rất nhẹ nhõm khi không phải xuất hầu bao, nhưng mặt khác ở cương vị một bà mẹ, bà không thể không lên tiếng ca cẩm đôi chút để gỡ gạc chút thể diện cho con gái mình :

- Cảm ơn ông đã quá rộng rãi bỏ thời giờ công sức để trông nom, chăm sóc giúp con gái tôi trong thời gian qua. Tuy ông không nói rõ ra nhưng tôi biết tai nạn này không phải từ cậu nhà gây nên, vì vậy "con dại cái mang", tôi thay mặt gia đình xin lỗi ông và mong không có rắc rối gì về sau.

Vị chủ nhân lắc đầu, không đáp và lịch sự đứng lên, tỏ ý tiễn khách :

- Đường đi khá xa, bà nên đưa cô Bạch Sa về sớm để khỏi nắng.

Bà Hoàng đưa Bạch Sa ra đến ngoài thì Yên đã chờ sẵn ngoài đường cạnh taxi Bạch Sa đang thò đầu khỏi xe nhìn vào sân biệt thự với vẻ sốt ruột.

Thấy bà đến gần, Sa cầu nhàu :

- Người ta chờ từ nãy giờ sốt ruột muốn chết. Má làm gì mà lâu vậy? Đã quen tính nết của đứa con gái cứng, Bà Hoàng chẳng lấy gì làm khó chịu. Bước thẳng vào xe đóng sập cửa lại, ra hiệu cho tài xế chạy, rồi bà mới thủng thẳng quay sang trả lời con gái :

- Làm gì hả ? Ngồi chịu trận nghe người ta mắng vốn chứ còn chuyện gì nữa. Mà làm tao nhức đầu, nhức óc lắm nghe Sa.

Bạch Sa đã quá quen với những cú phủ đầu như thế này, nên nhingh mặt đáp lại:

- Chuyện nhỏ mà, má làm gì mà ồ ào vậy ? Bộ muốn công an nhốt con thì mới vừa lòng hả ? Đó. Cả nhóm bạn của con đã bị tóm cổ hết hôm bữa đụng xe rồi. Nếu không có tên ngốc kia đem con lên taxi chạy về biệt thự để dưỡng thương thì con cũng nằm áp luôn rồi.

Bà Hoàng thuộc dạng cứng chiều con vô lối, nghe Bạch Sa sừng sộ thì che miệng, dụi giọng :

- Có lo cho con thì má mới nói. Mà có quạu cũng vừa vừa thôi chứ, không thì mang họa vào thân đó.

Bạch Sa bĩu môi :

- Chuyện xưa như trái đất. Má khỏi lo con tự biết.

Bà Hoàng càng lúc, càng tỏ ra nhân nhượng :

- Ừ. Biết vậy thì tao khỏe, khỏi nơm nớp lo cho mày.

Bạch Sa làm thinh, ngó lơ ra ngoài đường, để khỏi tiếp tục câu chuyện giáo huấn mà cô nàng ngán lên tận cổ. Một lát sau, chừng như đã chán vì phổ xá chẳng có hay ho để ngắm nghía, cô lại quay vào hỏi mẹ :

- Hồi này, mẹ nói chuyện với ai ở phòng khách vậy?

Bà Hoàng ậm ừ :

- Ông chủ nhà chứ ai. May mà mày đụng nhằm nhà giàu, người ta mới có tiền thang thuốc, không thì đổ nợ nghe con.

Bạch Sa trợn mắt nhìn mẹ, rồi bất chợt ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Vừa cười, cô nàng vừa hỏi :

- Ai kể chuyện cổ tích ở đây vậy ? Tự dưng đưa xe té lật gong mà được biến thành nạn nhân, tha hồ mà ưu ái. Trời ơi ! Con cười tới chết mất.

Bà Hoàng ngó người :

- Thì tao nói vậy. Hèn gì mà thằng Yên kể một đàng, tao lại nghe ông nọ nói một nẻo. Bởi vậy, tao tưởng trời sắp sập nên mày mới gặp nạn, chứ không phải gây nạn cho người khác. Vậy đầu đuôi câu chuyện ra làm sao vậy Sa ?

Bạch Sa trề môi, miễn cưỡng kể lại :

- Có gì đâu. Tụi này chia cặp đưa xuống Vũng Tàu, dọc đường gặp "bồ câu" (cảnh sát giao thông) rượt, xe con bị lật, tên chở con lật đặt kêu xe taxi chở tới chỗ người quen nhờ giúp đỡ. Trên đường đi, con đau nên thiếp đi, tỉnh dậy đã thấy nằm trong phòng, có bác sĩ tới khám đàng hoàng.

Bà Hoàng thở phào :

- Mạng mày còn lớn đó nghe con.

Bạch Sa chỉ cười mũi, tỏ vẻ chế nhạo.

Thấy câu chuyện chẳng hay ho gì của hai mẹ con vô tình lọt hết vào tai người tài xế taxi, bà Hoàng hơi ngượng nên ngưng luôn, tựa lưng vào chỗ dựa, nhắm mắt lại như thiếp ngủ.

Chỉ khoảng mười phút sau, Bạch Sa reo lên :

- Tới nhà rồi, dậy đi má.

Yên chạy xe máy đã về trước, đang chờ trước cửa đỡ. Bạch Sa vào, không quên nói móc.

- Người hùng đã về với một chân, tiếc là không có vòng hoa với dàn nhạc để đón.

Bạch Sa kênh mặt trả lời :

- Ủ. Vậy đó. Mà có giỏi thì ráng bằng tao rồi hãy nói. Đồ một sách, bốn mắt mà cứ làm tàng, có đứa con gái nào dám theo đâu. Xí !

Yên cười mũi :

- Thà không có cho khỏe, chứ gặp thứ con gái như bà, thiệt hổng ham chút nào.

Bà Hoàng quát lên :

- Im hết đi. Hể về đủ mặt thì y như cái chợ.

Yên đỡ Bạch Sa vào đến bộ salon thả tay ra, lạnh nhạt bảo :

- Con xong nhiệm vụ rồi, giao chị Ba lại cho má đó. Tới giờ con đi học rồi. Bà Hoàng dặn với theo :

- Đừng có bép xép gì với ba mà nha.

Yên nói vọng lại :

- Má dặn trễ quá. Hồi nãy con về trước gặp ba, ba biết hết rồi.

Hai mẹ con lo lắng nhìn nhau, nhưng chỉ thoáng chớp thì bà Hoàng làm tỉnh, phẩy tay :

- Ôi ! Khỏi lọ Ba mà không dám làm dữ đâu. Chuyện lộ rồi, không lẽ giết được con sao.

Bạch Sa uể oải, nằm vật xuống salon :

- Má làm sao thì làm, cùng lắm con bị nghe chửi thôi. Con ngủ một chút cho khỏe, suốt đêm qua con về, đầu nhắm mắt được.

Nói dứt câu là cô nàng đã nhắm mắt, ngủ khò.

Bà Hoàng chỉ còn biết lắc đầu chịu thua.

Đến tối, Thùy Dương đi bán về thì cả nhà đã có mặt đầy đủ bên bàn ăn và cũng căng thẳng chờ đón thái độ của ông Hoàng trước "vụ án" Bạch Sa.

Bình thường, ông Hoàng vốn hiền lành ít nói, nếu không muốn nói là nhu nhược, nhưng đây là chưa hề có chuyện gì lớn nên hầu như mọi việc đều do bà vợ quyết định. Còn lần này, Bạch Sa chẳng những phạm một tội, "mà đến hai tội", chôm tiền nhà để đi bụi rồi còn gây tai nạn mang cái chân bó bột trở về. Ngồi vào bàn, ông Hoàng đưa chén cho vợ xới cơm bình thường, Bạch Sa bắt đầu thấy yên tâm, nháy mắt với bà Hoàng, ra dấu "không có gì àm ỉ". Thùy Dương đứng ngoài lề nên chẳng có ý kiến gì. Chỉ có Yên tỏ thái độ bằng cách vừa buông chén xuống là đẩy ghế đứng lên, lên lầu.

Yên đi chưa được ba bước thì ông Hoàng gọi lại :

- Ngồi đây cho đủ mặt gia đình đã con. Xong việc rồi, ai muốn đi đâu thì đi.

Bạch Sa lo lắng ra mặt, buột miệng hỏi:

- Chuyện gì vậy ba ?

Ông Hoàng gằn giọng :

- Chuyện của mày chứ còn gì nữa ? Đồ bất hiếu.

Bà Hoàng giẫy nảy lên :

- Ông làm gì nặng lời với con dữ vậy ? Từ từ rồi nói, "chuyện đâu còn có đó" mà.

Ông Hoàng giận dữ :

- Phải rồi. Cứ cưng con kiêu bà thì tội nó leo lên bàn thờ ngồi, chứ không còn ngồi đây nghe tôi với bà dạy dỗ đâu.

Từ ngày sống chung với nhau tới giờ, đây là lần đầu tiên, ông Hoàng tỏ vẻ nóng giận, không đếm xỉa đến thái độ chống đối của vợ như vậy. Quá bất ngờ nên bà Hoàng bị "khóp", không kịp phản ứng lại, mà chỉ còn cách riu riu im lặng nghe ông phân xử.

Đưa mắt nhìn lần lượt từng thành viên trong gia đình, ông Hoàng trầm giọng phân chác nịch :

- Từ giờ trở đi, con Bạch Sa không học hành thêm bớt gì nữa, muốn xài tiền thì tập làm ra tiền đã, bắt đầu ra phụ bán hàng với chị Hai mày. Nghe chưa ?

Bạch Sa cắn môi im lặng.

Bà Hoàng bắt đầu phản ứng bằng câu góp ý ? :

- Cho nó tập buôn bán cũng được nhưng tối rảnh thì để nó đi học thêm, kiếm bằng này bằng nọ với người ta chứ.

Ông Hoàng đập mạnh tay xuống bàn gần giọng:

- Học hư, học đua đòi thì có chứ hay ho gì. Thấy con Thùy Dương chưa? Nó có bon chen gì đâu mà vẫn nên người. Thật tình, sống đến từng tuổi này rồi, tôi mới thấm thía câu "con cưng là con hư". Bà thương con thì làm ơn cho roi cho vọt giùm tôi với.

Để chấm dứt câu chuyện, ông đứng lên gọi chị giúp việc :

- Dọn bàn đi, chị Lành, rồi đem cà phê lên phòng cho tôi.

Hai kẻ tông phạm về một phe là bà Hoàng và Bạch Sa ỉu xiu nhìn nhau. Yên vừa cười, vừa phóng ba bốn bậc thang liền một lúc, biểu lộ tâm trạng hết sức hài lòng của mình. Chỉ có Thùy Dương vẫn kín đáo như từ xưa đến giờ, không hề bày tỏ thái độ, lẳng lặng phụ chị Lành dọn dẹp bàn ăn.

Nửa nằm nửa ngồi, chuôi người trên ghế, từ ngoài đường nhìn vào rõ ràng là Bạch Sa đang phô bày một tư thế hết sức kêu gọi (nhất là được sự giúp sức của những chiếc váy ngắn cực kỳ model), chẳng trách từ ngày cô nàng ra ngồi ở quầy thì doanh thu tăng vọt, nguồn khách chủ yếu dĩ nhiên là các anh chàng hảo ngọt chịu chơi. Điều này khiến bà Hoàng nở mũi tự hào, không che giấu sự hãnh diện khi lớn tiếng khoe khoang trong bữa ăn, cố ý cho chồng biết :

- Đứa nào giỏi giang thì bỏ vô môi trường nào cũng chứng tỏ được khả năng hết, không thua kém ai đâu. Cứ tưởng con sa chỉ biết học xong rồi lo chơi, ai dè cho nó buôn bán thì còn giỏi hơn gấp mấy lần đứa khác.

Yên lẩm bẩm, nói lẩn trong búng cơm :

- Đưa lên cao để té cho đau.

Ông Hoàng giãn nét mặt, vẻ hân hoan hiện rõ :

- Thì tôi đã bảo mà. Cưng chiều quá không có lợi, phải tập cho nó ra buôn bán kiếm tiền thì mới biết quý trọng đồng tiền chứ.

Bà Hoàng phụ họa :

- Phải. Ông nói phải.

Bạch Sa nhơn nhơn tự đắc, chống đũa buông "nổ" một câu :

- Tại con không làm thôi, chứ chuyện lớn tới đâu con còn giải quyết được, huống hồ các gian hàng bé tí xíu đó.

Ông bà Hoàng đều tươi cười gật gù, tỏ vẻ rất hài lòng về cô con gái cứng, dù mỗi người đều có một lý do khác nhau và đều tự tin vào sự đứng đắn của mình.

Chỉ riêng Thùy Dương là hàng ngày kề cận, chứng kiến những hành vi không đẹp mắt của Bạch Sa là lo lắng không yên. Nhưng đã biết tính từng người trong gia đình, nên cô không thể thẳng thắn bày tỏ ý kiến của mình mà không sợ xảy ra một trận tranh cãi to tiếng. Do đó cô chỉ còn cách bảo riêng với Yên, lúc chỉ có hai chị em :

- Bạch Sa có lối sống buông thả quá, chị sợ nó sẽ gặp chuyện chẳng hay ho gì đâu.

Yên lắc đầu đầy chán nản :

- Chỉ đã thích như vậy, lại thêm má dung túng nên đâu coi ai ra gì.

Em với chị có lo cũng bằng thừa. Kệ chỉ đi.

Người cùng một nhà mà phải đối xử nhau như kẻ xa lạ thì thật đáng buồn đành, chịu vậy thôi.

Bạch Sa vừa trở người nghiêng sang một bên, bất ngờ chồm dậy, ló hăn nửa người khỏi mặt quây, vẩy tay, gọi rối rít :

- Ê, Thành "mũi lõ" ! Đi đâu vậy ?

Gã thanh niên có cái tên gọi khá kỳ hoặc ấy của xe lại, thắng kít ngay tử kính chưng hàng, toe toét cười :

- Kiếm bò tèo chứ còn đi đâu. Trốn kỹ quá hả Sa "Lee Yung Ea" ?

Sau màn chào hỏi đầy ấn tượng loằng ngoằng nọ, cả hai đồng phá lên cười ngả nghiêng, như có chuyện gì vui thú lắm vậy. Thùy

Dương đang lom khom kiếm hàng phía sau, giật mình khi nghe Bạch Sa gọi lớn:

- Chị Hai ơi ! Ra nhờ một chút.

Cô bước ra chưa kịp hỏi gì thì Bạch Sa đã bắt đầu ra vẻ sai phái :

- Tôi đi chơi với bạn một chút. Chị coi hàng giùm nghe.

Thùy Dương cau mày phân vân :

- Rủi ba biết được, ba la chết.

Bạch Sa bực bội xua tay :

- Chị đừng nói thì làm sao ba biết được. Chị em gì mà nhờ một chút cũng khó chịu . Chán bà quá.

Gã thanh niên tò mò nhìn Thùy Dương rồi bô bô lên tiếng rất tự nhiên :

- Chị của bồ đó hả ? Sao cù lần quá vậy? Khác với bồ một trời một vực.

Bạch Sa nhún vai bĩu môi :

- Dĩ nhiên rồi. Bộ muốn giống nhỏ này lắm sao ?

Rồi không cần đợi sự đồng ý của Thùy Dương, cô nàng nhảy tót lên yên sau xe, ôm eo ếch gã nọ, cười hi hi :

- Làm gì thì làm, đừng bỏ của chạy lấy người như bữa bị "tố" ở xa lộ nghe.

Thì ra đây là bọn đua xe cùng cánh với Bạch Sa Chẳng hiểu sao suýt chết một lần, mà họ vẫn cứ thích giỡn mặt tử thần, chẳng biết sợ là gì? Thùy Dương xách mấy chiếc giỏ mới ra treo lên giá. Đang loay hoay trên ghế cao, và tay mang khá nặng lại không có chỗ dựa, bất ngờ cô nghe một giọng ấm áp bên tai, đồng thời tay nhẹ hẫng đi :

- Để tôi phụ cho.

Cô cúi nhìn xuống rồi buột miệng kêu lên:

- Anh Bảo !

Chợt nhận ra sự sợ ý của mình, cô luống cuống bước xuống khỏi ghế, khóa lấp bằng một câu hỏi :

- Anh đi đâu vậy ?

Bảo cười cười :

- Nếu tôi nói tình cờ đi ngang đây, định ghé mua hàng chắc Thùy Dương không tin. Thì thôi, đành nói rằng ghé thăm cô chủ vậy.

Thùy Dương bậm môi, giả đồ ngớ lơ, dù trong lòng bỗng xôn xao khó tả, bởi câu "thú nhận" mà cô cho là "khá xạo" này. Vậy mà vẫn thấy êm tai mới chết chứ. Ờ hay ! Mà mình với anh ta nào đã quen biết. thân thiết gì với nhau đâu, chỉ gặp gỡ một hai lần vì những chuyện vớ vẩn, lảng nhách đâu ấy mà ?

Trong lúc cô còn mãi rộn lên với những ý nghĩ không đâu thì Bảo không bỏ phí thời gian, thoăn thoắt leo lên ghế, treo luôn ít hàng giỏ rồi bước xuống xua tay nhìn Thùy Dương, mỉm cười :

- Như thế này thì thợ có đáng được bà chủ thưởng cho một ly nước

không?

Thùy Dương nhanh chóng lấy lai vế liền thoắt cổ hữu, trả lời ngay :

- Nếu ông thợ nào cũng vôi vỉnh thế này thì chủ nhà sạt nghiệp mất.

Bảo cười xòa :

- Xem ra bà chủ này keo rít thật.

Thùy Dương nhướn mày :

- Bây giờ mới biết sao ?

Vừa lúc đó, Thành chở Bạch Sa về. Còn ngồi trên xe mà miệng con nhỏ đã bô bô :

- Chán hết sức ! Vừa ra khỏi ngõ đã bị công an hỏi thăm giấy tờ, phải trở về nhà. Thành cười toe, an ủi :

- Thôi để bữa khác mình ra quân quy mô hơn cho tụi nó sợ.

Đang huyền thuyên làm mặt anh hùng, gã chợt giật mình khi thấy

Bảo đứng quay lưng lại, đối mặt với gã, gần giọng :

- Mày quậy đủ chưa Thành ? Lần này mà dính vô mấy vụ rắc rối với công an thì đừng đem bộ mặt thảm hại tới cầu cứu tao nhé.

Bộ dạng Thành tức thì giống như chuột thấy mèo, cười méo xệch :

- Anh Bảo ! Anh làm gì ở đây vậy ?

Bảo nhếch miệng cười không rõ tiếng

- Cũng như mày thôi, tiện đường ghé thăm người quen.

Bạch Sa vọt miệng lạnh chanh :

- Tưởng ai xa lạ, thì ra anh là sư phụ của Thành, người giúp tôi hôm nọ chứ gì. Ủng quá ! Tôi vừa đi với Thành thì anh tới, nên không gặp. Sẵn đủ mặt đây, mình ra quán uống cà phê nghe nhạc há.

Bảo lãnh đạm lắc đầu :

- Rất tiếc người tôi quen không phải cộ Xin chào.

Anh bỏ đi ngay sau đó. Bạch Sa tức tối đưa mắt nhìn Thành rồi đến Thùy Dương, làu bàu hỏi :

- Anh ta đến xó xỉnh này vì ai kìa chứ ?

Dĩ nhiên là cô nàng không sao có được câu trả lời.

Ông Hoàng lim dim mắt bảo vợ :

- Tôi ký được cái hợp đồng này với Đài Loan là ngon lành, dư sức cho bà đổi xe, đổi nhà.

Bà Hoàng lây niềm lạc quan với chồng, nôn nóng hỏi :

- Làm gì vậy? Có chắc ăn không ?

Ông Hoàng giải thích :

- Cái công ty này đặt mình làm đồ mộc gia dụng, xuất một lúc mấy container. Tính ra phải kiếm được vài trăm triệu, không ngon sao được. Chỉ có điều...

Mùa Xuân Yêu Thương

Chương 3

Nói tới đây, ông ngập ngừng cho thấy công việc chưa hẳn đã xuôi chèo mát mái như ông nghĩ.

Bà Hoàng tinh ý hỏi luôn :

- Còn vương cái gì đó chứ gì ? Ông nói thử coi tôi có góp ý gì được không?

Ông Hoàng nhip nhip tay lên bàn, dăm chiêu :

- Đúng ra cũng không có gì, chỉ tại tay chủ công ty đó muốn giao cho hai xưởng khác nhau cùng làm một mặt hàng để nó tiện so sánh. hể bên nào làm đẹp mà rẻ hơn thì từ đợt hàng sau trở đi sẽ giao hẳn cho người đó thầu. Tôi chỉ phòng xa, rui mình không bằng người ta thì sao.

Bà vợ hầu như đã tính sẵn câu trả lời từ đầu, vừa nghe chồng dứt câu, bà nói ngay :

- Thì bây giờ mình tranh thủ lấy cảm tình của ông, nói cho khéo, hể lọt tai rồi thì việc gì chẳng xong?

Ông Hoàng vẫn băn khoăn :

- Bà nói nghe dễ vậy, chứ thực tế đâu đơn giản vậy. Mình biết bày mưu tính kế bộ người ta không biết sao ?

Bà vợ quả quyết :

- Được rồi. Ông để tôi lo Ông chỉ chỉ mỗi một việc là mời cho được ông ta về nhà mình dùng cơm, còn lại để tôi.

Lờ mờ nhận thấy vợ mình sắp giở thủ đoạn, đó là điều bà rất rành, ông Hoàng ngần ngừ, hỏi ướm :

- Bà định làm gì mới được ?

Bà Hoàng nguýt chồng sắc bén :

- Tôi không bắt cóc giết người đâu mà ông lo Có nặn óc tìm cách này cách nọ cũng chỉ vì cái hợp đồng mấy trăm triệu của ông thôi.

Vẫn như mọi lần, tính cả nể của ông bị sự sắc sảo do bà lấn áp. Ông nhượng bộ, sau cái chép miệng :

- Tùy bà, làm sao coi được thì làm.

Bà đắc ý hấp háy mắt :

- Còn có con Sa phụ giúp nữa chị Ông yên trí.

Lần này thì ông chồng lại lo nhiều hơn, khi nghe vợ kéo luôn con gái vào cuộc. nhưng tình thế đã xoay chuyển rồi, cờ trao vào tay bà thì

bà cứ phát, biết làm sao hơn.

Ngồi dĩa đi dĩa lại bộ móng tay rồi xòe ra trước mặt để ngắm nghía.

Bạch Sa bỗng hỏi Thùy Dương :

- Chị Hai ! Chị gấp tay Bảo đó mấy lần rồi ?

Thùy Dương đánh trống lảng :

- Đâu mà mấy lần. Chỉ có lần anh ta đem thư của em tới giùm, với lần này đi đâu ngang qua đây, ghé mua đồ thôi mà.

Bạch Sa gật gù :

- Cũng có lý. Chứ hổng lẽ giàu có đẹp trai như vậy, lại đi phải lòng kẻ tầm thường như chị sao ?

Câu nói của Bạch Sa vừa hỗn xược, vừa chứa đựng đầy vẻ khinh miệt người chị không cùng mẹ kém may mắn của mình nhưng Thùy Dương đã quá quen cảnh này rồi nên quay đi, không chấp nhất.

Bạch Sa chưa chịu thôi, vẫn lẩn mẩn diễn theo ý mình :

- Chị ghé biệt thự Ở Thảo Điền rồi đó, có thấy là nhà mình không bằng một góc người ta không? Nếu không kết tôi thì tội gì mà để tôi nằm lại đó cả nửa tháng trời, chăm sóc thuốc men ăn uống không thiếu thứ gì, mà còn hoàn toàn miễn phí nữa. Người ta đâu có điên mà xuất công, xuất của lằng xet vậy.

Không nghe Thùy Dương trả lời, cô nàng mắt húng, ngừng ngang một lúc rồi vót vát :

- Tôi cũng ầu quá. Bữa đó có mặt đông người mà tỏ vẻ vờ vập, rủ đi uống nước như vậy, ảnh không chịu là phải, rút kinh nghiệm lần sau mới được?

Thùy Dương vẫn im lặng để cô nàng độc diễn; nhưng trong lòng cô cũng đang thắc mắc nhiều câu hỏi đầy mâu thuẫn. Thực ra, giữa Nhân với Bảo, ai mới chính là chủ Nhân tòa biệt thự ? Ai là người tận tình săn sóc cho Bạch Sa trong cơn tai nạn ? Còn về phần Bảo, anh ta muốn gì ở cô qua cuộc gặp gỡ vừa rồi ?

Vươn vai một cách lười nhác, Bạch Sa móc điện thoại di động ra, gọi í ới cho nhân vật nào đó, chắc là một trong những đứa bạn trời ơi của cô nàng, rồi chìm sâu vào cuộc điện đàm vô bổ, bỏ mặc chuyện buôn bán cho Thùy Dương.

Thùy Dương ngán ngẩm thở ra. Thà để cô bán hàng một mình còn khỏe hơn, đỡ. Trông thấy con nhỏ ổng ẹo suốt ngày ở đây, để toàn mấy gã đàn ông lượn lờ chọc ghẹo, rồi lúc nào nhỏ thích thì làm, không thích thì bỏ như không có trách nhiệm gì đây hết.

Chuông ở điện thoại bàn reo liên hồi, Thùy Dương chạy đến nghe.

Giọng bà Hoàng gắt gỏng bên kia đầu dây :

- Tụi bây làm gì mà không chịu nhấc máy để tao nhấn số mỗi tay

luôn. Bộ tao dư thời giờ lắm hả ?

Thùy Dương hỏi luôn, lơ câu cần nhần của bà:

- Dì muốn dặn gì con?

Bà Hoàng cúi kính :

- Kêu con Sa ra đây.

Thùy Dương vẫy tay ra dấu cho Bạch Sa Bảy giờ, cô nàng mới chịu rời điện thoại di động, bước sang cầm ống nghe.

Chẳng hiểu hai mẹ con bàn bạc những gì mà nét mặt Bạch Sa có vẻ hớn hờ lắm, gật đầu "yes, yes" luôn miệng. Dứt cuộc điện đàm, cô nàng búng tay đánh tróc, hất mặt bảo Thùy Dương :

- Bye, bye khung cảnh ngục tù ở đây nhé. Từ giờ trở đi, mình chỉ làm vua một cõi tiếp tục nhé. Tôi "bùng" đây.

Thùy Dương ngớ ngàng lên tiếng hỏi :

- Em đi đâu vậy ? Ba biết chưa ?

Bạch Sa ngúng nguẩy khoác giơ lên vai bước đi đầy vẻ kênh kiệu, nói vọng lại :

- Ông còn phải năn nỉ tôi thực hiện phi vụ giùm ông nữa kìa, còn lâu mới dám cầm vận tiếp.

Vậy là sao ? Thùy Dương hoang man chẳng hiểu nổi cái gia đình này sẽ đi về đâu, khi mọi việc cứ tiền hậu bất nhất lộn xộn cả lên.

Bà Hoàng đi đi lại lại tỏ vẻ sốt ruột, chốc chốc lại ngó đồng hồ. Theo kế hoạch của bà, Bạch Sa phải ở nhà sửa soạn tiếp ông khách người Đài Loan, vậy, mà ,không hiểu sao nó chộp của bà năm trăm ngàn để đi mát- xa, tắm trắng gì gì đó, cho tới giờ vẫn chưa về. Buộc lòng, bà phải gọi đứa con chồng :

- Thùy Dương ! Lên đây cho tao nhờ một chút.

Sau câu gọi đó, Thùy Dương đi vội từ dưới bếp lên, mắt vẫn còn đỏ bừng bởi hơi nóng từ bếp lò.

Bà Hoàng tặc lưỡi bảo cô :

- Mà coi, nếu con Sa không về kịp thì lên tiếp khách nghe.

Thùy Dương hốt hoảng từ chối :

- Con đâu biết tiếng Hoa.

Bà Hoàng trừng mắt lườm cô :

- Con cái gì mà khó bảo quá chừng. Tôi nói cho cô biết, hợp đồng làm ăn của ba cô có ký được hay không là tùy thuộc vào bữa tiệc này đó. Liệu làm sao được thì làm.

Thùy Dương ảm ức :

- Ngay từ đầu, dì với Bạch Sa bàn bạc với nhau, đâu nói gì tới con, giờ gặp chuyện rắc rối lại đem con thế vào sao được.

Bà Hoàng giận đến nghệt thở, rít lên :

- Trời ơi ! Con này thật hết nói nổi rồi.

Vừa lúc đó, Bạch Sa xuất hiện, đứng đỉnh lên tiếng :

- Chuyện gì vậy? Khách sắp tới nhà không lo, mà còn củng củng với nhau hoài, hồng sớ họ cười hả ?

Bà Hoàng mừng như bắt được vàng, cười tươi hơn hờ rồi xua tay lia lịa, bảo Thùy Dương :

- Thôi. Mày đi xuống bếp phụ con Lành cho được việc. Đúng là đồ cù lằn, cả đời ngồi lên không nổi.

Thùy Dương chẳng cầu mong gì hơn, lập tức trở về vị trí của mình.

Vừa chặt gà, chị Lành vừa rù rì bảo Thùy Dương :

- Tôi nói thiệt nghe cô Hai. Ông bà nuông chiều cô Ba quá, có gì ân hận không kịp. Thấy cô chơi bời, chừng diện phát sợ theo cô ra buôn bán được mấy bữa rồi là rút về nhà quây tiếp. Thiệt hết biết.

Thùy Dương lắc đầu, chặn lại :

- Chuyện ba với dì em, tự họ biết sắp xếp. Chị em mình đừng lên tiếng mà mang họa.

Bạch Sa lép xép lê đôi giày cao gót xuống bếp, đứng cạnh Thùy Dương, hí hửng khoe :

- Chị đoán thử coi tôi vừa gặp ai nè hết xảy luôn?

Thùy Dương đáp chiếu lệ :

- Jang Don Gun hay Tứ đại thiên vương chứ gì?

Bạch Sa bấu môi "xí" một tiếng :

- Bà này quê một cục, hồng thực tế gì hết. Gặp mấy người đó, mình có xơ múi gì đâu mà ham. Phải người thực, việc thực mới ngon chứ.

Thùy Dương miễn cưỡng ồm ờ :

- Vậy chị đoán không ra.

Bạch Sa khúc khích cười, bỏ nhỏ :

- Anh Bảo đó.

Quả thiệt, cái tên Bảo ít nhiều gì cũng gọi hiếu kỳ cho Thùy Dương.

Cô vừa muốn nghe xem chuyện gì vừa xảy ra với họ, vừa ngại cái miệng của Bạch Sa có ít xích ra cho nhiều làm thật giả lẫn lộn, chẳng biết đâu mà lẩn.

Trong lúc đó, Bạch Sa vẫn hơn hờ, huyền thuyên kể :

- Lẽ ra tôi về từ sớm, nhưng vừa trong thăm mỹ viện bước ra đã thấy anh chàng trên xe hơi từ phía bên kia đường đi tới với tay bác sĩ Nhân vào ngân hàng. Tôi mới vô quán cà phê gần đó ngồi chờ, lát sau họ đi ra cầm theo cái cặp thiệt nặng, chắc tiền không trong đó.

Chà chà ! Đào trúng cái mỏ này chắc xài tiền đã đời.

Thùy Dương ngán ngẩm đáp lại một câu khá chối :

- Có lẽ vậy, nhưng điều quan trọng là họ có chịu để cho mình đào

hay không kia.

Bạch Sa cắt hứng ngoe nguẩy đứng dậy :

- Chán bà quá ! Để tôi nói với cái đầu gối còn sưng hơn.

Có tiếng lao xao trên nhà rồi giọng bà Hoàng sang sảng vọng xuống :

- Dọn thức ăn lên nghe bây. Thùy Dương huych chị Lành :

- Đem đồ ăn lên giùm em nha chị.

Chiều ý cô, chị Lành lúi húi bưng dọn.

Lát sau, xuống tới bếp, chị ghé tai Thùy Dương thì thảo, dù không có ai :

- Nè ! Cái ông Đài Loan đó tuy hơi lớn tuổi so với cô Ba, nhưng coi bộ phong độ lắm. Hèn gì, bà chủ với cô Ba lăng xăng coi mắc cười ghê.

Thùy Dương cố làm nghiêm, dí dí ngón tay đe dọa :

- Chết chị nghe ! Dám nói xấu "cán bộ" hả?

Nói xong, cả hai cùng cười không nín được. Dường như nói vụng người khác là điều chẳng hay ho gì lắm, nhưng thiếu nó thì còn gì là phụ nữ nữa.

Chắc bữa ăn do công việc đã diễn ra mỹ mãn nên phải gần ba tiếng đồng hồ mới tan. Khách ra về rồi mà bộ ba ông bà Hoàng với Bạch Sa vẫn còn đứng ngoài cổng ngóng nhìn theo, vẫy tay rồi rít.

Bất giác, Thùy Dương cảm thấy lo sợ cho gia đình mình. Từ Bạch Sa đến bà Hoàng, cả ba cô nữa, càng ngày càng nhiễm sâu lối sống thực dụng, mà còn tự hào về nó nữa. Cô biết làm gì đây để cảnh tỉnh mọi người, hay chỉ còn cách tự tìm đường thoát thân.

Bạch Sa đang rất phấn khích, tuy cô với Thùy Dương không hợp tính nhau, nhưng kiếm được người để thổ lộ tâm sự, có còn hơn không, đang lúc xem nhịp cầu âm nhạc trên tivi, cô nàng ngã người sang Thùy Dương, thềm thì :

- Lên lầu thượng ngồi chơi. Tôi kể chuyện cho bà nghe.

Không thể từ chối, Thùy Dương tiếc rẻ ngoái đầu nhìn Lê Dung đang cất giọng soprano lạnh lót, từ từ nổi gót Bạch Sa đi lên lầu.

Vừa ngồi xuống xích đu, Bạch Sa đã hào hứng mở mào nói liên tục :

- Chị biết không? Bà thầy bói dưới cầu chữ Y đoán trúng bá cháy luôn. Bả nói năm nay tôi có sao hồng loan chiếu, tình đến đều đều.

Nè nhạ Tay Bảo đó đã bị tôi nắm trong tầm tay rồi, còn ông khách Đài Loan Tung Kok nữa, suốt bữa ăn hần bị tôi bỏ bùa, chẳng những đồng ý ký hợp đồng với ba, mà còn hẹn ngày một đưa tôi đi xem triển lãm đá quý, nữ trang, thích gì hần sẽ mua tặng, sộp ghê chưa?

Thùy Dương không thể không stop bất cần bốc đồng của cô em, bằng câu hỏi nhẹ nhàng nhưng chính xác :

- Rốt lại thì em cần tình hay cần tiền ?

Chỉ khựng lại giây lát rồi Bạch Sa toét miệng cười, phẩy tay đầy vô tư :

- Ôi trời ơi ! Ăn nhằm gì chuyện đó tình cũng được, mà tiền cũng xong, đường nào cũng tốt, suy nghĩ nhiều làm gì cho mệt.

Thùy Dương chán nản nhún vai :

- Em đã nghĩ như vậy rồi thì còn hỏi làm chi.

Bạch Sa nhíp nhíp chân xuống đất, mím mím môi.

- Thật ra tôi cũng có chút so sánh. Tuy tôi khoái Bảo hơn, nhưng anh ta chưa có thái độ gì cả. Còn gã Tung kia đang sẵn sàng cung phụng, biết chọn ai đây cho khỏi tiếc ?

Thùy Dương lắc đầu :

- Chị phát nhức đầu với em luôn. Nếu người ta không mặn mà với em thì đừng để ý họ nữa.

Bạch Sa lim dim mắt, tỏ vẻ ranh mãnh :

- Đâu phải tự dưng mà tôi quyết چرا đỡ Bảo đâu. Tôi đã dò hỏi thằng Thành rồi. Hắn là cháu nội hay ngoại gì của ông Phan Vinh Phúc, mua bán gạo, phân bón một thời lừng lẫy miền Nam đó. Ngôi biệt thự hôm nọ chỉ là cái lẽ, con cháu ông ở nước ngoài gần hết, tài khoản ở ngân hàng bên đó chắc phải chục con số, rồi còn đất đai, bất động sản nữa chi ? Nè ! Nghe nói ông định mua siêu thị hay công viên nữa gì nữa đó. Giàu ghê chưa !

Bạch Sa chắc lưỡi hít hà, tưởng chừng như cô nàng đã là chủ nhân của cái sản nghiệp đồ sộ đó rồi.

Tuy không bàn sâu đến câu chuyện lãng mạn của Bạch Sa, nhưng chút tò mò còn lại về cái gia đình bí ẩn họ Phan kia khiến Thùy

Dương bật nêu lên câu hỏi :

- Vây tay bác sĩ Nhân kia là gì với gia đình đó ?

Bạch Sa ngăn người ra, chớp mắt :

- Không biết nữa, mà tôi đâu có hỏi để làm gì. Chắc hẳn là bác sĩ riêng của họ đó.

Nói xong, cô nàng bắt đầu uốn éo vờn vai vắn mình :

- Buồn ngủ quá, thức khuya có hại cho sắc đẹp lắm, da nhăn má hóp. Thôi, tản hàng.

Rồi mặc kệ cho Thùy Dương vẫn ngồi đấy, Bạch Sa nhún nhảy đi xuống lầu.

Ngồi im lặng, ngược nhìn lên bầu trời đầy sao, Thùy Dương bỗng thấy buồn man mác, nỗi buồn không tên của các cô gái mới lớn. Tuy cô không thích sự dạn dày, sành sỏi trong yêu đương của Bạch Sa, nhưng dù muốn hay không, ngồi làm thính giả bất đắc dĩ, nghe nó bô

lô bô la về những chiến tích yêu đương, trong lúc mình không có một mảnh tình vắt vai thì cũng tủi thân lắm.

Thùy Dương buồn rầu, thu gọn người lại, hai tay bó cầm, nhìn đăm đăm lên các vì sao tí trên không trung, cố thử tưởng tượng xem linh hồn người mẹ quá cố của mình, nếu thật là có đang ở đâu trên đó, sao không hiện ra an ủi, phù hộ cho đứa con mồ côi, tội nghiệp của mình ?

Ở giữa căn nhà rộng lớn này, cô vẫn thiếu thốn tình thương, không ai đoái hoài. Dù có Yên, nhưng nó là đứa con trai lơ ngơ, vụng về, có chia sẻ gì được những mơ ước, khát khao thầm kín của người chị gái đâu chứ ?

"Mẹ Ơi !" - Thùy Dương gọi khe khẽ và những giọt nước mắt nóng hổi lặng lẽ thi nhau tràn mi, rơi xuống má.

Thùy Dương đang gói quà, dán nơ vào hộp thật đẹp cho khách, Bạch Sa từ ngoài ào vào như cơn lốc, miệng hét lớn từ ngưỡng cửa một tràng dài không đầu không đuôi :

- Chị Hai ! Thật là một phát hiện vô cùng bất ngờ và thú vị. Trời ơi ! Tôi cười nuốn tẹo quai hàm luôn. Chị biết tôi thấy cái gì không? Thấy bà khách lớn tuổi liếc mắt nhìn kẻ gây náo nhiệt với vẻ thiếu thiện cảm, Thùy Dương ngượng giùm cho cô em. Cô vội tươi cười, bê chiếc hộp to nặng ra tận taxi cho khách, kèm câu moi móc rất cảm tình :

- Con cảm ơn bác đã mở hàng cho con. Mời bác hôm khác ghé ủng hộ giùm.

Bà khách lịch sự gật đầu :

- Dĩ nhiên rồi. Chiều khách như cô, ai lại không thích. Còn cô kia ồn ào quá, chắc chỉ quanh quẩn ở nhà, chưa đi làm phải không?

Thùy Dương cười xã giao cho qua chuyện rồi quay vào.

Bạch Sa đang ngồi vắt vẻo trên ghế cao, thấy mặt chị là liền thoảng nói mau, như sợ ai tranh mất phần :

- Bữa nay tôi đi coi triển lãm của SJC, quá chừng đồ đẹp luôn. Gã Tung mua cho tôi sợi dây chuyền vàng trắng kiểu Ý hết năm trăm USD. Đẹp ghê chưa?

Cô ta ưỡn ngực, khoe sợi dây cho Thùy Dương nhìn, dù cái cổ áo thun ôm cứng khoét rất sâu đã phơi lồ lộ cả sợi dây lấp lánh trên bộ ngực trần đầy khêu gợi.

Thùy Dương né sang một bên, gật đầu lia lịa :

- Thấy rõ rồi, đẹp lắm rồi. Điều bất ngờ vĩ đại của em đấy à ? Vậy mà chị tưởng em sắm hắc viên ruby "Ngôi sao" lớn nhất Việt Nam nặng tới sáu ngàn mấy cara lạng chứ.

Bạch Sa nguýt chị muốn đứt đuôi mắt :

- Bà chỉ giỏi móc họng. Tại mình mới quen,, phải tỏ vẻ nhu mì một chút, ăn bao quá, nó hoảng chạy luôn thì sao.

Thùy Dương cười nhẹ :

- À ! Thì ra phải có nghệ thuật, bài bản thì cá mới cắn câu, chị không biết chuyện đó. Xong rồi phải không? Để chị đi làm công chuyện.

Bạch Sa không ngăn lại, nét mặt đầy tinh quái, báo hiệu câu chuyện sắp tới sẽ rất hấp dẫn. Cô nàng ồm ờ :

- Được thôi. Chị không nghe cũng không sao. Tôi sẽ để dành lại, đến chừng bà sục bầy rồi mới thấy ân hận.

Thùy Dương do dự nữa muốn nghe, nữa không, cô thăm dò :

- Chuyện của em thì ăn nhằm gì đến chị.

Bạch Sa cười the thé :

- Sao không có ? Lại ăn chắc nữa là khác.

Thấy Thùy Dương mím miệng làm thinh, Bạch Sa gật gù, ra đằng tử tế :

- Thôi được. Coi như làm quà cho chị để cười chơi cho đã. Nghe nè. Hồi lúc nãy tôi khoác tay Tung bước vào phòng trưng bày thì đụng ngay chàng Bảo đang đứng như trời trồng ngay cửa ra vào, anh ta gọi lời hỏi thăm chị đó.

Vừa nói, cô nàng vừa đưa mắt dò xét Thùy Dương.

Tuy tim đập có hơi lồi nhịp một chút, nhưng Thùy Dương cùng thừa kinh nghiệm để đối phó với đũa em ranh ma, nói dối một "cây" này.

Thành ra cô cứ làm mặt tỉnh tuồng, ơ hờ hỏi ngắn gọn, như không hề quan tâm gì đến Bảo :

- Vậy sao ?

Hơi thất vọng vì không bắt nỏn được gì ở Thùy Dương, nhưng Bạch Sa mau chóng bồi tiếp một cú nữa, cố ý làm đối phương choáng váng.

- Chị biết ahh ta đứng ở cửa làm gì không? Hi hi... Đừng tưởng làm là khách mời danh dự nhé. Báo cho chị biết, hần chỉ là vệ sĩ của công ty "Phượng Hoàng", đến đó làm thuê thôi.

Đúng là Thùy Dương cô bất ngờ về điều đó, nhưng cô không hựt hẫng chút nào. Trái lại là khác. Nếu những gì Bạch Sa nói là thật thì cái khoảng cách vô hình đó sự phân biệt giàu nghèo giữa cô và Bảo sẽ không hiện hữu, vì thế sự giao tiếp sẽ thoải mái hơn rất nhiều. Dù cho đến giờ những gì xảy ra giữa hai người vẫn rất ít ỏi, chưa khẳng định được tên gọi mối quan hệ của hai bên nữa kìa, chỉ mới dùng ô mục để quen biết sơ mà thôi.

Thấy Thùy Dương thần người ra, cho rằng, đón ngẫm của mình đã

trúng đích, Bạch Sa không giấu được sự đắc ý, nói bi bô.

- Suýt tí nữa mình bị lừa, "trao duyên nhằm tương cươp". Hừ ! Có cái mã bề ngoài, bộ ngon lắm sao mà lên mặt, làm bộ làm tịch. Còn lâu hần mới bám gót được ông Tung nhé.

Thùy Dương thừa hiểu cô em trời ơi của mình cay cú Bảo lắm, vì bị anh phớt lờ. Nhưng lúc trước, cô nàng tưởng bỏ nên "cố đấm ăn xôi", nay tìm được điều chê bai rồi là quay ngoắt một trăm tám chục độ, tha hồ xả xối. Tuy cố giấu cảm nghĩ và tỏ ra khách quan, nhưng Thùy Dương không thể ngăn mình dừng thốt lên một câu nhận xét, để ít nhiều gì cũng bênh vực cho Bảo :

- Dường như anh ta đâu có mở lời tán tỉnh em, tự em suy diễn ra mọi thứ kia mà.

Bạch Sa trợn mắt nhìn lom lom bà chị rồi phá lên cười sặc sụa :

- Bắt quả tang bà "giấu đầu lòi đuôi" rồi nhé. Còn dám nói là không có ý gì với anh ta không?

Thùy Dương nhẹ nhàng phản ứng :

- Chị không nói có, mà cũng chẳng nói không. Dù sao đi nữa, chuyện riêng của chị đâu ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới. Tại sao em đặt nặng vấn đề quá vậy. Không quen thấy người chị vốn hiền lành của mình tỏ thái độ cứng cỏi như vậy Bạch Sa phải ngó ra một lúc rồi mới tự nhiên trở lại. Cô nàng gật gù, cười lạt:

- Hay lắm. Vậy mới đúng là con nhà họ Trần chứ. Chị đâu khù khờ chút nào như mọi người lắm tưởng.

Thùy Dương im lặng. Cô không muốn tranh hơi những chuyện không đâu với em gái. Lâu lâu, làm một cú bất ngờ cho nó bớt lên mặt là được rồi.

Bạch Sa biết rõ chuyện mình đang ở thế bất lời nên cũng làm lơ, không lanh chanh kiếm chuyện nữa. Cô nàng quay ngoắt đi, lăm bằm trong miệng khá lớn, đủ để Thùy Dương nghe thấy :

- Cái thằng Thành này ba xạo. Cứ bốc thơm sư phụ nó lên tận mây xanh, rồi cuộc chẳng ra cái thớ gì hết. Bữa nào gặp mặt, tao đập dẹp cái mũi lõ cho hết nói láo.

Nhìn đứa em cùng cha ngúng nguẩy lên chiếc Ware với chiếc váy cực kỳ ngắn ngủn làm nhiều người đi đường phải trở mắt liếc theo, Thùy Dương lắc đầu, buồn bã quay vào. Dù Bạch Sa ăn nói khó nghe lại hỗn xược nữa, nhưng dẫu sao tình chị em vô cớ bị sút mẻ bởi người dưng cũng đem lại cho cô một nỗi buồn.

- Cô ơi ! Làm ơn cho xem chiếc cà- vạt lụa này.

Tiếng gọi của khách, kéo Thùy Dương ra khỏi dòng suy nghĩ lung tung. Cô nhanh nhẩu "dạ" theo thói quen rồi bước ra hàng cho

khách.

- Ủa!

Hai âm thanh được phát ra cùng một lúc từ Thùy Dương và cả người khách. Xem ra, ngày hôm nay cô được ưu ái nhận lấy toàn chuyện bất ngờ.

Người khách nhanh chóng lên tiếng trước :

- Cô bán ở đây à ? Tình cờ thật, nếu mẹ tôi không đòi đưa đến đây tôi mua hàng thì làm sao tôi gặp được người quen.

Thùy Dương tươi cười :

- Chào bác sĩ Nhân. Tôi lại càng bất ngờ hơn, khi biết bà khách quý của mình lại là người nhà của anh.

Bà khách ban nãy đi vào thông thả, cười phúc hậu :

- thằng con trai của tôi thật tinh mắt khi quen được cô bạn dễ thương như vậy.

Cả Thùy Dương lẫn Nhân đều ngượng ngịu trước câu nói của bà.

Nhân giật nhẹ tay áo mẹ, phản nản :

- Mẹ kỳ quá ! Con chỉ quen biết sợ với Thùy Dương thôi mà.

Bà mẹ vẫn cười :

- Có sao đâu "trước lạ sau quen" mà. Cô Thùy Dương ạ ! Tôi bận công tác nước ngoài, ít có dịp gần gũi con cái lắm, nên có lần lần gì xin đừng trách nhé.

Trước câu nói khôn khéo ấy, Thùy Dương chỉ còn biết cười trừ.

- Dạ, đâu có gì thưa bác. Có thêm một người quen là có thêm một niềm vui mà.

Bà khách vui vẻ nắm tay cô, thân mật bảo :

- Vậy thì hay quá. Sẵn dịp ngày mai là lễ mừng thọ Ông cụ của bác, bác với thằng Nhân mời cháu đến chung vui với gia đình đồng ý không?

Thùy Dương ngần ngại, không trả lời ngay. Cô rất khó xử vì trước đây ít phút cô hoàn toàn chẳng có ấn tượng gì về Nhân và mẹ anh ta cả, bây giờ lại trở nên tha thiết, liệu có nên chẳng. Hay mọi người cho rằng cô "thấy người sang bắt quàng làm họ"?

Bà mẹ của Nhân đầy tâm lý, chỉ nhìn qua thái độ của cô gái mà bà rất có cảm tình này thì đã đoán gần đúng những điều cô đang suy nghĩ. Rất mau chóng nắm lấy cơ hội, bà nhẹ nhàng khuyến khích :

- Không có gì mà cháu ngại. Chúng tôi nhìn người qua tư cách để kết bạn, chứ không vì lý do nào khác. Đừng nên suy nghĩ sâu xa mà e dè, làm tôi phải mất đi một người bạn nhỏ dễ thương. Tôi không lợi dụng gì ở cháu đâu.

Thùy Dương hốt hoảng phân trần :

- Cháu không đời nào dám nghĩ vậy đâu.

Thừa dịp, mẹ Nhân tấn công luôn :

- Nhất trí rồi nhé. Chiều mai, khoảng sáu giờ, cháu xin phép gia đình trước đi, thằng Nhân sẽ đến đón cháu.

Thùy Dương hoảng hốt xua tay :

- Dạ khỏi. Để cháu tự đi được rồi. Đến lúc này, Nhân mới lên tiếng :

- Thùy Dương nhớ nhé, căn nhà lần trước cô đến đó.

Thùy Dương đầy bất ngờ. Cô buột miệng hỏi một câu ngô nghê :

- Nhà anh ở đó thật à ?

Nhân có vẻ ngạc nhiên vì câu hỏi ấy, nhưng cũng gật đầu xác nhận :

- Đúng rồi. Sao cô lại hỏi vậy?

Thùy Dương vội vàng khỏa lấp :

- Đâu có gì. Tôi buột miệng hỏi vậy thôi.

Mẹ của Nhân lên tiếng, chấm dứt cảnh lúng túng giữa hai người :

- Nhờ cháu gói giúp một tá cravat vào hộp làm quà cho ông cụ.

Một cái cravate có vẽ tranh bằng tay giá tiền lên đến ba trăm ngàn đồng một tá, vị chi không dưới một cây vàng nhưng đã biết đích xác mẹ con Nhân là chủ nhân ngôi biệt thự nọ, tức là con cháu ông trùm họ Phan giàu có, nên Thùy Dương chẳng còn gì để ngạc nhiên nữa. Cô chỉ băn khoăn, không biết làm sao nguồn thông tin do Thành cung cấp lại bị nhiều loạn xạ đến mức lằng lắt giữa người nọ với người kia thế ? Vậy thì rốt cuộc, Bảo là ai và quan hệ ra sao với họ Phan ?

Mùa Xuân Yêu Thương

Chương 4

Mẹ con Nhân ra về, không quên ân cần nhắc nhở :

- Nhớ hẹn chiều mai nhé.

Đúng sáu giờ, Thùy Dương lên ngồi xe cho Yên chở đi dự tiệc. Dọc đường đi, cậu em không ngớt gạ gẫm :

- Chị kể thật cho em nghe với. Làm sao chị quen họ vậy? Dưng không, tự họ lại tới làm thân, mời chị dự tiệc tùng rình rang sao ? Thật tình, cô cũng không biết trả lời làm sao cho ổn thỏa vì cho đến giờ, cô phân vân tự hỏi, vì lẽ gì mà hai mẹ con bà Phan dòng dõi giàu có như vậy, lại tự xưng làm thân với cô ?

Cuối cùng, cô tạm đưa ra một kết thúc có vẻ như hợp lý nhất.

- Chắc bà Phan mới ở nước ngoài về, không quen ai nên muốn

chuyện trò với chị cho đỡ buồn.

Yên nửa tin nửa ngờ :

- Tuổi tác với trình độ của bà ấy rõ ràng khác xa chị kia mà, giữa hai người đâu có chuyện gì để nói ?

Thùy Dương lắc đầu chịu thua :

- Đừng đoán nữa mệt óc lắm.

Ngừng xe trước biệt thự cho Thùy Dương vào, Yên chu đáo căn dặn :

- Em ra uống cà phê ở quán trước mặt này chờ chị nhé. Nếu thấy không hợp không khí trong đó thì về sớm nhé.

Thùy Dương gật đầu, cô bấm chuông và đứng chờ. Khoảng năm phút thì dì Tư ra mở cổng.

Đã gặp cô một lần rồi và có lẽ cũng được căn dặn trước, nên dì Tư đã thái độ niềm nở hơn lần trước nhiều. Dì tươi cười bảo cô :

- Chào cô Mợ Hai đang chờ cô này giờ. Mời cô vào.

Thùy Dương rón rén bước theo dì Tư thẳng vào tòa nhà lớn hôm trước.

Khác với vô thâm u, tĩnh mịch hôm nọ, bữa nay gian phòng lớn dùng tiếp khách được mở toang hết sáu cánh cửa kính xếp, tạo không gian thoáng đảng cho buổi tiệc. Và cũng không giống những gì mà Thùy Dương đã tưởng tượng trước khi đến đây. Tuy có không khí lễ tiệc qua cách bài trí sắp xếp, nhưng tòa biệt thự vẫn thừa vắng người, chẳng đông đúc khách khứa gì, theo như vai vế xã hội của chủ nhân cả.

Bà Phan, hay "mợ Hai" theo cách gọi của dì Tư vội vã bước ra đón khách. Tối nay, trong bộ áo dài trang nhã và gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, trông bà trẻ ra khá nhiều, so với vẻ xuề xòa lúc đi mua hàng ban sáng.

Thùy Dương lễ phép cúi đầu chào :

- Thưa bác Phan.

Bà Phan cười xuề xòa :

- Cháu cứ gọi tôi là cô Ngọc Lan cho thân mật, bớt kiêu cách.

Nghe cái tên quen quen, Thùy Dương chăm chú nhìn kỹ người đối diện hơn một chút và reo lên khe khẽ :

- Cháu nhớ rồi, cô là bác sĩ Phan Hoàng Ngọc Lan nổi tiếng về sản khoa vẫn được báo đài nhắc luôn.

Bà Ngọc Lan khẽ cười, một chút ưu tư thoáng qua đôi mắt :

- Đúng rồi. Tôi xa quê hương đã lâu không ngờ vẫn có người nhớ đến.

Thùy Dương nồng nhiệt đáp :

- Dạ, có chứ. Tuy cô sang Pháp làm việc, nhưng những cống hiến của cô cho nền y học trong nước vẫn được ghi nhớ. Thời đi học, lớp túi cháu đã biết tiếng và phục cô lắm rồi.

Bà Ngọc Lan lắc đầu, có vẻ trầm lặng hẳn:

- Cảm ơn cháu đã khen ngợi, nhưng vinh quang nào cũng phải trả giá rất đắt, khi bằng cả cuộc đời mình nữa kìa.

Thùy Dương ngây người. Dường như người phụ nữ này đang cất giấu trong lòng một tâm sự u uất, không giống như vẻ tươi tắn lịch thiệp được biểu hiện bên ngoài. Dường như kịp nhận ra mình vừa biểu lộ cảm xúc quá nhiều, bà Ngọc Lan tươi tỉnh mặt trở lại, khoát tay Thùy Dương đi vào. Vừa đi, bà vừa nói :

- Ông nội thẳng Nhân không thích phô trương ồn ào, nên lễ mừng thọ Ông chỉ gồm những người quen thân và gia đình thôi, cháu cứ tự nhiên, đừng ngại ngần gì cả.

Thùy Dương càng thấy khó xử, cô đáp ứng :

- Thừa cô, con chỉ mới quen sơ với anh Nhân thôi, không thể tự xem là người thân thuộc được.

Bà Ngọc Lan cười thân ái, vỗ nhẹ lên tay cô, tỏ ý khuyến khích :

- Cô đã biết điều đó từ hôm đầu tiên rồi, chính thẳng Nhân cũng kể cho cô nghe về nguyên nhân quen biết của hai bên. Nói thật với cháu, cả gia đình cô đều rất bận rộn trong công việc chuyên môn, kể làm thầy thuốc, người lo kinh doanh.v.v... đến mức quên cả chuyện riêng tư của mình, ngoảnh đi ngoảnh lại đã thấy cái già đến sau lưng rồi. Cô tin rằng cháu là người có hiểu biết sẽ thông cảm cho cộ Với trách nhiệm của người mẹ, muốn giúp đưa con ngò nghêch của mình chọn bạn tốt mà chơi có thêm bạn bè trong cái xã hội phức tạp này.

Cả một câu chuyện dài mới nghe thì tưởng ghê gớm bí mật gì lắm đến chừng hiểu ra thì thật quá đơn giản, đơn giản đến mức tức cười. Tóm tắt lại là bà Ngọc Lan, người của một giòng họ giàu sang đã ra tay chọn dâu, kén vợ cho con trai mình, thế thôi.

Thùy Dương bỡ ngỡ không biết nên tỏ thái độ thế nào cho phù hợp với tình huống mới mẻ vừa phát sinh này. Đang chần chừ thì Nhân từ nhà đi ra trong chiếc áo pull cổ tròn màu ghi với quần tây xám nhạt, Nhìn anh trẻ trung dễ gần hơn là mặc blouse trắng.

Thấy Thùy Dương, anh cười thật tươi câu chào và cất tiếng khen :

- Mới thoáng trông, tôi cứ ngỡ nhà mình hôm nay được tiếp một cô diễn viên điện ảnh chứ, trông Thùy Dương thật khác hẳn ngày thường.

Quả là tối nay Thùy Dương chăm chút khá kỹ cho bề ngoài của mình,

cô không muốn bị chủ nhân cho rằng cô thiếu tôn trọng họ, khi đến dự tiệc. Với bộ dáng quá xuề xòa. Và lời khen của Nhân dành cho cô không phải là đả bội, với chiếc đầm suông dài màu tím nhạt và mái tóc xõa dài trên bờ vai, nhìn cô thật thanh thoát dễ thương. Tuy không có bề ngoài dữ dội bốc lửa như Bạch Sa, nhưng Thùy Dương hoàn toàn tự biết đánh giá bản thân không phải là một chú vịt con xấu xí, trái lại là khác.

Và cô cũng lịch sự, mỉm cười đáp lại Nhân :

- Anh Nhân cũng vậy, đâu khác gì Thùy Dương.

Bà Ngọc Lan đã ý tứ đi nhanh vào trong trước, dành thời gian cho hai người trẻ nói chào hỏi nhau, bây giờ xuất hiện trên ngưỡng cửa, gọi to :

- Mời tất cả vào bàn tiệc. Đến giờ rồi.

Ông Phan Vĩnh Phát hãy còn rất quắc thước, minh mẫn, Tuy hôm nay là ngày thượng thọ "cổ lai hy" (bảy mươi tuổi). Đây cũng chính là người mà bà Hoàng đã tiếp xúc, hôm đón Bạch Sa về.

Số bà con thân thuộc khoảng bốn mươi người ngồi vào các bàn.

Riêng chiếc bàn ông Vĩnh Phát là dành cho những người thân trực hệ như bà Ngọc Lan, Nhân và... Thùy Dương.

Thoạt tiên, tặng chiếc khánh vàng cho ông cụ và Nhân câu cảm ơn rất lịch sự xong, Thùy Dương lui ra xa, định tìm chỗ ngồi gần cửa để lát nữa tiện ra về. Nhưng bà Ngọc Lan đã tinh mắt, nhanh tay kéo cô lại chiếc bàn "đặc biệt" và giới thiệu với ông Vĩnh Phát một cách khéo léo bằng câu nói:

- Cháu ngồi đây với cô và thằng Nhân để tiếp xúc với ông nội nhiều hơn chút.

Ông Vĩnh Phát ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng rồi cười sảng khoái :

- À ! Thì ra là bạn gái của Vĩnh Nhân. Tốt lắm. Ngồi đây đi cháu.

Thực đơn bắt đầu dọn ra, mọi người vào bàn với không khí náo nhiệt thường có ở các buổi tiệc. Ông Vĩnh Phát chột nhứ mày, cất tiếng hỏi :

- Ủa! Sao không thấy thằng Bảo ? Không ai nhắc nó à ?

Bàn tay bà Ngọc Lan đang múc xúp tổ yến vào chén, bỗng run khẽ, chỉ có Thùy Dương ngồi sát bên mới nhận ra thôi, còn lại hoàn toàn bình thường.

Nhân vội trả lời :

- Thừa ông nội. Con có đi tìm, nhưng không gặp nó.

Ông Vĩnh Phát lộ rõ sự bức bối qua câu cằn nhằn :

- Sao lạ vậy? Năm nào, đúng ngày này, nó cũng về kia mà.

Bà Ngọc Lan khẽ khàng lên tiếng xoa dịu cha chồng :

- Biết đâu nó bận bịu gì nên tới trễ, hoặc ngày mai mới tới. Nó lớn rồi, tự biết việc mình làm. Ba khỏi lo cho nó.

Dường như ông Vĩnh Phát rất nể người con dâu này, nên sau câu nói ấy, ông không thắc mắc gì nữa, lặng lẽ ăn súp.

Thế nhưng có một điều Thùy Dương nhận rất rõ là sau mẫu chuyện trao đổi vừa qua về Bảo thì không khí bữa tiệc trở nên trầm lặng hẳn. Những người dự tiệc chỉ trao đổi nhỏ nhỏ với nhau, hoặc im lặng hẳn. Vậy là sập ?

Càng lúc, Thùy Dương càng lạ thấy có rất nhiều bí mật chứa đựng trong căn biệt thự lộng lẫy này và những con người ở đây nữa. Mọi người dường như đều có tâm sự nặng nề, chứ không được hồn nhiên thoải mái, từ ông cụ Phan đến bà Ngọc Lan, Vĩnh Nhân và cả Bảo nữa.

Thật ra Bảo là gì của gia đình này kia chứ ?

Phải đến cuối bữa tiệc, khi khách khứa lục tục ra về gần hết thì cô mới tình cờ biết được một tin tức mơ hồ liên quan đến Bảo.

Lúc ấy bà Ngọc Lan và Nhân thay mặt ông Vĩnh Phát tiễn khách ra ngoài. Còn Thùy Dương đang phụ giúp mấy người phục vụ dọn dẹp bàn ăn, theo đúng địa vị bạn gái của Nhân như đã được phô trương vừa qua, vì cô cảm thấy làm khác đi sẽ kỳ cục lắm lắm. Dì Tư từ mở cửa phụ bên hông rón rén đi vào, đến cạnh ông Vĩnh Phát, nói khe khẽ :

- Hồi nãy cậu Bảo về đây, nhưng biết có mặt mợ Hai, cậu ấy đi luôn, dặn tôi đem quà vào cho ông.

Ông Vĩnh Phát có vẻ rất xúc động, động cây can xuống đất, khàn giọng hỏi :

- Sao dì không giữ nó lại, chờ tôi ra ? Dì Tư lộ vẻ sợ sệt, e dè nhìn ra cổng, xem chừng bà Ngọc Lan rồi thì thảo :

- Tôi sợ họ chạm mặt, rủi có chuyện ồn ào làm ông lên cơn tim thì khổ, nên không dám giữ.

Thấy ông cụ ngồi so vai đầy buồn bã, bà kiếm lời an ủi :

- Đâu có sao đâu, ông chủ. Vài bữa nữa, cậu Bảo lại về thăm ông mà.

Chỉ qua câu đối thoại ngắn ngủi mà trông ông Vĩnh Phát sọp đi một cách bất ngờ. Ông lom khom chống can đứng lên, uể oải lần từng bước lên thang lầu.

Thùy Dương cũng vừa xong công việc, cô thông thả đi ra sân. Mẹ con bà Ngọc Lan tiễn người khách cuối cùng xong, quay trở vào thì gặp cô.

Bà Ngọc Lan kêu lên :

- Xin lỗi cháu nhé. Cô với thằng Nhân bận khách, không tiếp cháu chu đáo, lại còn bắt cháu mất thời gian phụ dọn dẹp nữa. Thật bậy ghê.

Thùy Dương khẽ cười :

- Cô đã cho phép cháu tự nhiên như người nhà rồi mà.

Bà Ngọc Lan tủm tủm cười đầy ý nhị, quay sang bảo con trai :

- Sao con còn đứng đó ? Mau lấy xe ra đưa Thùy Dương về đi chứ.

Đang đứng lóng ngóng một cách thừa thãi cạnh hai người phụ nữ, nghe mách nước, anh chàng vụt bừng tỉnh, nhanh nhẹn bảo :

- Thùy Dương chờ một lát nhé. Tôi dắt xe ra ngay.

Cô vội vàng từ chối :

- Cảm ơn cô, cảm ơn anh. Thùy Dương đã dặn người nhà chờ sẵn ngoài kia rồi. Nhân có ý không tin, căn vặn :

- Có thật không ? Hay là Thùy Dương ngại bạn trai nhìn thấy đi chung với tôi ?

Không ngờ chuyện chưa có gì mà anh chàng đã vội suy diễn.

Cô ngại ngùng giải thích :

- Làm gì có ai. Em trai của Dương chờ ngoài kia mà.

Nét mặt chàng bác sĩ tươi lên thấy rõ, trước câu khẳng định của người đẹp. Anh chàng sốt sắng đề nghị :

- Vậy tôi đưa Thùy Dương ra ngoài nhé.

Lần này thì cô gái vui vẻ gật đầu, chào bà Ngọc Lan, ra về.

Bà mẹ nhìn theo hai người, khẽ nở nụ cười.

Thùy Dương chưa ngủ được, đêm nay quá nhiều chuyện xảy ra làm cô bứt rứt. Ngoài câu chuyện tình cờ nghe được ở bàn tiệc, trên đường về, Yên lại cung cấp thêm thông tin cho cô (mấy tiếng đồng hồ ngồi đóng ở quán cà phê quả không uổng phí).

- Em nghe bà chủ quán nói anh Bảo là cháu nội ông Vĩnh Phát, bác sĩ Nhân cũng vậy. Họ sống khép kín, ít giao du với hàng xóm nên ở xung quanh ít biết về gia đình họ lắm. A! Còn nữa cách đây mấy năm, bác sĩ Nhân quen cô nào đẹp lắm, nhưng khoảng nửa năm trở lại đây thì không thấy nữa.

Lăn người sang một bên, thấy không thoải mái, Thùy Dương ngồi hằn dẩy, bật đèn bàn lên. Đã hơn một giờ sáng rồi.

Cô tắt đèn nằm xuống, tự mắng mình : "Hư thật. Chuyện nhà người ta, ai mượn mi để ý, thắc mắc".

Thế nhưng từ sâu thẳm đầy lòng, cô hiểu đây chỉ cách từ trần an mình thôi. Còn trong thực tế, cô đã vướng vào mớ bùng nhùng khó gỡ trong quan hệ với gia đình họ Phan rồi.

Dạo này, Bạch Sa ăn diện ngất trời, lúc trước đã model oằn oại rồi,

bây giờ lại có ông bồ Đài Loan hào phóng chi tiền nên cô mặc sức vui vút.

Cũng phải nói thêm là nhờ có Bạch Sa làm môi hở mà ông Hoàng mới nắm chặt trong tay cái hợp đồng béo bở, nên từ đó, ông cũng buông xuôi luôn chuyện dạy dỗ, quản lý đứa con gái ngổ ngược với cái tật lười, tự biện minh : "Nó lớn rồi, khôn sống mống chết". Còn bà Hoàng thì khỏi phải nói, cho đến lúc này, bà có thể hãnh diện vỗ ngực khoe :

- Con gái tôi số một, đồ ai qua mặt được nó. Chẳng mấy chốc nó sẽ qua Đài Loan chiếm chệ ngôi làm bà tổng giám đốc, tha hồ đếm tiền. Lúc đó có khối địa ganh tức ứa gan luôn.

Bà chỉ nói khời khời, nhưng trong đó cũng không vô ý móc mĩa cô con chẳng là đồ vô dụng. Thùy Dương bỏ ngoài tai, cô chỉ băn khoăn ở một điểm duy nhất là cho đến nay, tay Tung ấy vẫn chưa hề đặt vấn đề cưới xin gì hết. Trong lúc Bạch Sa hầu như công khai sống "già nhân ngãi, non vợ chồng" với ông tạ Như vậy, trong cuộc chơi này, người nắm đằng chuôi chính là gã ngoại kiều, nếu có gì xảy ra, thiệt thòi sẽ một mình Bạch Sa gánh chịu.

Đã một lần, cô đánh bạo khuyên Bạch Sa, trong lúc cô nàng chờ Tung đem xe đến chở lên Đà Lạt chơi một tuần :

- Sa ơi ! Mình là con gái, phải giữ gìn chứ. Đi Luông tuồng như vậy, người ta xem thường chết.

Bạch Sa đang phết Mascara lên mắt, nghe câu đó liền quay phắt lại, dí sát mặt vào bà chị, cười mũi :

- Chị dạy đời tôi à ? Cảm ơn nhạ Đứa nào khôn, đứa nào dại cứ nhìn thực tế thì biết. Cho là tôi dại đi thì cái ngu dại đó cũng đáng giá vài trăm triệu để nuôi cả cái gia đình này.

Thùy Dương tái mặt, cô trấn tĩnh trả lời :

- Nhưng ít ra cũng còn chừa lại chị. Tự bản thân chị cũng tự kiếm sống được, không dám nhờ đến sự hy sinh bao la của em.

Bạch Sa vênh váo :

- À ! Đúng rồi. Ba vừa giao hẳn quày hàng cho chị, vì đó là tài sản của mẹ chị để lại chứ gì. Xí ! Đáng bao nhiêu mà lên mặt.

Thùy Dương giận đỏ mặt :

- Em không được nói đụng đến người lớn, chị không nhịn đâu.

Lần đầu tiên thấy Thùy Dương tỏ thái độ dữ dằn như vậy, Bạch Sa đâm ngán. Cô nàng nhún vai, lộp cộp gõ đôi giày, bỏ xuống nhà dưới cũng vừa lúc xe hơi tới đón.

Qua câu chuyện đó cũng đủ thấy Bạch Sa hết thuốc chữa rồi, thói hợm hình của cô ả càng được đẩy lên cao, bởi lòng sùng bái kiếm

tiền của người sinh thành.

Thùy Dương chống tay lên cằm ngẫm nhìn phở xá. Mấy lúc sau này buôn bán khô khan quá, cơn lũ thế kỷ vừa qua ở miền Tây càng làm mất lực mua sắm ở các chợ tụi hần đi. Người buôn bán chỉ biết kêu trời, vì hàng hóa ế ẩm. Cũng may là về sau này, ba cô đã cho hần cái quày với giao kèo "lời ăn lỗ chịu", chỉ lo đóng góp đầy đủ sinh hoạt phí cho gia đình là được, nên cô đỡ bị bà Hoàng kêu ca phàn nàn. Cái nguyên nhân chính khiến bà mẹ kể không mặt nặng mày nhẹ với cô là do lúc này đang bận đếm tiền và làm quân sự cổ vấn cho Bạch Sa, cửa kéo ông Tung, nên chẳng còn thì giờ rảnh rỗi, xeo xéc con chồng.

Đường phố tấp nập người qua lại mà chẳng thấy ai ghé vào mua sắm, Thùy Dương thôi không nhìn ra đường nữa, cúi xuống đọc truyện.

Quyển "Cánh bướm đỏ thắm" này cô đã gần thuộc lòng nhưng mỗi lần giở ra, cô vẫn thấy nguyên vẹn trong lòng cái cảm xúc rộn rã kỳ diệu đó câu chuyện lãng mạn, dễ thương dường ấy đưa đến. Và đã có lúc, cô cảm tưởng tượng mình đồng hòa với nàng Axen xinh đẹp, chở con tàu mang cánh bướm đỏ cùng chàng thuyền trưởng tuyệt vời đến đón đi đến một xứ sở thần tiên toàn hoa hồng ngút ngàn.

- Cô chủ ! Bán cho cái broche cài nè.

Bị dứt khỏi cơn mơ, trở về thực tại, Thùy Dương ngớ ngẩn lúc mới tỉnh táo được, cô mau mắn đứng lên làm theo ý khách :

- Không phải cái này, cái kia cơ.

Lại thử, lại đổi đến phát bực, nhưng Thùy Dương vẫn cố gắng tới đa để làm vừa lòng vì "thượng đế" khó tính.

Cuối cùng rồi cô khách - một thiếu nữ xinh đẹp, đúng một và kiêu kỳ - cũng hoàn tất màn trình diễn. Nhưng trái với lẽ thường, khi Thùy Dương cho chiếc cài áo vào hộp đưa tận tay khách thì cô ta lại lấy vút thẳng nó vào bóp như một món đồ rẻ tiền nào đó vừa tiện tay nhặt được, chứ không phải là thứ kỳ công chọn lựa đầy giá trị như vừa rồi.

Và còn một điều nữa là lúc nhận tiền thôi xong, cô ta soi mói nhìn Thùy Dương thật kỹ, rồi nhếch môi cười kèm câu nói :

- Cô mát tính lắm, chắc chắn là rất được lòng gia đình chồng. Đúng không?

Bỗng dưng ở đâu lại nhảy ra một người khách lạ hoắc, tính tình thì khó khăn mà lại còn thọc mạch, để ý đến chuyện riêng tư của người khác nữa chứ ?

Tuy bực mình, nhưng Thùy Dương vẫn chọn thái độ nhã nhặn, đáp

lại :

- Cảm ơn chị, nhưng tôi còn độc thân.

Người khách kỳ lạ vẫn chưa buông tha, cười châm chọc :

- Chưa cưới thì vẫn là độc thân.

Lần này thì Thùy Dương phải tỏ thái độ, cô nghiêm mặt:

- Xin lỗi. Chuyện riêng của tôi, không liên quan đến cái quầy hàng này cả. Chắc chị hỏi lầm người rồi.

Cô ta vẫn giữ yên vẻ khiêu khích, chậm chậm quay đi, sau khi buông một ỡm ờ :

- Chưa chắc, biết đâu mình còn gặp lại nhau.

Đuối khéo được người khách phiền nhiễu ấy đi, Thùy Dương thở phào nhẹ nhõm.

"Quái quỷ thật ! Sao trên đời lại có người dư hơi quá vậy ? "

Cổ lăm bẫm nói thầm và bối rối im bật, khi thấy Bảo bất ngờ xuất hiện trên một chiếc mô tô dừng.

Cô càng bất ngờ hơn khi phát hiện ra Bảo và người con gái ban nãy lại quen biết nhau.

Cô gái nọ tình cờ trông thấy Bảo thì có vẻ luống cuống, muốn né tránh nên sang số xe thật nhanh để rời khỏi nơi này, nhưng anh đã chặn lại.

Giọng Bảo khá to, nên vọng vào chỗ Thùy Dương nghe rõ mồn một :

- Chào Nguyệt Hằng, lâu quá không gặp. Dường như tình cờ chúng ta có chung một người quen à ?

Cô gái trả lời một cách cẩu kính :

- Tránh ra cho tôi đi. Tôi bận lắm, không có thời gian nói chuyện dông dài.

Bảo kéo dài giọng, vẻ châm biếm :

- Nếu bận rộn như thế thì chị làm gì được rảnh rang, đến mức đứng tán gẫu gần cả tiếng đồng hồ với một người bán hàng xa lạ chứ. Tôi nói có đúng không?

Nguyệt Hằng mím môi, bất thần rút mạnh ga vọt xe lên trước. Bảo không có ý cản lại, anh dừng xe trước quầy, bước vào cười với Thùy Dương :

- Hôm nay bà chủ không có việc gì cho thợ làm à ?

Cô cười vui :

- Không có. Chủ đang ế dài thì làm sao có tiền thuê thợ chứ.

Mắt lấp lánh ánh tinh nghịch, Bảo trả lời:

- Thì thợ tình nguyện làm không công, hoặc cho ghi sổ nợ.

Thùy Dương ríu rít xua tay :

- Thôi đi. Tôi sợ nợ nần, hoặc rñang ơn ai lắm, rủi không trả được thì

sao ?

Anh cười đầy ẩn ý :

- Không trả cách này thì cách khác, ai nỡ làm khó cô chủ đầu kia chứ.

Thùy Dương ngó lơ ra ngoài, không trả lời. Tuy chỉ trao đổi vu vơ thế thôi, nhưng cả hai người đều ngầm nhận biết tín hiệu lạc quan, ẩn chứa những thông điệp nho nhỏ của trái tim từ trong câu chuyện.

Để bớt ngại ngùng, Thùy Dương hỏi sang chuyện khác :

- Anh quen cô gái ban nãy à ?

Bảo ngần ngừ, trả lời khá thận trọng :

- Thật ra, cô ta không phải người quen của tôi, mà là có liên quan đến người thân trong gia đình.

Thùy Dương vừa như hiểu lại vừa như không. Cô lơ mờ cảm thấy hình như sắp nắm bắt được vấn đề, nhưng lại không nghĩ ra đó là chuyện gì.

Thôi. Không suy nghĩ linh tinh nữa. Cô hỏi Bảo :

- Anh làm việc gì mà ít thấy đi ngang đây vậy?

Bảo nhướng mày nhìn cô, tỏ ý ngạc nhiên :

- Ủa ! Tôi tưởng em gái cô đã nói rồi chứ...

Đỏ mặt vì bị phát hiện nói dối, Thùy Dương cười trừ :

- Quên rồi. Tại quen miệng hỏi vậy thôi.

Bảo cười đáp lại, anh thông thả nói :

- Công việc của tôi còn khá mới mẻ, nên ít người theo nghề, vì vậy mà bận túi bụi, lại đi làm bất kể giờ giấc. Hễ khách có nhu cầu thì mình phải đến ngay, nhất là có những vị giàu có, Lại to mặt lớn gan đi xa là thuê vệ sĩ, thế là phải giong ruổi theo họ suốt cuộc hành trình, đêm người ta ngủ, mình phải thức canh. "VIP" mà (nhân vật quan trọng).

Thùy Dương ái ngại hỏi dò :

- Anh sống chung với gia đình à ? Đi đứng liên tục bất thường như vậy thì ai chăm sóc cho anh?

Nét mặt Bảo bỗng rắn lại, anh trả lời cộc lốc :

- Tôi mồ côi từ lúc mới sinh, không có gia đình.

Thùy Dương ân hận xuýt xoa :

- Xin lỗi anh. Thùy Dương vô ý quá.

Bảo dịu lại, thậm chí còn pha trò :

- Bởi vậy mà hiện giờ tôi đang cần gấp một hiền- nội- trợ nè. Thùy Dương làm ơn xem ai muốn làm thì giới thiệu giùm.

Cô bĩu môi :

- Chắc không ai ham cái chức vụ đó rồi.

Bảo cười xòa. Anh nhìn đồng hồ, bèn đứng lên, lộ vẻ tiếc nuối :
 - Thùy Dương thấy đó. Đến thăm bạn bè mà còn lật đật như vậy, nếu có người yêu thì làm sao có thì giờ dành cho người ta được. Thôi. Cứ "solo" cho chắc ăn. Tôi đi nhé.
 Nói đi là đi, lần nào cũng vậy, cứ thoắc đến thoắt đi, ẩn hiện thất thường như ở nghề của anh vậy.
 Nhìn vật nắng chiếu xiên khoai hé rọi vào một góc nhà, Thùy Dương trầm lẫn thờ dài. Cả hai người con trai cùng đến với cô một lúc này đều dễ có cảm tình, nhưng không hiểu sao lý trí thì nhắc cô nên chọn Nhân, người tỏ ra ưu ái với cô hơn. Còn con tim lại xúi cô đi theo hướng ngược lại
 gai góc hơn nhiều, vì cho đến giờ này Bảo vẫn tỏ ra xa vời và khó hiểu.
 Nhưng ở trên đời, khi con tim lên tiếng thì lý trí phải ngủ yên, Thùy Dương cũng không ngoại lệ.
 Bảo dừng chân khá lâu trước cổng để cân nhắc lại quyết định của mình rồi
 mới bấm chuông gọi mở cổng.
 Dì Tư rất ngạc nhiên, nhưng cũng vui mừng không kém khi trông thấy
 anh liền kêu lên :
 - Trời phật ơi ! Cậu Ba ! Cậu tề ghê . Sao lâu quá không ghé về thăm ông
 vậy :
 Bảo khẽ cười , hỏi lại :
 - Còn ai khác trong nhà không dì ?
 Tất nhiên là dì Tư hiểu anh muốn nhắc tới ai, nên thận trọng lắc đầu thay
 câu trả lời :
 Bảo có vẻ nhẹ nhõm hẳn, anh nhanh nhẹn đi thẳng vào trong, nổi vui với dì Tư :
 - Chắc dì Tư phải soạn cho con mượn mấy cái mo cau lót mông sẵn, để rùi có bị Ông nội đánh cũng không đến nổi lết mà về.
 Dì Tư bật cười, trêu mếu bảo :
 - Cậu nói chơi hoài. Chỉ còn thiếu "gắm lát đàng, vàng lót ngõ" để đón cậu
 về đây thôi đó.
 Đang cười, Bảo bỗng nghiêm nét mặt lại. Không cho phép ai hiểu lầm việc làm của mình, Bảo nói :
 - Dì Tư à ! Chỗ ở của con không phải nơi tòa nhà lộng lẫy này, mà ở

chỗ mẹ ruột con đã từng sống và chết tại đó. Vì vậy, xin dì đừng bao giờ đề cập đến chuyện này với con nữa.

Mùa Xuân Yêu Thương

Chương 5

Với cương vị người trông nom hai người cháu trai của ông Vĩnh Phát từ bé đến giờ dì Tư sẵn sóc hiểu rõ mọi rắc rối phức tạp trong gia đình này, nên không bức giận gì về phản ứng khá quyết liệt của Bảo. Dì chỉ thở dài, buồn buồn hạ giọng :

- Tôi chỉ tội nghiệp cho ông chủ, cho đến tuổi gần đất xa trời vẫn chưa có được một ngày vui trọn vẹn với con cháu.

Bảo bước nhanh hơn để khỏi đối thoại tiếp với dì cho tâm hồn bớt xốn sang, bứt rứt bởi những lời trách khéo ấy nữa.

Ông Vĩnh Phát đang từ từ lật giở cuốn album gia đình thì giật nảy mình ngược lên khi nghe tiếng Bảo :

- Thừa nội, con mới về.

Ông run run đứng lên, cất giọng hờn trách :

- Nội tưởng là con đã quên luôn là mình còn có một mái nhà để đi về mà thăm nom ông nội rồi chứ.

Lại những lời lời kéo khéo léo để đưa anh về với cái nơi gọi cho anh biết bao ký ức đau buồn. Bảo hắng giọng, cố giữ cho ngữ điệu của mình đừng gay gắt để không làm ông buồn lòng.

- Thừa nội, con luôn thương nội, từ xưa đến giờ. Vì có nội, nên con mới còn lui tới đây. Bằng không, chắc chắn sẽ không bao giờ con đặt chân về căn nhà này nữa.

Ông Vĩnh Phát ứa nước mắt :

- Con ơi ! Nhà này cũng là nhà của con mà.

Bảo phản đối một cách nhẹ nhàng, nhưng đầy chua chát :

- Rất tiếc là con không thể tạo ra ảo tưởng để tự lừa dối mình như vậy. Dù có nói đến thế nào đi nữa thì con vẫn là đứa con hoang. Mẹ con vẫn là kẻ đi san sẻ hạnh phúc thừa của người khác. Như vậy, làm sao con có đủ tư cách để sống ung dung trong căn nhà chính thống này chứ ?

Ông Vĩnh Phát đưa tay chặn ngực nghẹn ngào kêu lên :

- Bảo ơi ! Con đi quá xa rồi.

Ông đổ vật người xuống, ngất đi không còn biết gì nữa.

Bảo xanh mặt, chạy nhào tới đỡ ông lên, hấp tấp kêu lớn :

- Dì Tư ơi ! Kêu anh Hai giúp con. Ông nội bị làm mệt rồi nè.

Dì Tư vội vàng chạy vào, luôn miệng kêu khổ :

- Cậu Hai đang ở bệnh viện mà, kêu sao kịp. Tại cậu hết đó. Lâu lâu mới về thăm ông, không làm ông vui thì chớ, lại chọc giận ông như vậy. Rủi có bề gì, cậu ân hận cũng không được đâu.

Bảo biết lỗi, gục mặt không nói câu nào, chỉ lo hối dì :

- Dì kêu điện thoại đến bệnh viện cho anh Hai giúp con.

Dì Tư mau mắn làm theo. Nghe điện thoại xong, dì quay lại bảo anh :

- Cậu Hai cho xe cấp cứu tới liền. Tôi mắc coi nhà, cậu làm ơn đưa ông tới bệnh viện nha.

Bảo vội vã gật đầu :

- Dĩ nhiên rồi. Dì khỏi phải dặn, sợ con không đi.

Chỉ một lát sau là xe đến. Bảo theo băng cạ đưa ông nội đi cấp cứu, lòng còn cào ạt ân hận, thầm nguyện cầu cho ông tai qua nạn khỏi. Nếu không, anh sẽ mang gánh nặng tội lỗi đến suốt đời.

Nhân bước ra ngoài phòng cấp cứu, thân ái vỗ vai Bảo, nói nhẹ nhàng :

- Ông nội tỉnh rồi. Tại ông xúc động quá nên tăng- xông lên đột ngột, cũng may là cấp cứu kịp. Tuổi già dễ sinh bệnh lắm phải để ý tránh cho ông nội đừng bị căng thẳng tinh thần mới được.

Bảo nhìn anh, đầy ray rứt :

- Em đúng là đứa bất hiếu, chuyên gây tai họa cho gia đình này, nếu không có em thì sẽ đỡ xảy ra bao bi kịch không.

Nhân bao dung nhìn em trai, tuy giọng nói vẫn nghiêm khắc đúng mực :

- Không ai chọn được cách ra đời của mình đâu, Bảo à. Mà chúng ta cũng chẳng thể chịu trách nhiệm vì hậu quả việc làm của cha mẹ, chỉ nên cố gắng tự hoàn thiện bản thân mình là hơn. Đừng cố chấp quá sẽ trở thành vị kỷ đó em.

Bảo im lặng không nói. Anh thừa hiểu những lời khuyên của Nhân nhằm mục đích gì và anh cũng biết rất rõ là mình sẽ không bao giờ mềm lòng nghe theo nhưng với một buổi chiều xảy ra biến cố không vui cho sức khỏe của ông nội như chiều nay, mà anh là tác nhân gây tai hại thì anh không dám ngang ngạnh cãi lại nữa, nên giả đồ làm lơ, ngó ra sân xem người ta đi qua đi lại.

Nhân cũng không muốn lăm chạm tự ái của đứa bướng bỉnh này, vì một vấn đề nghiêm trọng kéo theo nỗi bất hòa của gia đình hơn chục năm nay, cho đến giờ vẫn chưa giải quyết được. Cứ từ từ, từng chút một, để "mưa dầm thấm đất" thì Bảo cũng sẽ nghe ra thôi.

Còn bây giờ thì anh vươn vai, rũ Bảo :

- Đi uống cà phê đi Bảo. Lâu rồi, anh em mình chưa có dịp đi chung. Bảo bần khoản đưa mắt nhìn vào phòng cấp cứu, vẽ lưỡng lự. Hiểu ý, Nhân nói luôn :

- Ông nội còn ngủ, đã có y tá trông chừng rồi. Người nhà không được vô làm phiền đâu. Mình đi thôi.

Hai anh em đến một quán cà phê sau vườn khá yên tĩnh nằm trong hẻm. Giờ này hãy còn sớm, nên trong quán rất vắng vẻ đủ để nói chuyện riêng tư không e ngại.

Cả hai cùng yên lặng, trao đổi bằng quơ vài câu. Cho đến khi người phục vụ đặt hai ly cà phê đá lên bàn và đi thẳng vào trong, câu chuyện tâm tình giữa hai anh em ruột đã lâu ngày không gặp mới thực sự bắt đầu.

Bảo đốt điều thuốc, rít vài hơi rồi quay sang nhìn Nhân, neho mắt hỏi :

- Anh vẫn cương quyết không nạp nico- nne vào phổi, phải không? Nhân nhăn mặt, phát phát tay đuổi làn khói nhàn nhạt đang uốn éo trước mặt, trả lời một cách nghiêm trang :

- Anh không bao giờ tự làm mình giảm thọ cả, nhất là ở cương vị thầy thuốc, hô hào bệnh nhân bảo vệ sức khỏe thì chính bản thân lại càng phải gương mẫu.

Bảo trêu chọc, nhưng không chút ác ý :

- Nhưng anh có biết rằng các cô gái vẫn cho rằng người đàn ông với điều thuốc trên tay luôn là hình ảnh lãng tử đầy quyến rũ hay không? Cứ khẳng khẳng giữ đúng nguyên tắc thì ta khó khăn chán ngắt, không nàg nào dám trao thân gởi phận đâu, anh Hai.

Nhân tỏ ra không khù khờ chút nào. Khi trả đũa lại ngay :

- Lãng mạn, quyến rũ hay không thì chẳng biết ai hơn ai, chỉ biết một điều là ít ra anh đã từng có một mảnh tình vắt vai. Còn em thì đến giờ vẫn "từng bước chân âm thầm", "rồi một mình trong đêm vắng" đấy, cậu em tài tử ạ.

Bị lật tẩy, Bảo đỏ mặt cười trừ :

- Tại em chưa muốn vương bận. Lựa chọn không kỹ, nếu gặp bà chằn có hổi cũng không kịp, làm sao thoát đây.

Nhân có vẻ bị chạm đến nỗi niềm thầm kín nào đấy, nên vội vàng phản ứng:

- Hên xui cả thôi. Không ai dám vỗ ngực tự hào rằng "anh hùng đoán giữa trần ai mới tài" cả.

Bảo tủm tỉm cười :

- Bởi vậy em mới nói thà chậm mà chắc, còn hơn vội mà hỏng việc.

Nhân nói át đi :

- Hôm mừng thọ nội, em không về để biết bạn gái mới của anh. dễ thương lắm. Bảo nhìn anh đầy nghi ngờ :

- Thật không ? Anh suốt ngày chui vào phòng khám bệnh, chỉ thấy toàn vi trùng, nếu không bị người ta chủ động bắt xác trước thì làm gì có chuyện bắt ngờ, hay ho.

Nhân cười tự hào :

- Dĩ nhiên rồi. Đôi khi cũng phải tin vào chuyện thần kỳ chứ. Em nhớ rằng "hãy tin sẽ được, hãy tìm sẽ gặp", rồi sẽ như ý mà.

Bảo bật cười :

- Không ngờ ông anh đạo mạo của mình lại trở thành chuyên gia về tình yêu chứ. Chắc mấy trung tâm tư vấn sắp thất nghiệp hết rồi.

Nhân truy gạn :

- Nói thật đi. Em đã có đối tượng nào chưa?

Bảo lảng tránh :

- Em làm không kịp thở, đặt lưng xuống giường là ngủ như chết, thì giờ đâu mà hẹn hò, cô nào chịu chứ?

Nhân bày tỏ sự quan tâm của mình và đưa em nhiều tự ái :

- Em chọn nghề khác đi Bảo. Làm vệ sĩ vừa nguy hiểm, lại vừa không có tương lai. Hay em đi học lại nhé, thiếu gì nghề thích hợp với em. Bây giờ có đại học mở - bán công, chuyện học hành dễ dàng lắm để anh bàn với ông nội xem sao.

- Anh đừng bận tâm về em, mà cũng đừng buộc ông nội lo lắng cho em. Em đã quen sống như hiện tại rồi. Nhân cố ý nói thêm :

- Nhưng có địa vị trong xã hội vẫn hơn chứ Bảo.

Sự vui vẻ thân mật từ nãy giờ hoàn toàn biến mất theo phản ứng của Bảo. Anh cười nhạt :

- Địa vị xã hội à ? Muôn đời em vẫn là con rơi của một người giúp việc, có gì khác đâu.

Nhân bối rối, cố tìm cách cải thiện tình hình :

- Em là em ruột của, anh là cháu họ Phan kia mà.

Bảo cười khan, xô ghế đứng lên, nhún vai bảo Nhân bằng vẻ giễu cợt :

- Anh vẫn vậy, không thực tế chút nào. Tới giờ em đi làm rồi, mình chia tay tại đây luôn nhé. Lúc nào rảnh, em sẽ về thăm nội.

Nhân buồn bã nhìn theo mà không thể giữ Bảo lại. Tính nó luôn ương bướng, nóng nảy như vậy, không bao giờ chịu nghe lời khuyên của ai bao giờ. Cứ như thế, nó sẽ còn khổ nhiều, trong cuộc sống.

Bà Ngọc Lan bất ngờ đến quày hàng tìm Thùy Dương, lúc cô chuẩn bị ra về :

Bà cười thật tươi, gọi cô :

- Sao mà siêng quá vậy cháu? Mấy quày gần đây đã nghĩ hết rồi.

Thùy Dương phân trần :

- Lúc này hàng ế lắm, nên cháu ráng ngồi thêm, xem có khá hơn chút nào không. Cô đi mua gì vậy ?

Bà Ngọc Lam lắc đầu :

- Ngày mai cô có buổi nói chuyện, chuyên đề về sức khỏe phụ nữ.

Sẵn đi ngang đây, cô ghé xem cháu có rảnh thì mời mai đến dự. Bây giờ tối bắt đầu, tại câu lạc bộ phụ nữ.

Thùy Dương vui vẻ gật đầu :

- Ban ngày thì khó, chứ giờ đó là thoải mái rồi.

Bà gật đầu chào cô, rồi bắt ngờ tiết lộ :

- Thăng Nhân nó đưa cô đến đây, đang đồ xăng ngoài ngã tư, chắc cô không chờ được đâu cô có việc bận. Một lát sau nó đến, cháu nói giùm cô nhé.

Không chờ cô trả lời, bà nhanh nhẹn vẫy xích lô, đi luôn.

Thùy Dương khẽ cắn môi. Cô thừa hiểu bà cố tình tạo điều kiện cho cô và Nhân tiếp xúc, nhưng dù khá mến anh, cô cũng chưa thể nghĩ đến mối quan hệ xa hơn được, nếu cho đổi lại hoán đổi vị trí giữa Bảo và Nhân, chắc cô sẽ vui hơn nhiều.

Nhưng Nhân đã đến kia rồi. Anh ngo ngoe đưa mắt nhìn xung quanh rồi ngập ngừng tiến đến gần Thùy Dương, lên tiếng hỏi :

- Hồi nãy mẹ tôi có ghé đây không, hả Thùy Dương? Cô gật đầu:

- Có. Nhưng cô bận việc nên đi trước rồi.

Nhân phân nản :

- Thật kỳ ghê! Đã dặn má chờ ở đây rồi mà có chuyện gì mà gấp gấp đi vậy không biết.

Thùy Dương phải giấu mặt vào chõng quần áo đang bê trên tay để giấu nụ cười. Đúng là đồ ngốc nghếch. Chắc anh chàng mãi mê nghiên cứu sách vở quá nên hóa khờ. Bởi thuở nhà ai, đã ba mươi tuổi đầu rồi mà còn không biết mấy chuyện tế nhị này nữa. Có lẽ vì vậy mà bà mẹ phải khổ công chạy đôn chạy đáo kiếm nòng dậu.

Hiểu được như vậy rồi, tự dưng Thùy Dương xóa bỏ hết ấn tượng dè dặt đối với Nhân từ buổi đầu. Thì ra gia đình họ không xa cách bí hiểm như cô vẫn nghĩ, chẳng qua do môi trường sống đã tạo cách sinh hoạt và nếp nghĩ hơi khác thường vậy thôi.

Đứng ngu ngơ một lúc rồi Nhân mới sực nhớ bốn phận ga- lăng của mình, anh ríu rít kêu lên :

- Thùy Dương ! Đừng leo cao quá, dễ té lắm.

Cô vịn lại :

- Tôi không trèo lên thì làm sao dọn được hàng ?

Nhân ngập ngừng đáp :

- Để tôi phụ.

Cô nhìn anh với vẻ nghịch ngợm :

- Bác sĩ mà cũng biết làm những chuyện nặng nhọc này sao?

Anh hăng hái xắn tay áo trèo lên ghế, nói vọng xuống :

- Cứ nhìn thì biết.

Thế là Thùy Dương trở thành thợ phụ bắt đắc dĩ, đứng vịn ghế cho anh tháo dần các móc đồ đưa xuống.

Rất vô tình cô lướt nhanh qua óc một sự so sánh, cũng cùng một công việc mà Bảo thực hiện đầy dễ dàng vững chải, Còn Nhân thì ngược lại, thật vụng về lúng túng.

Nhưng trách sao được, người lao động chân tay phải khác với kẻ trí thức chứ. Thùy Dương chép miệng thở dài rất nhẹ. Cả cô và Nhân đều không ngờ rằng Bảo vừa chạy xe ngang đây, định ghé vào thì nhận ra hai người đang nói cười vui vẻ anh khựng người một lát rồi nhanh chóng phóng đi mất hút.

Sau bữa ăn tối, phụ chị Lành dọn dẹp xong, Thùy Dương rửa tay đi lên lầu. Vừa bước lên thang thì gặp Bạch Sa đi xuống cô im lặng nép sang một bên nhường đường.

Từ hôm gây gổ với nhau trước lúc Bạch Sa Đà Lạt, hai chị em hầu như không nói chuyện với nhau, tuy vẫn ở chung nhà một phần cũng vì sau này Thùy Dương bận rộn nhiều hơn với quầy hàng. Còn Bạch Sa gần như thì không thấy mặt, có khi đến bữa ăn cũng không về, khuya mịt mù, mọi người ngủ hết mới xuất hiện. Nhưng có lẽ cũng vì vậy mà hai cô con gái của ông Hoàng đỡ căng thẳng với nhau, vì ít gặp mặt thì bầu không khí chiến tranh không bị hâm nóng, dần dần tự tắt ngấm đi lúc nào không biết.

Bạch Sa không đi tiếp, cô ta cũng đứng chững lại, đột ngột hỏi Thùy Dương :

- Lúc này chị buôn bán đất hàng không?

Khá ngạc nhiên vì sự nhún mình làm quen trước của cô em ngỗ ngược, nhưng Thùy Dương cũng rất vui mừng về cảnh hòa bình bất ngờ này nên đáp ngay :

- Cuối năm bán ế lắm, chắc phải chờ sát tết mới đỡ một chút.

Bạch Sa cười nhẹ, vẻ kiêu hãnh không cần giấu giếm :

- Hay chị cũng lấy chồng Đà Loan đi, tôi làm mai chợ Lúc đó khỏi cần làm động móng tay, cũng tha hồ sung sướng. Bận của Tung nhiều tay khá lắm.

Thùy Dương lắc đầu :

- Cảm ơn em, nhưng chị chưa nghĩ tới chuyện đó.

Bạch Sa nhún một bên vai, thốt lên câu châm biếm :

- Dĩ nhiên rồi, đã tìm được ông bồ bảnh bao như vậy thì cần gì lấy chồng xa xứ.

Thùy Dương không muốn làm mất đi sự làm lành vừa thiết lập được, nên chỉ nhẹ nhàng phản ứng :

- Chị làm gì có ai. Em thấy ở đâu vậy ?

Bạch Sa cười đắc thắng :

- "Giấu đầu lòi đuôi" rồi bà chị Oì. Hồi nãy, tôi đứng trên ban công nhìn xuống thấy một gã đàn ông chạy Dream, trông khá lịch sự đưa chị về. Chỉ tiếc rằng trời tối, lại cách xa nên tôi không nhìn rõ mặt. Bằng không, chị khỏi chối.

Thùy Dương làm ra vẻ tự nhiên :

- Em mau quên quá. Người đó là bác sĩ Nhân mà em vẫn chê thậm tệ đó.

Bạch Sa tỏ ra ngạc nhiên thật sự. Cô nàng chớp mắt :

- À ! Lạ thật. Hồi anh ta điều trị cho tôi cú đeo khẩu trang kín mít, trông lù khù lắm, ai dè coi cũng được lắm chứ. Thì ra chị có con mắt tinh đời thiệt. Mà nè, có đúng là tay bác sĩ quèn thì vẫn ngon hơn thằng bảo vệ không?

Biết con nhỏ này càng nói nhiều thì càng trầy trụa khó nghe, Thùy Dương khẽ tăng hắng, thay câu trả lời, bước thẳng lên lầu.

Bạch Sa vẫn không tha, nói vọng theo :

- Lúc này chị tiến bộ nhiều rồi đó. Ráng lên nhạ Hề có tin mừng, nhớ báo tôi biết trước nha.

Đóng sập cửa lại để khỏi nghe nữa Thùy Dương lắc đầu ngao ngán. Thiệt tội tệ hết chỗ nói ! Cô không ngờ đứa em gái khác mẹ của mình càng lúc càng chứng tỏ lối sống thực dụng như vậy. Tuy không hợp nhau lắm, nhưng dù gì cũng là ruột thịt thấy nó lọt xuống hố mà không thể đưa tay kéo lên được, cảm giác ấy thật chua xót.

Buổi thuyết trình của bà Ngọc Lan thu hút rất đông người đến dự, Thùy Dương đến đúng giờ mà cũng phải mất khá nhiều thời gian để kiếm chỗ ngồi.

Cô kịp dự thuyết trình thế này mới thấy khả năng chuyên môn của bà Ngọc Lan thật sâu rộng. Cái sức mạnh trí thức tỏa ra từ cách trình bày sinh động, từ phong cách nhanh nhẹn chính xác đã cho Thùy Dương thấy rõ hẳn, chân dung của một nhà khoa học tận tụy, khác hẳn hình ảnh người mẹ quá chiều chuộng con, một nàng dâu mẫu mực dòng tộc họ Phan như cô đã từng biết.

Kết thúc buổi no l chuyện, bà Ngọc Lan tươi cười với những người có mặt, ân cần hỏi :

- Có quý vị nào cần hỏi thêm vấn đề không?

Như chỉ chờ có vậy, một phụ nữ gần Thùy Dương vụt đứng phắt lên, hỏi khá to và rành mạch :

- Tôi chưa hiểu rõ ý bà nói lúc nãy, là người phụ nữ trong xã hội mới thời nay phải gánh vác nhiều việc hơn, so với ngày xưa chỉ ở nhà lo nội trợ chiều chồng, nuôi con. Còn bây giờ vừa phải giải việc nước, đảm việc nhà rồi còn phải lo học tập trau dồi kiến thức để không bị tụt hậu, so với mọi người xung quanh. Do đó áp lực đối với người phụ nữ rất nặng nên phải quan tâm đến sức khỏe của mình thường xuyên hơn. Tránh không căng thẳng quá mức để đưa đến stress, căn bệnh thời đại. Nếu như vậy đâu phải bà cổ vũ cho việc nam nữ bình quyền, mà cố tình nhồi nhét cho cánh phụ nữ nhiều chức năng làm việc, không có thì giờ nghỉ ngơi, hết như robot- Cho đến một lúc nào đó không thể chịu đựng được nữa thì người đàn bà đã dám bon chen ra ngoài xã hội nọ sức cùng kiệt, chỉ còn cách giơ tay đầu hàng để chọn một trong hai con đường trở về với xó bếp, hoặc ra khỏi gia đình và sự nghiệp. Thưa bà nếu đúng như tôi nghĩ thì bà cố tình đặt trước mặt chị em phụ nữ sự lựa chọn, chứ đâu phải là giải phóng chúng tôi. Đúng vậy không, thưa bà Phó tiến sĩ ?

Ngay từ lúc cô ta vừa đứng lên, Thùy Dương đã nhận ra đấy chính là Nguyệt Hằng. Quái lạ ! Dường như cô ta cố tình xuất hiện ở những nơi mà mẹ con Ngọc Lan có mặt, vì một lý do bị mặt nào đấy, nhưng chắc chắn không phải là ý tốt rồi. . Quả nhiên, từ lúc cô ta bắt đầu lên tiếng chất vấn bà Ngọc Lan thì từng câu từng chữ đều lộ rõ ý khiêu khích, cố tình làm sai lệch nội dung bài thuyết trình.

Phải công nhận rằng cô ta rất khôn khéo, từ cái không biến thành có dưới cách suy diễn của cô ta, rõ ràng cái mỹ ý ban đầu của bà Ngọc Lan đã bị bẻ cong đi một cách tai hại. Nguyệt Hằng đã phản biến thành công. Chứng tỏ trình độ học vấn, lý luận của cô ta không tồi. Trong lúc ấy, đông đảo thính giả bên dưới bắt đầu bàn tán xôn xao, chứng tỏ đòn tấn công của Nguyệt Hằng đã mang lại hiệu quả rõ rệt. Phần đông người có mặt đều cảm thấy hoang mang, kể cả Thùy Dương, tuy là phe nhà và có trình độ nhận thức không kém cũng cảm thấy khó bắt bẻ được cô ta ở điểm nào, dù có nhận ra sự lạm dụng từ ngữ để làm khó bà Ngọc Lan, nhưng cô ta đã được làm một cách thuyết phục. Biết cô ta nói sai, nhưng không thể chỉ ra cái sai đó nằm ở đâu.

Thoạt đầu, khi Nguyệt Hằng đứng lên bài bác, bà Ngọc Lan có vẻ

dao động rõ rệt. Nhưng dần dần, bà trấn tĩnh lại, thậm chí đôi lần khe khẽ nhướn miệng cười, như người lớn tỏ vẻ khoan dung với sự sai lầm của trẻ nhỏ.

Chờ một lúc sau mọi người bớt bàn tán. Bà Ngọc Lan thông thả cầm micro trên tay hướng về phía Nguyệt Hằng, bắt đầu nói:

- Tôi thật sự biết ơn thái độ đóng góp chân thành của người tham dự. Và cũng xin nói thêm rằng, cô ấy đã suy diễn khá nhiều, so với nội dung ban đầu bài nói chuyện của tôi. Có lẽ do kinh nghiệm bản thân chẳng?

Nói đến đây, bà ngừng lại đưa mắt nhìn khắp lượt để dò xem phản ứng của mọi người. Đó đây rải rác tiếng cười khúc khích của những người ngồi dự. Nguyệt Hằng nghiêng răng ngồi im re, tình thế đã xoay hướng khác. Bà Ngọc Lan ung dung nói tiếp:

- Tôi xin kể một câu chuyện có thực. Có một cô phóng viên trẻ rất xinh đẹp giỏi giang và phải nói là đang ôm ấp một hoài bão to lớn là được ra nước ngoài đi học để mở mang kiến thức, điều đó cũng tốt thôi, đúng không các bạn? Chỉ có điều khi phải lựa chọn thì cô ta phải từ bỏ cuộc sống êm ấm bên người chồng sắp cưới, từ bỏ cuộc hôn nhân và hủy bỏ đứa con trong bụng, mặc người thanh niên hết sức đau khổ, dứt áo ra đi. Thế thì theo các bạn người con gái đó đã quyết tâm chọn sự nghiệp thay cho tình cảm gia đình. Như thế có xứng đáng không?

Hầu như đồng loạt cả hội trường đều vang lớn tiếng hô:

- Không chấp nhận.

Bà Ngọc Lan mỉm cười, bình thản đứng lên, chờ cơn kích động của mọi người dịu lắng. Diễn biến xảy ra không ngoài dự liệu của bà. Kẻ địch thủ kia tuy sắc sảo đấy, nhưng làm sao cao tay ấ bằng bà. Với một phong cách hết sức lịch thiệp bà cúi đầu chào chủ tọa và nói lời sau cùng kết thúc buổi nói chuyện.

- Qua câu chuyện trên, tôi cho rằng các bạn đã rút ra được câu trả lời và có sự suy nghĩ cẩn thận hơn khi quyết định đường đi của mình. Xin cảm ơn.

Tiếng vỗ tay rào rào, tiễn bà ra về trong vinh quang.

Chỉ có Nguyệt Hằng vẫn ngồi trân trân tại chỗ với nét mặt trắng bệch, tỏ vẻ tức giận sâu sắc. Mũi tên bắn ra không sát thương địch thủ, mà còn quay lại cắm ngay vào chủ nó mới đau chứ.

Thùy Dương kín đáo hòa theo dòng người lục tục ra về, không để cho Nguyệt Hằng gặ, sợ rằng sẽ kích động cơn giận dữ của cô ta lên đến cùng cực.

Cho đến thời điểm này, hầu như cô đã đoán chắc một trăm phần

trăm rằng cô gái trong câu chuyện vừa rồi của bà Ngọc Lan chính là Nguyệt Hằng và không cần động náo cũng đã biết những nhân vật liên quan còn lại chính là Nhân và bà mẹ của anh. Có như thế thì mới giải thích được những điều rắc rối xảy ra với cô gần đây, cùng với sự xuất hiện lần lượt của những con người ấy.

Cuộc đời này sao luôn chứa đựng những điều phức tạp làm đau đầu buốt óc, dù không muốn vẫn cứ bị lôi vào.

*

* *

Ngồi trong quán kem của một siêu thị mới mở, bà Ngọc Lan có vẻ khá mệt mỏi nhắm mắt lại, day day hai bên thái dương.

Thùy Dương ái ngại, bóp nhẹ tay bà :

- Cô mệt lắm hả ? Hay cô cháu mình về cho cô nghỉ nha.

Ngọc Lan mở bừng mắt ra, nhìn cô trêu mếu, khẽ lắc đầu :

- Không sao đâu con, cô chóng mặt chút xíu thôi. Ngồi nói chuyện với con còn dễ chịu hơn, về nhà sao mà tù túng quá. Cũng may là lâu lâu mới về, ở luôn chắc cô điên quá.

Thùy Dương buột miệng hỏi :

- Cô cũng thấy như vậy à ? Hỏi xong, cô bùm miệng không kịp ngại ngừng nói nữa :

- Ý con nói là ngôi nhà rộng quá, mà lại ít người ở.

Dường như bà Ngọc Lan đang mãi đắm chìm với luồng ký ức xa xưa nào đó, nên không để ý gì đến thái độ của Thùy Dương

Hai tay bó lấy trán, chống khuỷu tay xuống bàn, bà mơ màng khe khẽ nói:

- Căn nhà quanh quẻ vắng lặng thật. Lúc trước mình cứ tưởng rời xa khung cảnh cũ dạn đến nơi ở mới thì sẽ xua hết ký ức đau buồn, nhưng không phải vậy, những hình ảnh cũ như bám riết không rời, dù ở đâu cũng thế thôi. Thế mới biết đối diện với lương tâm của chính mình thật khó.

Thùy Dương im lặng, ngồi chăm chú vào ly kem của mình. Cô rất tôn trọng khoảng không riêng tư của người khác, nhất là khi họ vô tình bộc lộ những điều sâu kín vẫn cất giấu trong đáy sâu tâm hồn. Vì khi bừng tỉnh lại, họ sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu, bởi đã trót bộc lộ bản thân quá nhiều.

Bà Ngọc Lan ngồi thừ người ra một lúc lâu rồi chợt bừng tỉnh, quay sang nhìn Dương, gượng cười :

- Nhiều lúc cô như người mất hồn, cứ ngơ ngẩn như bị mộng du vậy đó. Con có sợ không?

Cô gái lắc đầu, nói rất chân tình :

- Con thấy cô vẫn bình thường đâu có gì. Nhưng cô phải dành thời gian nghĩ ngơi nhiều một chút thì mới khỏe được.

Bà Ngọc Lan thở dài ca thán :

- Đúng là lời nói không đi đôi với việc làm. Làm sao thuyết phục được người ta tin mình, đúng không ? Cũng may là không ai trong số khán giả từng đến nghe cô thuyết trình được tận mắt chứng kiến tình trạng bơ phờ mệt mỏi này, bằng không, mai mốt có nói gì cũng chẳng ai thèm nghe. Nguyệt Hằng nói cũng có phần đúng, chứ chẳng không. Theo dòng cảm xúc, rất vô tình bà buột miệng nhắc đến người con gái nọ, chứng tỏ họ đã có quen biết nhau từ trước, đúng như Thùy Dương nghĩ.

Để không làm đứt quãng câu chuyện, Thùy Dương khôn khéo gọi hỏi :

- Nguyệt Hằng là em hay cháu trong gia đình, phải không cô ?

Bà Ngọc Lan im lặng trong giây lát, có lẽ để cân nhắc xem có nên nói hết sự thật hay không, rồi chậm rãi lên tiếng.

- Cô nghĩ nên cho con biết mọi việc thì hơn, để ít nhiều gì con cũng cảm thông và chia sẻ với cô được. Còn không, sớm hay muộn rồi con vẫn biết, nhưng khi đó biết đâu con lại hiểu theo kiểu khác. Thực ra, ngay lần đầu gặp con, cô đã lợi dụng con để lôi kéo sự chú ý của Nhân, làm nó quên Nguyệt Hằng, cô gái đối đầu với cô trong buổi thuyết trình hôm nọ.

Dừng lại một lát, để dò xét phản ứng của Thùy Dương. Nhưng không thấy cô tỏ thái độ gì, bà yên tâm nói tiếp :

- Cô dùng chữ "lợi dụng" ở đây không phải nói ý xấu, trái lại là khác. Thật tình cô rất mến con. Về diện dạng dễ thương biết quan tâm người khác là một đức tính tốt mà nhiều cô gái đời nay vô tình đã bỏ quên, như Nguyệt Hằng chẳng hạn.

Thùy Dương cho rằng đặt một câu hỏi vào lúc này không phải là tò mò quá đáng khi người đối thoại đã chịu cởi mở tâm sự. Cô ướm lời :

- Vậy chị Nguyệt Hằng và anh Nhân có phải là hai nhân vật trong ví dụ minh họa của cô hôm đó không?

Với nét mặt như cười mà không phải cười, bà Ngọc Lan gật đầu :

- Phải rồi. Con thông minh lắm. Quả tình, cô không muốn đem chuyện riêng tư của người khác ra bêu rêu để làm tổn thương họ, nhưng con thấy đó, tự Nguyệt Hằng đã khiêu chiến trước. Thật đáng buồn. Vì cô và nó lại trở thành kẻ thù với nhau, vì trước khi xảy ra câu chuyện kinh khủng đó, nó cũng từng ríu rít chuyện trò, hay đi giải trí chung với cô như con bây giờ. Thế nhưng vì cái quyết định xem

trong sự nghiệp hơn tình yêu ấy đã làm hỏng hết mọi chuyện, nhất là khi nó dám tự ý phá thai. Thật kinh khủng. Là bác sĩ phụ sản, cô hiểu rất rõ tác hại của việc đó và cũng không bao giờ tưởng tượng nổi con dâu tương lai của mình lại cả gan làm chuyện tà trời như vậy. Thử hỏi, làm sao cô chấp nhận cho thằng Nhân cưới nó được.

Mùa Xuân Yêu Thương

Chương 6

Thùy Dương im lặng một lúc lâu, theo dõi câu chuyện. Trong thâm tâm, dù chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ yêu Nhân, hoặc chấp nhận sự sắp xếp của bà Ngọc Lan, nhưng khi hiểu ra mình chỉ được xem là kẻ thế thân cho Nguyệt Hằng thì lòng tự ái vẫn bốc lên ngút ngàn, nhất là việc bà mặc nhiên xem cô là một con cò. Do đó mà câu hỏi cô giành cho bà Ngọc Lan không giấu được vẻ châm biếm.

- Nhưng theo con nghĩ sắp hết thiên niên kỷ rồi thì cách nhìn của bà mẹ chồng đối với nàng dâu cũng bớt khắc khe hơn xưa. Nhất là cô, một nhà trí thức, không lẽ nào cô vẫn khăng khăng bắt con dâu phải giữ đúng "tam tòng, tứ đức" sao ? Nhất là chị Nguyệt Hằng một người đang làm việc trong môi trường đòi hỏi sự xông xáo, chịu nhiều va chạm thì liệu điều kiện lấy chồng sanh con, chôn chân trong bốn bức tường có thích hợp hay là không?

Đã mạnh dạn phát biểu như vậy tức là cô công khai bày tỏ sự cảm thông với Nguyệt Hằng, cô gái kiêu hãnh cứng rắn, điều này cùng đồng nghĩa với việc công khai chống đối bà Ngọc Lan, người mà cô rất mến bởi tâm lý khao khát tình mẫu tử đã chiếm cô nhanh chóng trở nên thân thuộc với bà.

Bà Ngọc Lan có vẻ bị sốc, nhưng không giận dữ như cô tưởng. Nghe những lời lẽ khá gay gắt của cô xong, bà ngồi thừ ra với nét mặt đầy suy tư. Lúc này, Thùy Dương dần dần hối hận vì đã để cơn kích động đưa mình đi quá xa, khiến cô thốt lên những lời không êm tai lắm. Cô toan mở miệng xin lỗi thì bà Ngọc Lan vụt thở ra buồn rầu trầm giọng :

- Con nói đúng. Có lẽ quá chủ quan khi cô tính áp đặt người khác phải đi theo hướng do mình vạch ra, nhưng ở với kinh nghiệm cay đắng đã trải qua của bản thân cô thật sự không muốn con mình lại đi theo vết xe đổ xưa kia. Người phụ nữ coi trọng sự nghiệp bản thân

mà xem nhẹ hạnh phúc gia đình sẽ mãi mãi hối tiếc vì chuyện đó
Thùy Dương ạ.

Về mặt buồn bã với những giọt mi mắt long lanh rịn ra từ khóe mắt
được nhanh lau khô khiến Thùy Dương thật sự ân hận, rằng đã vội
vã xét đoán người khi chưa tường tận mọi việc, vô tình chạm phải
vết thương lòng của người tạ Cô bứt rứt bầu chặt mép bàn, nhỏ
giọng thành khẩn.

- Con nói năng hồ đồ quá, xin lỗi cô.

Bà Ngọc Lan khẽ cười, mặt đã tươi tỉnh trở lại. Bà âu yếm vuốt nhẹ
má Thùy Dương như người mẹ hiền đối với con gái :

- Cô thích tính thẳng thắn của con. cái gì cứng quá thì dễ gãy, con
yếu mềm dễ bị đè bẹp, chỉ cần dung hòa hết hai thứ thì sẽ trở nên
tuyệt vời, cố duy trì điều nha con. Ngày xưa cô cũng cứng rắn, nông
nổi như Nguyệt Hằng, mà ôm hận suốt quãng đời còn lại. Lúc có
hạnh phúc trong tay thì không biết giữ, đến chừng mất người đàn
ông của mình thì có nuối tiếc níu kéo cách mấy cũng đã muộn màng.
Tiền tài, danh vọng, sự nghiệp thì có ích gì khi đã trở thành mù đàn
bà cô độc, cố quên trong công việc? Ngữ điệu của bà chứa đầy sự
bùi ngùi Thùy Dương se lòng. Cô buột miệng hỏi không cần giữ ý :

- Như vậy nghĩa là cô với ba anh Nhân đã có gút mắt từ ngày xưa hả
cô ?

Gật đầu thật nhanh, bà nảo nề tự nhận :

- Ba thằng Nhân đã có người phụ nữ khác, trong lúc cô mải mê đi
làm nghề cứu sinh ở nước ngoài. Người ấy chẳng có gì hơn cô, nếu
không muốn nói thẳng hoàn toàn thấp kém về mọi mặt. Nguồn gốc
xuất thân chỉ là cô giúp việc nuôi nấng thằng Nhân lúc cô vắng mặt.
Cô quá bận bịu và kiêu hãnh về giá trị của bản thân đến nỗi quên
rằng chồng mình cũng chỉ là người đàn ông bình thường, cần một
người vợ đúng nghĩa, biết chăm sóc chồng con chứ không phải một
bà tiền sĩ danh giá . Ồi !

Bà bụm mặt, cúi thấp xuống bàn, nghẹn ngào không sao nói tiếp
được nữa. Qua đấy có thể thấy dòng hồi ức đau buồn vẫn còn roi rói
chưa hề phai mờ trong lòng bà. Vì vậy chẳng trách bà rất thiên kiến.
Có yêu cầu đầy khát khe với Nguyệt Hằng.

Đặt tay lên vai bà, tỏ ý cảm thông và chia sẻ, Thùy Dương đề nghị :

- Để con đưa cô về.

Bà Ngọc Lan gật đầu, đeo kính râm che kín mắt, trong lúc chờ thanh
toán tiền nước, như vậy không ai phát hiện bộ mặt bơ phờ của bà.

Ngồi trên taxi trên đường về, không ai trao đổi câu nào. Bà Ngọc Lan
cần thời gian để trấn tĩnh lại, sau khi dốc hết bầu tâm sự, cả người rã

rời như vừa qua cơn bạo bệnh. Còn Thùy Dương thì bị xúc động đến mức bàng hoàng, cứ lộn xộn hết các ý nghĩ, không còn phân tích được đâu là đúng, đâu là sai nữa. Vì thế, cần hẳn một khoảng không gian tĩnh lặng cho mọi người tĩnh tâm lại.

Nghĩ cũng lạ ! Lúc chưa biết gì về những điều bí mật của gia đình họ Phan thì Thùy Dương cứ thấp thỏm đoán già đoán non nhưng đến chừng sự thật được phơi bày thì cô lại có cảm giác ngượng ngập, khó chịu như một kẻ rồi sự đáng ghét nhất ở trên đời ! Tự đứng lại cầm cây thọc vào một cái bọc để nó vỡ ra, tuôn hết những thứ ghê gớm ra ngoài vậy.

Nếu có điều gì để khiến cô tạm hài lòng qua câu chuyện của bà Ngọc Lan thì chỉ là chút ánh sáng về thân phận của Bảo. Cô gần như tin chắc anh là anh em ruột của Nhân.

Nhưng nghĩ đến người ta có ích gì không chứ? Đã hơn một tháng nay, anh có thấy ghé thăm cô đâu?

Thoắt buồn thoắt vui, tâm trạng cô giống như cơn mưa rào mùa hạ, chẳng còn biết mình muốn gì nữa.

Cửa phòng vừa đóng lại là Bạch Sa sà xuống ngay vào lòng Tung, cười nũng nịu :

- Ô, anh yêu ! Sao cả tháng nay, không hẹn em, mà bây giờ lại gọi ra khách sạn nữa chứ ? Bộ căn nhà đang sửa à ?

Tung, cười cười, không trả lời thẳng vào câu hỏi :

- Lâu lâu, thay đổi không khí cho lãng mạn vậy mà.

Phải công nhận anh chàng này nói tiếng Việt rất khá, nghe đâu ngày xưa đã từng sống ở đây, trước khi hồi hương, nhờ vậy mà Bạch Sa giao tiếp rất thoải mái,

Chỉ cần nghe câu đáp xuôi tai, Bạch Sa cười tí mắt, gật đầu hùa theo :

- Phải, phải . Vậy mới tạo không khí tình tứ chứ.

Vừa nói, cô ta vừa thể hiện bằng những động tác cực kỳ khiêu gợi.

Dĩ nhiên khỏi phải nói là Tung hưởng ứng nhanh chóng đến cỡ nào.

Bạch Sa đột ngột cắt tiếng :

- Anh à ! Em sống như vậy với anh cũng khá lâu rồi, hay là làm đám cưới nha ?

Tung không nói gì, ung dung châm điếu thuốc, phả khói lên trần nhà.

Bạch Sa bắt đầu sốt ruột, lật người lại, lay lay tay hấn :

- Sao anh không trả lời?

Vẫn không tỏ chút quan tâm nào, Tung từ từ mở miệng :

- Việc hôm nay cứ biết hôm nay, lo xa làm gì cho mau già.

Bạch Sa từ sự sốt ruột chuyển sang tức giận, bấu mạnh vào vai hấn,

hét lên :

- Anh nói vậy là không muốn cưới tôi chứ gì ? Sao trước đến giờ, anh không nói sớm, bây giờ mới trở giọng?

Tung ngồi thẳng dậy, bình thản trả lời

- Ngay từ đầu, cả em lẫn tôi đều biết rõ như nhau là chỉ quan hệ trao đổi sòng phẳng, không thiệt cho bên nào. Làm gì có chuyện cưới xin ở đây?

Bạch Sa lắc lắt lắc để vai Tung, rít lên :

- Tại sao không thiệt? Tôi đâu phải hạng gái bao ?

Tung quán chần quanh người, đứng lên đi lại quanh phòng, cười nửa miệng :

- Tuy không phải nhưng thực chất nào được gì ? Từ gia đình em và bản thân đã chào mời tôi với cái giá là bàn hợp đồng mấy trăm ngàn độ Tính rõ ràng thì cao giá lắm rồi.

Bạch Sa uất nghẹn, rửa lớn :

- Đồ điều ! Khốn nạn !

Tung vẫn cười :

- Tôi rất chu đáo trong việc "ăn bánh trả tiền". Ngoài số tiền cha mẹ em dứt túi riêng, còn số nữ trang, tiền mặt em cất giữ nữa chi ? Tôi nghĩ mình đã chi rất hào phóng mỗi đòi hỏi của em mà.

Bạch Sa gục mặt vào gối, cay đắng bẽ bàng mà không làm gì được, vì Tung đã nói quá đúng, không bắt bẻ vào đâu được.

Mối quan hệ giữa cô và gã đúng là một cuộc mua bán, chỉ có điều trong quá trình lui tới với nhau, dù muốn dù không cô cũng trót đặt trái tim mình vào đó rồi, nên lúc này nghe hấn khẳng định rạch ròi chuyện tiền bạc, tình cảm, cô nghe đau đớn như bị ai cầm dao đâm thẳng vào tim mình vậy.

Trong lúc ấy, Tung đều đều giọng giảng từng chữ, từng chữ một như búa bổ vào đầu cô nhân tình mà hấn đã chán chê.

- Lẽ ra tôi cũng chưa muốn nói chia tay sớm với em, vì vẫn còn cả tháng trời tôi lưu lại đây, để khi đó mới từ biệt, nhưng đã đến nước này thì thẳng thắn với nhau luôn. Tôi sẽ về Đài Loan với vợ con và không trở qua nữa. Và tôi đã phong phanh biết chuyện tôi với em rồi. Căn nhà đã sang lại cho người ta, chẳng còn gì nữa cả.

Dù đang tức giận, nhưng với cái thông tin dồn dập xảy đến, cái sau lại kinh khủng hơn cái trước, Bạch Sa vẫn bàng hoàng ngẩng đầu lên, hỏi gặng :

- Anh có vợ thật sao ?

Tung nhún vai, xòe tay ra :

- Ô ! Tôi gạt em làm gì?

Thế là hết ! Còn gì để bám víu nữa đâu ? nhưng với một cô gái thực dụng và đầy đặn dạn như Bạch Sa thì vẫn có cách vớt vát. Chỉ cần khoảng mười lăm phút vào toilet rửa mặt cho tỉnh táo và dặm son phấn trở lại, khi bước ra trông Bạch Sa đã hoàn toàn đổi khác. Cô bước vài bước đến bên giường, xòe tay ra nói :

- Anh vì nước luôn thì còn giữ xe làm quái gì ? Tặng tôi làm chút quà lưu niệm để nhớ về anh vậy mà.

Tung ngó người ra trước đòn tấn công bất ngờ này, nhưng biết nếu phản đối thì sẽ rắc rối phiền toái hơn nhiều trên nên đành bấm bụng đưa chùm chìa khóa ra, lòng tiếc hùi hụi. Thôi thế là đành vĩnh biệt chiếc xe mới cấu trị giá hơn 8000 USD !

Đặt tay lên núm vặn cửa nhưng cô chưa vội đi ra, Bạch Sa quay mặt lại, cười khinh khỉnh :

- Vĩnh biệt nhé ! Lần sau có đi chơi bời ở đâu thì nhớ xin phép vợ trước cho đỡ hao tổn nhé.

Làm tỉnh là vậy, nhưng ra đến dưới đường Bạch Sa vẫn không ngăn được dòng lệ xót xa.

"Mình thật chẳng hơn gì con gái bao" Cô chua chát nhủ thầm.

Buổi trưa, Thùy Dương tạm đóng cửa quày để đi tìm hàng về bán.

Cô lang thang khắp chợ Bến Thành, rồi lần mò ra cả phía bên hông chợ để xern mà cũng chưa biết nên mua thứ gì về cho thật đặc sắc.

Đang đi, bất chợt Thùy Dương cảm thấy nhột nhột sau gáy như có ai nhìn trộm. Cô quay nhanh người lại và bắt gặp... Bảo đang đứng tựa lưng vào một chiếc xe hơi tuyệt đẹp, lơ đãng đưa mắt nhìn trời nhìn mây.

Biết anh chàng già vờ để tránh. Thùy Dương quyết định tiến lại gần, lên tiếng trước :

- Anh Bảo ! Không muốn gặp người quen à ?

Bấy giờ Bảo mới nhìn cô, chào một cô miễn cưỡng :

- Xin lỗi. Tôi không để ý.

Thùy Dương để dành cho qua lời giải thích, cô gợi chuyện :

- Lâu quá, không thấy anh ghé mua sắm ủng hộ gì hết. Hay chê Thùy Dương bán mắc ?

Bảo đáp khô khan :

- Tôi bận.

Bị hẫng khá nhiều vì thái độ lạnh lùng bất ngờ của chàng trai, nhưng Thùy Dương vẫn cố hỏi thêm câu nữa để khẳng định cảm giác của mình :

- Không lẽ bận hoài sao ? Cũng phải có lúc rảnh chứ.

Bảo nhìn thẳng vào mặt cô, kể từ lúc gặp nhau đến giờ, lạnh lùng

buông từng tiếng một :

- Chẳng lẽ cô không hiểu tôi chỉ là kẻ làm công ăn lương, hề "tay làm hàm nhai", làm gì có giờ rảnh rơ chơi kia chứ ? Chắc tôi không có thì giờ lui tới cửa hàng của cô đâu. Đừng lôi kéo mất công, bà chị ạ. Thùy Dương ức đến trào nước mắt. Cô bặm môi lại, kêu lên :

- Anh ác vừa thôi chứ. Bạn bè lâu ngày không gặp, hỏi thăm nhau là chuyện bình thường. Tại sao anh lại ghét tôi ra mặt vậy?

Vừa lúc đó, một cặp vợ chồng nước ngoài từ chợ đi ra, bước vào xe. Bảo nhanh chóng ngồi vào sau tay lái, nói với lái trước khi đóng sập cửa xe :

- Con người tôi khó ưa vậy đó, đừng gặp mặt thì khỏi phiền.

Xe chạy rồi mà Thùy Dương vẫn rưng rưng nước mắt, đang nhìn theo. Thật là ! Rõ ràng là cô với Bảo chẳng có gì nhau mà, sao lại nặng lòng ưu tư phiền muộn vì anh ta vậy không biết ? Duyên hay là nợ đây?

Đang tỉ mỉ xếp con thiên nga từ những mẫu giấy rời gấp hình tam giác, tự dưng ngước mắt lên khi nghe Nhân gọi :

- Tối nay đi xem ca nhạc nhé Dương. Chương trình "Hát cho yêu thương", toàn nhạc Văn Cao đó.

Thùy Dương ngần ngừ chưa trả lời ngay, cô không muốn tiến sâu hơn trong quan hệ với Nhân, nên việc đi chơi chung thế này tất dễ hiểu lắm.

Nhưng phải trả lời sao cho khéo, đừng để anh chạm tự ái đây ?

Trong lúc cô đang lựa lời từ chối thì Nhân vô tình kể lể :

- Thăng Bảo, em trai anh rất thích nhạc tiền chiến. Nếu có nó ở nhà, thế nào anh cũng rủ nó đi.

Cái tên "Bảo" làm Thùy Dương thay đổi ý kiến. Cô biết tìm đâu ra nguồn khai thác tin tức quý báu hơn đây chứ ? Vì thế, cô mau chóng gạt đầu :

- Tối nay, anh ghé đón em nha.

Nhân đồng ý ngay lập tức, hớn hờ ra về.

Khi đã thoải mái yên vị trên ghế, buổi biểu diễn bắt đầu, Thùy Dương đưa mắt nhìn quanh khung cảnh lịch sự nhà hát, cùng lớp khán giả nghiêm túc cũng như cô đến xem ca nhạc, rồi lên tiếng trầm trồ :

- Như thế này mới đúng là thưởng thức nghệ thuật chứ. Ngồi ở đây khỏi phải bị ai quấy rối như trong mấy rạp hát.

Nhân nghiêng người qua, gắng hỏi :

- Nói vậy tức là em có thành kiến rạp chiếu phim phải không?

Thùy Dương nheo mắt, lém lỉnh trả lời :

- Đó là lẽ đương nhiên. Vì anh mời xem ca nhạc thính phòng nên em

mới đi, chứ vào mấy chỗ tối thui thì em đã từ chối rồi. Dễ bị hiểu lầm lắm.

Nhân cố hỏi thêm câu nữa :

- Còn đi uống cà phê thì sao ?

Lần này, Thùy Dương cũng mau chóng tìm ra lời đáp :

- Hể cà phê thuần túy thì đi. Còn mấy quán sân vườn, hay gần máy lạnh cũng miễn bàn.

Có tiếng thở dài nhẹ nhẽ của Nhân, kèm theo câu nói không biết là khen hay chê :

- Em thật là nguyên tắc.

Thùy Dương khôn khéo lấy giọng vui đùa, như một cô em gái đối với anh trai để hỏi anh (phần nào cũng để xác định ranh giới cho anh đừng đặt hy vọng nơi cô) :

- Mấy chỗ tình tứ đó chỉ dành cho các đôi tình nhân thôi. Em chưa hề có ý nghĩ sẽ bước vào một nơi bí ẩn như vậy.

Nhân im lặng, không nói gì, hướng mắt về sân khấu, ra vẻ chăm chú chờ thưởng thức nghệ thuật.

Rồi cũng đến lúc tấm màn nhung được kéo ra, nhường chỗ cho ca sĩ cùng ban nhạc. Những giai điệu ngọt ngào trữ tình vang lên đưa mọi người lạc vào một thế giới thanh diệu kỳ. Đây là "Làng tôi - ngày mùa" rồi đến "Ai lướt đi ngoài sương gió..." réo rắt mê người... rồi đến "Gửi gió cho mây ngàn bay..."

Không kèm được cảm xúc, Thùy Dương reo lên nho nhỏ :

- Thật tuyệt vời ! Sao người lại có nghĩ ra những ngôn từ đẹp đến thế nhỉ.

Quên đi sự phật ý ban nãy, Nhân hồ hởi tán thành :

- Lần trước đi xem, anh với thằng Bảo cũng nói với nhau như thế.

Thùy Dương tinh nghịch hỏi ghẹo :

- Nhưng chắc là lúc đó chưa ai "thấy hối tiếc nhiều thuyền đã sang bờ" chứ?

Nhân cười theo :

- Em quá quý lắm chứ chẳng vừa ! Thừa cơ- hội, Thùy Dương hỏi luôn :

- Anh với anh Bảo là anh em ruột à ?

Nhân gật đầu, nét mặt buồn hẫng đi, lặng lẽ nhìn sân khấu, tỏ ý không muốn tiếp tục câu chuyện.

Thế là Thùy Dương chẳng khai thác được tin tức thêm ở buổi đi chơi này. Nếu có thì là niềm vui được "ăn" một bữa tiệc âm nhạc thịnh soạn rất ưng ý.

Bạch Sa chống chân xuống đất, vẫn giữ tay ga, gọi lớn vào quày

hàng cho Thùy Dương nghe thấy :

- Bà Hai làm gì đó ? Có đi shopping với tôi không ?

Lẽ dĩ nhiên là Thùy Dương từ chối :

- Em đi đi. Chị phải bán hàng mà.

Bạch Sa nhún vai :

- Biết ngay mà. Con người siêng năng cần mẫn đến phát sợ.

Thùy Dương cúi xuống, vờ tính toán tiền nong để lơ nhỏ em trời thần, nhưng vẫn không thoát.

Sau một lúc ngần ngừ, Bạch Sa tặc lưỡi dắt xe lên vỉa hè, đi thẳng vào quày hàng, ngồi bắt chéo chân trên tay vịn của ghế, cười hì hì :

- Trưa nắng như vậy mà lòi ra đường thì có xài tới chục hộp Debon hay Lart Vert cũng không trắng lại kịp, thà ngồi tâm tình với bà chị yêu quý của mình còn hơn.

Thùy Dương cảnh giác nhích người ra xa, nghi ngờ hỏi :

- Lại chuyện gì nữa đây ?

Bạch Sa cười khúc khích, giả vờ ngây thơ :

- Đâu có gì. Chuyện tối hôm qua chị đi chơi về trễ đó mà. Làm gì mà sộ em vậy, hay có tật giật mình ?

Con nhỏ cứ đánh đá ào ào thì Thùy Dương điềm nhiên mặc kệ, vì đã quá rành, nhưng tự nhiên nó chuyển tông, nói nê ngọt xớt thì cô bắt đầu rung mình, nổi ốc, phân vân không biết chuyện gì mà phớ.

Cô thông thả trả lời để kéo dài thời gian dò xét nét mặt của Bạch Sa :

- Chị đi xem chương trình nhạc Văn Cao với anh Nhân, lúc đi có xin phép với dì đảng hoàng mà.

Bạch Sa bấu môi, "xí" một tiếng, kéo dài giọng :

- Ai biết được chuyện "ma ăn cỗ", người nói một đằng, đi một nẻo thì làm sao ? Máy quán cà phê đèn mờ thiếu gì.

Thùy Dương bực bội xẵng giọng :

- Em không tin thì thôi. Chị không không ưạ vô mấy chỗ tầm bậy.

Bạch Sa trợn mắt:

- Thật không ngờ cuối thiên niên kỷ rồi mà vẫn còn sót lại trên thế gian này hai vị thánh trong trắng. Chắc điềm lành sắp xảy ra rồi.

Thùy Dương răn giọng :

- Em nói giỡn chơi thì được nhưng đừng bôi bác tín ngưỡng.

Bạch Sa vẫn điệu dàng xuýt xoa :

- À ! Em quên là chị theo đạo của má chị chứ. Thành thật xin lỗi.

Biết không nói lại cái miệng lươn lẹo của Bạch Sa, Thùy Dương ngán ngẫm xua tay.

- Bình thường thôi, chẳng có gì. Em có yên cho chị làm sổ sách một chút.

Bạch Sa ưỡn ẹo gác tay lên vai chị, thì thầm vào tai :

- Nếu không ưa bác sĩ Nhân thì "passé" cho em vậy.

Thùy Dương giật mình, sửng sốt nhìn em :

- Đàng hoàng lại đi nhỏ, nói bậy hoài.

Bạch Sa mở to mắt chỉ tay vào người nói bằng giọng bị xúc phạm :

- Chị nhìn em đi nè ! Không lẽ chuyện quan trọng như vậy mà còn dám nói chơi sao ?

Ôi trời ! Chỉ nghe nó nói tới đó mà Thùy Dương ớn lạnh muốn phát rét luôn. Nếu nó làm thật thì cô còn hơi ôi đến cỡ nào nữa. Để dẹp tan cái ý muốn quái lạ của Bạch Sa, buộc lòng Thùy Dương phải nói dối :

- Chị nói không đi lung tung không nghĩa là chẳng có gì. Em đừng phá chị nữa được không?

Bạch Sa gật gù, ưỡm à :

- Để xem sao đã !

Nói xong, cô nàng đóng cửa người đứng dậy, nói tỉnh khô, như chưa hề có chuyện vừa xảy ra :

- Nói chuyện với bà chán chết ! Kiếm tụi thằng Thành, đi vài vòng còn hơn.

Nhìn đứa em nhún nhảy thân hình bốc lửa trong chiếc váy thun ngắn củn phóng xe đi, Thùy Dương thật sự băn khoăn, không liệu cuộc chia tay không mấy vui vẻ vừa qua của cô nàng với Tung có để lại ấn tượng không, mà nó vẫn tỉnh bơ đùa giỡn với tình yêu như vậy ?

Hình như "câu thuốc đắng đã tật", không đúng trong trường hợp này rồi.

o O o

Yên kêu điện thoại từ lớp học về nhà cho Thùy Dương, nói giọng nhờn vở.

- Xe em "panh" rồi mà trong túi không còn một cắc. Chị Hai làm ơn tới cứu giùm với.

Cô cần nhân chiếu lệ :

- Cái thằng tệ thật ! Cho ở luôn ngoài đường mới biết thân,

Yên cười nịnh, trước khi cúp máy :

- Thôi mà, bà chị yêu dấu. Em thương chị nhất trên đời mà.

Thùy Dương thay đồ, dắt xe ra ngoài sân khi nói với bà Hoàng :

- Con đem tiền ra cho thằng Yên sửa xe.

Đang rửa móng tay, bà ậm ừ, Ông Hoàng dặn :

- Con gái con lười, ra đường một mình ban đêm nhớ cẩn thận nghe con.

Chẳng là, sau vụ Bạch Sa bị Tung "xù", ông mới sức tỉnh nghiệm

ngầm lại những sự làm của mình và trở nên quan tâm đến các con nhiều hơn. Có con gái như "hủ mắm treo đầu giường", một Bạch Sa đã không ra gì, còn một đứa con gái mất mẹ này, ông cảm thấy mình thiếu trách nhiệm với Thùy Dương và muốn tìm cách bù đắp, nhưng không biết bắt đầu bằng cách nào, vì đàn ông vốn vụng về trong cách biểu lộ tình cảm. Mới gần đây, nghe vợ thì thầm to nhỏ về chuyện Thùy Dương "có bồ", ông bắt đầu lo ngại ngái. Tuy Thùy Dương là đứa con gái ngoan ngoãn, nhưng ông vẫn phấp phỏng sợ nó "khôn ba năm đại một giờ- " nên thấy ban đêm tự dưng dất xe ra đường thì không yên tâm chút nào.

Bà Hoàng "hứ" khá to :

- Khéo lẹ "Con bồ trắng răng". Nó có thân thì phải biết giữ chứ, ai mà theo canh chừng được.

Ông chỉ thờ dài không đáp.

- Gần đến chỗ Yên đợi rồi, Thùy Dương thông thả tấp xe qua lề đường bên kia, đi men theo một khúc nữa để khỏi băng bùng binh. Bất thành linh, một cơn gió khá mạnh bay tới hất bụi vào mắt làm cô xốn sang nhấp nháy mắt mấy cái mới mở ra được. Trong lúc đó, tay lái hơi loạng choạng làm ghi đông chao đảo và... xui xẻo thay, cô đụng "choang" vào một chiếc xe máy đang chạy nhanh đến.

Thùy Dung té lăn ra đất, vừa lom lom ngồi dậy thì chủ nhân chiếc xe kia lại sừng sộ tiến tới, lớn tiếng mắng :

- Chạy xe gì mà nhắm mắt mở- tông bừa vô người ta vậy ? May là xe đạp, chứ nếu xe máy thì chết cả đám rồi. Hứ ! Đã đi ngược chiều mà còn vô ý nữa.

Biết mình có lỗi, Thùy Dương xuống nước nhỏ nhẹ :

- Xin lỗi chị. Chị thử coi xe cộ hư những gì, em sẽ đền.

Tuy có dịu đi, nhưng cô gái nọ vẫn cau có cần nhằn :

- Mất thì giờ quá. Đang phải chạy lẹ lẹ lấy tin nộp bài đấy chứ, Nghe lọt tai câu nói nọ, Thùy Dương có cảm giác quen quen nên liếc mắt sang nhìn kỹ nạn nhân cứu mình, cũng vừa lúc cô ta soi mói liếc qua và kết quả là cả hai đều sững sốt nhìn nhau, bởi người đó không ai khác chính là Nguyệt Hằng.

Nhìn ra tình địch, thái độ của Nguyệt Hằng lập tức thay đổi. Đang hòa hoãn để giải quyết cho xong chuyện, cô ta liền quay ngoắt một trăm tám mươi độ, khoanh tay trước ngực, khinh khỉnh nói :

- Bây giờ tôi không sửa xe nữa, mà muốn giải quyết hướng khác. Tôi sẽ kêu công an đến lập biên bản là cô cố tình tông xe, cho tôi vắng ra ngoài đường gây tai nạn.

Đang bối rối mà Thùy Dương cũng phải phì cười, cãi lại :

- Chị nói kỳ quá ! Tôi đi xe đạp, chị chạy xe gắn máy, làm sao mà tôi ép xe chị được?

Nguyệt Hằng vẫn khẳng khái giữ nguyên ý kiến :

- Tại sao không? "Không có lửa làm sao có khói ? " Ai bảo cô đang chạy bên kia đường lại tấp sang chạy ngược chiều làm gì ? Rõ ràng là có ý đồ ! Mà ở ngoài đường thiếu gì xe không dừng lại chọn xe tôi ửi vào?

Miệng lưỡi cô ta cứ leo lẻo, dựng chuyện không biết mệt. Đúng là hồ đồ, nói ngược nói xuôi gì cũng được.

Thùy Dương chán nản xua tay :

- Chị muốn kêu công an cũng được, cứ giữ xe tôi lại đây, nhưng để tôi đi bộ lại đằng kia gặp đưa em một chút rồi trở lại.

Nguyệt Hằng kiên quyết lắc đầu, nói giọng mỉa mai :

- Cái xe đạp cà tàng này đáng giá bao nhiêu mà để làm tin chứ? Trừ khi cô bao anh Nhân đưa xe Dream ra thế chấp thì được.

Cô ta đã trắng trợn xuyên tạc, vu khống như thế này thì Thùy Dương không nhin nữa. Cô cũng hất mặt lên, dùng đúng kiểu giọng đó đối đáp lại :

- Cũng được thôi. Tôi sẽ gọi anh Nhân đến, không phải theo lời yêu cầu vô lý nọ mà để anh ấy chứng kiến tận mắt bộ mặt thật của chị. Quá bất ngờ trước sự trả đũa của cô Nguyệt Hằng lạnh người đi giây lát rồi sừng sộ tiến lại gần, vung tay lên hét :

- Mà dám sỉ nhục tao hả, đồ nhãi con ? Tao sẽ cho mày biết tay !

Thùy Dương rần giọng, giữ nguyên thế :

- Được. Nếu chị suy nghĩ kỹ rồi thì xin cứ việc ra tay, nhưng xin nhớ một điều rằng, Người gọi công an đến chứng kiến lúc này là tôi chứ không phải chị. Làm nhục và xúc phạm thân thể người khác là phạm luật hình sự đấy nhé.

Tay Nguyệt Hằng buông thõng xuống cô ta nghiêng răng cắn giận:

- Mày tưởng tao không làm gì được mày sao.

Giữa lúc tình hình căng thẳng như chảo dầu sôi sục thì có hai thanh niên từ xa đi tới và cùng kêu lên đầy kinh ngạc :

- Ủa ! Hai người làm gì mà căng thẳng quá vậy ?

Nhận ra Yên và Bảo, Thùy Dương mừng , chỉ tay vào Nguyệt Hằng, nói nhanh :

- Chị ta kiếm chuyện gây gổ, không cho tôi rời khỏi đây. Hai người làm chứng dùm.

Bảo nhìn sang phía Nguyệt Hằng, trầm giọng hỏi :

- Chị lại hạ thấp mình bằng việc làm ngu ngốc này thật à ?

Có vẻ như Nguyệt Hằng rất ngán Bảo, nên thấy anh lên tiếng là xiu

hắn đi, miễn cưỡng trả lời :

- Tại cô ta đụng xe tôi trước mà.

Yên nóng nảy xen vào :

- Xe đạp mà đụng xe máy thì đâu gây thiệt hại gì nghiêm trọng.

Chẳng qua chị muốn "chuyện bé xé ra to" thôi.

Mùa Xuân Yêu Thương

Chương 7

Thùy Dương lừ mắt ngăn em lại.

Bảo cười khế, chứng tỏ đã nắm được vấn đề. Anh tiến lại gần chiếc xe Wave đang vút chổng chơ, xem xét kỹ càng sau trước rồi đạp máy, tiếng máy xe nổ giòn tan.

Anh vẫn giữ tay ga, đưa mắt nhìn Nguyệt Hằng, ra vẻ dò hỏi :

- Dường như xe vẫn chạy tốt mà ? Nếu muốn chắc ăn hơn thì để tôi dẫn tới tiệm cho thợ coi giùm, ở gần đây nè.

Nguyệt Hằng sượng sùng bước đến giành lấy xe, nói vấp vấp :

- Bảo coi giùm, thấy không sao là được rồi. Tôi bận lắm, phải đi liền đây.

Yên hàm hồ nhìn theo chiếc xe chạy xa dần:

- May là bạn mà còn đứng gây gỗ cả tiếng đồng hồ, nếu rảnh chắc ở lại tới sáng luôn.

Trong khi đó, Thùy Dương bỡ ngỡ nói khế với Bảo :

- Cảm ơn anh nhiều lắm.

Bảo tỏ vẻ không thích dây dưa với cô, anh làm lơ, quay sang bảo

Yên :

- Yên có người nhà đến đón rồi, vậy anh về trước nhé.

Yên vội chèo kéo :

- Anh đã làm ơn thì làm cho trót đi. Xe của em phải ngày mai mới sửa xong, bây giờ hai chị em cộc cạch chờ nhau bằng xe đạp thì lúc nào mới tới nhà. Nhờ anh đưa chị Hai em về trước nhé.

Bảo tặc lưỡi, quyết định thật nhanh không để Yên nói thêm :

- Xe tôi nè, cậu chở chị cậu về cho lẹ để xe đạp lại cho tôi.

Yên chưng hửng, áp ứng :

- Anh tính chạy xe đạp về nhà thật à ?

Bảo xua tay :

- Có sao đâu? Thôi, đi lẹ đi.

Và bằng một động tác dứt khoát, anh dựng chiếc xe đạp vẫn nằm chổng chơ nãy giờ trên mặt đất lên, ngồi lên yên cầm cùi đạp. Tiện tay, anh thấy chùm chìa khoá cho Yên, kèm theo câu dặn dò :

- Ngày mai, đem xe đổi lại cho anh.

Chở chị trên chiếc Cub- 86 tuy không mới nhưng vẫn còn tốt, do được chăm chút kỹ lưỡng của Bảo. Yên kể lể như một lời thanh minh :

- Anh Bảo là thầy dạy võ của em ở đây đó. Một hôm tình cờ nói chuyện mới nhận ra người quen "cầm nhầm tập" em lúc trước làm hai thầy trò cười quá chừng rồi kết thân luôn từ đấy. Bình thường anh dễ thương ga- lăng lăm mà, sao bữa nay kỳ cục vậy không biết? Nhất là chị với anh đã quen biết từ trước.

Thùy Dương nói giọng bông lơn, nhưng nét mặt thì không đùa chút nào :

- Chắc tại anh ghét chị?

Yên trợn mắt, quay lại nhìn chị đầy thắc mắc :

- Chị nói thật hay nói đùa vậy ?

Thùy Dương cười nhẹ, thấy câu trả lời xác định, mà chính cô cũng đang băn khoăn mở hé về tính xác thực của nó.

Sáng ra, trước khi dọn hàng, Thùy Dương có nhiệm vụ theo Yên ra tiệm sửa xe để cậu lấy xe về, sau đó mỗi người một xe đi làm việc riêng.

Lẽ ra, theo thỏa thuận là Yên sẽ mang xe đến võ đường để đổi lại cho Bảo, nhưng khi lấy xe rồi thì anh chàng lại đổi ý, phân công cho Thùy Dương bằng một giọng hết sức tình cảm :

- Tối mai em mới học thì phải giữ xe người ta gần hai ngày, như vậy không được. Hay chị chạy thẳng tới nhà anh Bảo để đổi xe lại.

Thùy Dương giẫy nẩy :

- Thôi đi. Tự dừng lại đâm sầm tới nhà họ, kỳ chết.

Yên thuyết phục đầy khéo léo :

- Có sao đâu? Anh Bảo chỉ nhận xe chứ đâu nhận người mà chị ngại ?

Mặt Thùy Dương đỏ lên. Cô đâm thùm thụp vào vai thằng em quý quá, hăm he :

- Nói một tiếng nữa là tao cho sư phụ mày đi bộ luôn cho biết thân.

Yên la oai oải :

- Chị làm vậy là chết em. Năn nỉ mà, làm ơn giùm đi. Nếu không kệt học hai tiết đầu thì em đã ù lên nhà anh rồi.

Nói vậy thôi, chứ chuyện Yên nhờ cô là hoàn toàn hợp lý, không phải là sự đùn đẩy công việc, nên Thùy Dương đắn đo một lúc vẫn phải

gật đầu.

Yên hướng dẫn căn kẽ đường đi địa chỉ rồi mới phóng đi, sau khi la như cháy nhà :

- Chết rồi ! Trễ giờ mất tiêu rồi.

Thùy Dương chạy xe khá chậm rãi phần chưa biết đường, phần vì ít khi điều khiển xe máy, cũng hên là xe này chứ mô tô thì chào thua luôn: Sau một hồi lâu tự tìm kiếm hỏi han, cô cũng đến được tòa chung cư cũ kỹ lâu đời cách trung tâm thành phố khá xa Bảo đang sống trên tầng thứ tư khu nhà này.

Sau khi gửi xe, cô rụt rè hỏi người giữ xe mà cũng là người bảo vệ chung cư:

- Bác làm ơn chỉ giùm con nhà anh Bảo dạy võ.

Bác bảo vệ mau mắn trả lời :

- Bảo, con cô Xuyên phải không? Lên lầu trên cùng, phòng sát trong dãy số chẵn. Dễ tìm lắm.

Vậy là tình cờ cô biết thêm một điều nữa. Mẹ Bảo từng hoặc đang sống chung ở nơi này.

Đi bộ từ từ lên đến tầng bốn, Thùy Dương thấm mệt vì ít khi leo cao đến thế. Cô dừng lại trước căn phòng đang đóng kín cửa, de dặt gõ mấy tiếng liên tiếp.

Phải gõ đến lần thứ ba kèm theo tiếng gọi khẽ : Anh Bảo ơi thì Thùy Dương mới nghe tiếng chân lép xép tiến ra, rồi cánh cửa mới bật mở với nửa trên của Bảo thò ra trong chiếc chemise khoác vội lên người, kèm câu hỏi cộc lốc :

- Cô đến làm gì ?

Tự ái ngút cao, Thùy Dương giơ cao chiếc chìa khóa xe lên cho anh chàng thấy mà không cần lên tiếng.

Thái độ Bảo dịu đi, nhưng anh chẳng khách sáo thêm được chút nào.

Anh đưa tay đón lấy chìa khóa rồi quay vào phòng lấy chiếc chìa khóa xe đạp ra trao cho cô Lần này thì anh chàng chịu khó mở miệng thốt lên câu cụt ngủn :

- Cảm ơn cô.

Cảm thấy hả tức được phần nào, Thùy Dương liếc mắt sang để xem thử bộ dạng anh chàng ra sao. Ai ngờ vừa nhìn thấy, cô phải buột miệng kêu lên :

- Anh sốt nặng rồi. Cúm phải không.

Quả thật mắt Bảo nhắm nhúm thắm hại, răng lại đánh lách cách, người run lên bần bật. Nghe Thùy Dương hỏi, anh gượng trả lời :

- Bị sốt rét từ hồi đi thanh niên xung phong.

Thùy Dương ái ngại hỏi dồn :

- Anh uống thuốc chưa? Ăn uống gì chưa ?

Bảo lắc đầu, lúi vào trong phòng, với tay khép cửa tỏ ý đuổi khách :

- Không sao. Tôi quen rồi. Bây giờ chỉ cần nằm yên nghỉ ngơi, không ai quấy rầy là khỏe lại ngay.

Đúng ra, Thùy Dương đã thành thói ra về, sau thái độ tuyệt tình đó của chủ nhà, nhưng không hiểu sao, cô cứ chôn chân tại chỗ, nhìn vóc người to khỏe của một võ sư, giờ đây liêu xiêu vì cơn sốt rét mà lòng cuộn lên bao xót xa thương cảm.

Rồi bất ngờ với Bảo mà cũng bất ngờ luôn với bản thân, đôi chân Thùy Dương đã tự ý đưa cô bước luôn vào căn hộ của Bảo. Và trước khi cả đôi chân bên cũng kịp có phản ứng khác, cô lên tiếng trước giành thế chủ động.

- Anh nằm nghỉ đi. Để tôi mua thuốc rồi nấu cháo giùm.

Có thể vì quá bất ngờ, mà cũng có thể do quá mệt mỏi, không còn sức phản đối nên Bảo ngoan ngoãn nghe theo lời của cô.

Thùy Dương xác định gian bếp khá dễ dàng, cô nhanh chóng lôi chiếc bếp gas du lịch nằm trong góc ra rồi lúi húi đi tìm gạo. Tìm mãi không thấy, cô quay lên la to :

- Gạo để ở đâu vậy anh Bảo ?

Bảo phều phào nói vọng xuống :

- Hết gạo rồi.

Thùy Dương ngán ngẩm lắc đầu, ráng hỏi thêm câu nữa :

- Còn gas?

Câu trả lời đúng nhu cô dự đoán :

- Cũng hết.

Thùy Dương suy tính rất nhanh rồi quả quyết đứng lên đi ra cửa, dặn Bảo :

- Anh đừng gài cửa. Tôi đi mua ít đồ rồi về ngay, khỏi phiền anh xuống giường.

Bảo trùm hai ba tấm chăn chịu đựng cơn sốt rét được khoảng mười lăm phút thì Thùy Dương lĩnh kỉnh ôm nấy túi đồ về tới.

Dùng chân đẩy cửa ra, Thùy Dương bước luôn vào phòng, vừa đi, vừa nói ríu rít :

- Cũng may là ở ngay dưới tầng trệt có hàng tạp hóa, thuốc tây đủ hết nên đỡ mất thời gian. Anh đỡ lạnh chút nào không?

Không nghe tiếng trả lời, cô quay lại nhìn thì Bảo đã thiếp ngủ từ lúc nào rồi.

Nhè nhẹ lắc đầu đầy thương cảm, cô rón rén đến gần, sửa ngay ngắn tấm chăn đắp lại cho anh, rồi thoăn thoắt xuống bếp làm việc.

Khi Bảo choàng tỉnh khỏi cơn mơ màng thì đã có sẵn tô cháo hành

bốc khói nghi ngút đặt trên bàn rồi.

Anh giượng ngồi dậy, áy náy nhìn cô đang ngồi trước mặt, nói nhỏ nhỏ :

- Cảm ơn Thùy Dương.

Câu nói đơn giản của anh làm mặt Thùy Dương tươi tỉnh hẳn lên, vì trong lúc vô tình đã bỏ tiếng "cô" xa lạ. Tuy vậy, cô vẫn giấu niềm vui trong lòng, mau mắn trao cho anh chiếc khăn nóng và giục :

- Anh lau mặt cho tỉnh rồi ăn cháo, uống thuốc.

Không có chỗ dành cho sự khách sáo ở hoàn cảnh này, mặc nhiên đón nhận sự chăm sóc của Thùy Dương, anh răm rắp làm theo lời cô.

Anh đưa muống cháo đầu tiên lên miệng rồi khẽ nhăn mặt, xuýt xoa. Thùy Dương nhìn anh đầy vẻ quan tâm, mắt long lanh vui sướng. Cô ân cần hỏi :

- Không vừa miệng anh à ?

Bảo lém lỉnh trả lời :

- Đây có. Tại tôi đang nghĩ xem bát cháo hành này có giống bát cháo của Chí Phèo được ăn ngày xưa hay không thôi ?

Thùy Dương vùng vằng :

- Anh chửi xéo tôi là Thị Nở chứ gì ?

Bảo cố nén cười :

- Ai mà dám nói bất nhẫn vậy. Nếu vậy, hóa ra tôi là Chí Phèo sao ?

Thùy Dương lườm dài :

- Anh không là Chí Phèo thì còn ai vào đây ?

Và bỗng dưng cả hai đều ngượng ngập quay đi, tránh nhìn nhau, vì những câu trò đùa vô tình nhưng hóa ra lại là hữu ý làm họ trở nên băng khuông ấy:

Để tránh sự khó xử, Thùy Dương băng quơ đứng lên đi loanh quanh trong phòng, mắt chợt dừng bước trước chân dung phụ nữ đặt trang trọng trên nóc tủ có nét hao hao giống Bảo. Cô buột miệng hỏi :

- Mẹ anh phải không?

Bảo lặng lẽ gật đầu, mắt anh chợt buồn nguyền.

Thùy Dương nêu nhận xét :

- Anh rất giống bác gái.

Giọng Bảo vang lên đầy cay đắng nghệt ngã :

- Cũng vì vậy mà tôi trở thành đứa mồ côi ngày khi mẹ mình còn sống. Đến lúc gặp lại thì bà vĩnh viễn đi xa.

Thùy Dương đầy ân hận nhìn anh:

- Xin lỗi, tôi vô ý quá.

Đẩy tô cháo không xa ra, Bảo nghe đặng hòng, bùi ngùi đáp :

- Lâu lắm rồi, tôi không hề nhắc đến mẹ tôi với ai. Cô là người đầu tiên khiến tôi phải bộc lộ tâm trạng u uất của mình. Có lẽ trong lúc thể xác mệt mỏi thì tinh thần cũng mê mẩn yếu theo chăng?

Thùy Dương thốt lên đầy cảm thông :

- Mỗi người đều mang bên mình một tâm sự riêng tư. Nếu cứ giữ mãi trong lòng những ký ức buồn thảm thì sẽ vô cùng nặng nề. Sao anh không cởi mở hết ra cho thoải mái tâm hồn?

Lặng im một lúc rồi Bảo gật đầu, trầm giọng xuống :

- Thùy Dương nói đúng. Tôi đã cất giữ nặng trong lòng quá lâu rồi, cũng nên làm vơi bớt cho thanh thản. Thùy Dương biết không? Tôi là kết quả của một mối tình thầm lén giữa ông chủ và cô giúp việc. Thế rồi người vợ lớn hay được đã mang tôi về nuôi cùng con bà ta để cắt đứt mọi quan hệ. Từ bé đến nay, tôi vẫn tưởng mình là một cậu ấm con nhà giàu, sống trong một gia đình hạnh phúc. Cho mãi đến năm mười bốn tuổi, họ mới đẩy tôi đến canh giữ một phụ nữ xa lạ và bảo rằng : "Đó là mẹ ruột của mày". Bà mẹ chỉ kịp nắm tay đưa con lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng rồi tắt thở trong bệnh viện, không một người thân. Từ đó, tôi bỏ học, bỏ căn nhà lộng lẫy ấy về đây, căn nhà của mẹ ruột tôi, làm đủ nghề để sống cho đến giờ.

Tiếng Bảo nhỏ dần rồi nghẹn lời ở cuối câu chuyện.

Thùy Dương lặng im, tỏ ý tôn trọng nỗi buồn của người thanh niên. Cùng mồ côi mẹ từ nhỏ, nên cô dễ dàng có sự đồng cảm với tâm trạng mất mát của anh.

Một lúc lâu sau, cô nhẹ nhàng lên tiếng :

- Tuy không còn mẹ, nhưng ít ra anh cũng còn cha và người thân, đâu phải là mất hết ? Nếu cứ cô lập như thế là anh tự làm khó bản thân mình và khổ lây những người yêu mến anh nữa. Đời sống là một tấm gương, nếu anh cười với nó, nó sẽ rất dễ thương với anh, ngược lại. Không lẽ bao nhiêu năm qua, anh xa lánh hết mọi người thân và không nghĩ nhiều gì đến họ nữa ư ?

Hỏi câu này là cô muốn nhấn mạnh ở mối quan hệ giữa anh và nhà họ Phan, tìm ra đáp án rõ ràng nhất.

Bảo lộ vẻ xúc động, anh nhắm mắt lại :

- Ông nội rất thương tôi, không hề có sự phân biệt giữa tôi và anh Hai. Và anh tôi nữa, cho đến giờ anh ấy vẫn quan tâm lo lắng cho tôi như hồi nhỏ. Còn cha tôi không hiểu do dần vật bởi lỗi lầm với mẹ tôi hay bởi mặc cảm có lỗi với người vợ chính thức, mà hầu như không bao giờ ông triu mến vuốt ve, hay gọi tôi đến gần. Chỉ có một điều tôi dám khẳng định là đến lúc nhắm mắt xuôi tay, ông vẫn ..mang theo mình nỗi u uất nặng nề.

Dù biết rằng hỏi thêm sẽ trở thành bất lịch sự, nhưng Thùy Dương vẫn phải hỏi để xác định rõ sự gút mắt giữa Bảo và bà Ngọc Lan :

- Vậy còn mẹ của anh Nhân ? Anh đối với bà ấy ra sao ?

Đang xanh mét vì rét mà nghe đến đó, gương mặt Bảo trong phút chốc bỗng đỏ bừng. Anh phải nắm chặt tay lại thành nắm đấm để dần cơn kích động, giọng run lên :

- Thoạt đầu. Lúc chưa biết sự thật, tôi vẫn xem bà ấy là mẹ ruột.

Nhưng bà rất ít khi có mặt ở nhà, thường xuyên đi hội thảo nước ngoài, hoặc cấm cúi ở bệnh viện. Mà hễ không đi đâu thì cũng giam mình trong phòng riêng, khi cả cha tôi cũng không nói chuyện. Việc chăm sóc tôi và anh Hai giao hẳn cho dì Tú. Hồi đó, tôi cứ ngỡ bà ấy bận bịu công việc và say mê nghiên cứu nên sống khép kín như vậy, ai dè bà ta vẫn không sao quên được chuyện xưa, âm thầm đày đoạ chúng tôi. Khiến mọi người không sao có được hạnh phúc. Tôi hận bà ta vô cùng.

Thùy Dương cố đem hết tài ăn nói ra để thuyết phục cho anh vui bớt oán hận :

- Anh khắt khe với bà ấy quá. Thử đặt mình vào trường hợp bà ấy thì anh sẽ dễ cảm thông hơn. Bà ấy làm mọi chuyện cũng vì gia đình chồng con thôi. Bà xử sự như thế là tốt cho tất cả. Cha anh không mang tiếng, mẹ ruột anh có cơ hội làm lại cuộc đời, mà anh cũng thoát khỏi mặc cảm con riêng.

Bảo không giữ bình tĩnh được nữa, anh gạt mạnh tay lên bàn khiến chén bát rơi loảng xoảng xuống đất bể tan tành.

Anh hét lên :

- Cô đừng tìm cách bào chữa cho bà ta nữa. Người ngoài thì nói gì chẳng được, chỉ có đứa trong cuộc là tôi mới thấm thía được nỗi đau chia cắt tình mẹ con. Sống mà không được nhìn nhau, cô thử tưởng tượng xem, mẹ tôi phải chịu đau khổ đến chừng nào khi phải giao con cho tình địch suốt ngần ấy năm trời, cho đến chết mới được gặp lại.

Thùy Dương nóng mặt, cô gay gắt phản ứng:

- Tôi không bệnh vục ai cả, chỉ nhận xét khách quan thôi. Anh ôm nặng oán thù rời người thân làm gì, sao không lấy tình yêu thương ra để chan hòa những bất bình ? Làm mọi người đau khổ thì bản thân anh sung sướng lắm sao ?

Bảo nghiến răng :

- Không phải tự ý xâm xâm vào đây nấu tô cháo, lấy giùm mấy viên thuốc thì ở đó cho mình có cái quyền phê phán tôi. Có thể anh Hai tôi sẽ nghe lời cô, nhưng tôi thì không.

Thùy Dương suýt khóc. Cô bậm môi, đứng phắt dậy, giận dỗi cất cao giọng:

- Người hồ đồ, không biết phân biệt phải trái hận thù như anh, không ai thêm làm bạn đâu. Còn chuyện giúp đỡ Người during lúc bệnh hoạn đau yếu bất cứ người có lương tâm nào cũng phải làm, không riêng gì tôi. Anh đừng tưởng tôi bỏ công sức này giờ là vì có cảm tình với anh. Lầm to rồi.

Bảo nhếch miệng cười chăm chọc :

- Biết vậy càng tốt. Tôi cũng xem đây là hành vi tốt đẹp giữa người và người nên mới đồng ý cho cô vào nhà. Chứ bình thường, chẳng bao giờ tôi dính líu đến phụ nữ cho thêm phiền toái, không khéo rồi họ lại tưởng mình để ý họ mới chết chứ.

Chưa từng thấy ai vô ân bạc bẽo như anh chàng này. Thùy Dương nghe cơn tức dâng cao trong lòng ngực, nói không thành lời:

- Anh tự cao vừa thôi chứ. Bộ trên đời này, không còn người đàn ông nào khác ngoài anh ra hay sao, mà người ta phải lụy?

Bảo nhún vai, làm bộ mặt phát ghét :

- Biết đâu được. Như Bạch Sa, em cô đó. Tôi vì thằng Thành nên ra tay giúp đỡ, thế mà cô ta cứ rêu rao khắp nơi rằng tôi mê cô ta, vậy cô oan cho tôi không?

Riêng vì điều này thì Bảo nói đúng trăm phần trăm, Thùy Dương không thể bác bỏ khi chứng cứ rành rành như thế được. Cô hậm hực phang ngang :

- Đàn ông gì mà miệng lưỡi như rắn độc.

Bảo cười giễu cợt :

- Cũng để đối phó với những người có lưỡi dài thôi.

Lần này thì Thùy Dương giận thật. Cô dùng dùng đi nhanh về phía cửa, không thèm chào tiếng nào.

Bảo nói với theo :

- Đi xuống thang từ từ thôi, rủi có gì ông Nhân bắt đền chết.

Hứ ! Hấn lại chơi trò ghép mình với ông Nhân đây ? Thùy Dương muốn quay lại hỏi cho ra lẽ, nhưng lỡ làm căng rồi, thì đành căng luôn vậy. Vả lại, đã muộn quá rồi, phải chạy nhanh về mở cửa hàng thôi. Mất cả một buổi sáng, lại còn thêm bức mình, đúng là "làm ơn mắc oán" mà.

Nhân gọi cửa hai ba lần mới thấy Bạch Sa ướn ẹo đi ra mở cửa. Cô nàng cười duyên với anh, giả lả lên tiếng trước :

- Anh muốn gặp ai ?

Nhân lịch sự cười, chào đáp lại :

- Tôi tìm Thùy Dương.

Bạch Sa nhún vai, cố gắng khoe bờ vai trắng ngà được đôn lên bờ vai chiếc áo hai dây màu đen ngắn củn cỡn :

- Tiếc quá ! Chị Hai tôi đi thăm cô giáo cũ đang nằm bệnh viện rồi.

Nhân thất vọng, chép miệng :

- Cảm ơn Bạch Sa, tôi về đây.

Bạch Sa giơ tay ngăn lại, giọng ưỡm ờ :

- Không có chị Hai thì ngồi chơi với em cũng được chứ sao ? Anh bận gì mà gấp gáp dữ vậy ?

Nhân vốn không thích cô gái quá bạo dạn này ngay từ đầu chữa trị cô ta tại nhà nhưng vì nể Thùy Dương nên anh không bày tỏ thái độ. Bây giờ, trước sự uốn éo làm duyên lộ liễu của Bạch Sa, anh lại càng "dội", nên nhất định lắc đầu khước từ lời mời mọc khiêu khích ấy :

- Tôi định nhờ Thùy Dương một việc không gấp thì đành để hôm khác. Cảm ơn Bạch Sa nhé.

Thái độ cứng rắn của anh càng kích thích lòng ham muốn con mồi của Bạch Sa. Cô nàng liếc mắt, cười nũng nịu, nghiêng nghiêng đầu làm duyên.

- Coi kìa ! Anh quen biết chị em nhà này khá lâu rồi mà vẫn chưa ghé chơi uống nước lần nào. Hay anh chê nhà tui em nghèo, không muốn đặt chân vô. Nếu đúng vậy thì em với chị Thùy Dương tui thân lắm đó nghen.

Cô nàng khéo léo đem Thùy Dương ném vào câu chuyện của mình, khiến lời chèo éo thêm phần thuyết phục, làm Nhân khó lòng từ chối. Giữa lúc anh đang chần chừ thì bà Hoàng đi ra, đưa mắt nhìn khách sởi mồi, hỏi trống không :

- Tìm ai vậy Sả ,

Bạch Sa lấy giọng ngọt ngào thừa bảm :

- Dạ, bạn của chị Hai và con.

Nhân hơi nhúm mày, vì phần giới thiệu được chồng chèo một cách cố ý ấy. Nhưng vẫn nhìn, anh lễ phép cúi đầu chào.

- Thừa bác, con đến tìm Thùy Dương.

Bằng câu nói đó, anh ngầm xác định với hai người phụ nữ trước mặt, mục đích có mặt nơi đây của mình.

Lẽ nào bà Hoàng không hiểu thâm ý của anh. Giữa lúc bà cau mày khó chịu toan đuổi khéo gã thanh niên dám cả gan tỏ sự thân thiết với đứa con chồng khó ưa kia đi cho rảnh nợ, thì Bạch Sa vẫn cười tươi hớn hớn, tự nhiên túm chặt tay Nhân kéo vào trong nhà, không cho anh phản kháng.

- Anh vô chơi, chào ba em một tiếng, không thì bị bắt lỗi ráng chịu.

Nghe có lý, Nhân đành lẻo đẻo theo vào, nhưng cũng kịp tỉnh táo giằng tay mình ra khỏi hai cánh tay trần đang uốn lượn như hai con rắn của Bạch Sa, đồng thời nói như nghiêm khắc :

- Cô đừng làm vậy dễ gây hiểu lầm lắm..

Bạch Sa tên tò, sượng sùng đi thụt lui lại, chờ bà Hoàng đóng cổng xong, cùng đi vào phòng khách.

Ông Hoàng ngồi xem tivi, thấy khách lạ vào thì ngạc nhiên đưa mắt dò hỏi.

Nhân lịch sự cúi đầu chào. Bà Hoàng và Bạch Sa vào đến, lên tiếng giới thiệu hai người với nhau.

Rõ ràng rằng ông Hoàng có bị bất ngờ, nhưng tỏ ra rất vui khi thấy Thùy Dương quen được một người bạn lịch sự, học thức lại có địa vị xã hội như vậy.

Ông lắng xẵng mời Nhân ngồi, hỏi thăm khá cặn kẽ, so với một người mới gặp gỡ lần đầu :

- Không biết cậu Nhân làm bác sĩ ở bệnh viện nào ? Gia đình ở gần đây hay xa?

Nhân thông thả trả lời :

- Dạ, cháu làm ở bệnh viện tư, rảnh rồi còn học thêm để xin đi du học lấy bằng tiến sĩ.

Ông Hoàng gật đầu tấm tắc khen :

- Quý hóa quá ! Đã thành tài rồi mà còn tiếp tục học cao lên nữa.

Thiệt là "Hậu sinh khả úy".

Nhân cười khiêm tốn :

- Dạ, chẳng qua là con tự thấy sự hiểu biết về chuyên môn của mình còn kém cỏi lắm, nếu không học hỏi thêm thì sẽ tụt hậu liền. Lĩnh vực y khoa thế giới bây giờ phát triển từng ngày.

Bạch Sa ỏng ẹo xen ngang câu chuyện của hai người đàn ông, bắt kể họ có hài lòng hay không :

- Anh Nhân giỏi lắm đó bạ Chính ảnh chữa chân cho con đó.

Mắt bà Hoàng vụt sáng lên, hấp tấp nói :

- Vậy căn biệt thự đó của cậu hả ? Chà chà ! Nhà đẹp ghê há.

Ông Hoàng ngượng với khách vì sự kém thức của vợ con, nên trừng mắt ra dấu rồi nhìn Nhân, cười giả lả :

- Gia đình tôi đối với bạn bè tự nhiên lắm. Cháu đừng ngại nhé.

Nhân quá hiểu giới hạn của việc cư xử tự nhiên đối với mẹ con bà Hoàng nhất là Bạch Sa, nên chẳng đại mà đùa với lửa. Anh liền đứng lên chào ra về.

Bạch Sa nhún nhảy theo tiễn chân khách.

Khi cô nàng quay vào thì hai ông bà đang bàn tán sôi nổi về chàng

thanh niên vừa xuất hiện trong nhà mình.

Ông Hoàng gật gù với vẻ miễn cưỡng :

- Con Thùy Dương hiền lành, không lanh lợi sắc sảo bằng Bạch Sa, nên "thánh nhân đãi khù khờ" cho nó gặp đám này là tội yên tâm.

Bà Hoàng tỏ ý phân bì, xeo nạy :

- Mới gặp người ta lần đầu mà ông đã vồ vập như vậy rồi. Coi chừng "dục tốc bất đạt" hối hận không kịp đó.

Ông Hoàng không vui ra mặt, giọng ông trở nên gay gắt :

- Chưa chi bà đã nói chuyện xui xẻo. Bộ bà không muốn con cái kiếm được tấm chồng đáng hoàng hay sao ?

Bà vợ quen thói nhún nhường, nay được dịp, lập tức phát huy kèm theo cái nguyệt dài :

- Ruột thịt gì của tôi mà phải lo chứ ? Con vua con cháu, con cháu cháu yêu mà. Ông Hoàng nặng nề lạnh giọng :

- Càng ngày, bà càng quá đáng.

Mùa Xuân Yêu Thương

Chương 8

Bạch Sa vẫn ngồi vắt vẻo trên tay vịn ghế salon, cười thích thú khi nghe cha mẹ người qua tiếng lại. Dường như đối với cô gái hoang đường này thì đây chỉ là dịp được nụ cười, như xem tiết mục "trong nhà ngoài phố" vậy, chứ chẳng ảnh hưởng gì đến ai.

Bà Hoàng lại lu loa :

- Đừng "nhìn mặt mắt bắt hình dong" nhé. Đời này thiếu gì đứa lưu manh giả anh trí thức, chuyện đi lừa mấy đứa nhạ dạ.

Bạch Sa đang ngoáy ngoáy đuôi tóc đã chớm dài vào lỗ tai để tỏ ý "rất tai lắm rồi", nghe tới đây, lập tức lên tiếng :

- Trường hợp này thì đúng trí thức xịn một trăm phần trăm, cháu đích tôn của ông Phan Vĩnh Phát đó.

Thông tin của Bạch Sa đưa ra làm hai người ngưng ngay cuộc đấu khẩu, ngẩn người nhìn nhau, qua bất ngờ trước gia thế sang trọng của Nhân.

Một lát sau, bà Hoàng quay người sang, xí tay vào trán con gái, chì chiết :

- Đó, mày thấy chưa. Nó "nhu nhu vác lu mà chạy", còn mày toàn tụ tập mấy đứa vô công rồi nghề, xâm mình, nhuộm tóc, mai một hể tao

thấy lộ mặt tới đây là tao vác chổi chà rượt chạy không kịp đó. Liệu hồn nghe chưa?

Trước sự "giận cá chém thớt" của bà mẹ, Bạch Sa chỉ cười khẩy, thản nhiên đứng dậy, đáp lững lờ :

- Để xem. Chưa biết "mèo nào cắn mèo nào " đâu.

Bà Ngọc Lan đang tỉa lá cho mấy chậu hoa kiểng ngoài sân thì chuông reo vang. Bà bước ra cổng và không giấu tia mắt khó chịu của mình khi gặp mặt vị khách lạ. Cô ta ăn mặc rất thời trang, váy da ngắn bó sát chiếc eo thon. Còn áo thì ôi thôi, không biết có nên gọi là áo hay không nữa vì nó vừa ngắn, vừa mỏng, lại chẳng chít dây nhợ. Và gương mặt lại đầy phấn son rực rỡ, tuy đẹp nhưng khó tạo thiện cảm ở những người sống nề nếp.

Vì thế bà không mời khách vào mà cố tình đứng án ngay khoảng không nhỏ xíu vừa mở hé hé, cất tiếng hỏi :

- Cô tìm ai ?

Vấp phải thái độ thiếu thiện cảm của người phụ nữ xa lạ mà cô chưa lường trước khả năng sẽ gặp ở đây, nên Bạch Sa khá lúng túng, đáp một cách máy móc :

- Dạ, anh Nhân.

Bà Ngọc Lan càng khắt khe hơn, nghiêm khắc bảo :

- Thăng Nhân không có ở nhà. Cô đến không nhầm lúc rồi.

Đã kịp lấy lại sự bình tĩnh, Bạch Sa mau chóng tìm cách đối phó với bức tường thành trước mặt bằng một nụ cười hết sức mềm mỏng và giọng ngọt như mía lùi :

- Dạ thưa bác. Cháu là bệnh nhân của anh Nhân, đến nhờ anh ấy khám bệnh.

Bà Ngọc Lan vẫn không thay đổi thái độ, cao giọng hơn :

- Là bệnh nhân mà cô không biết lịch làm việc của bác sĩ sao ? Giờ này nó còn đang ở bệnh viện kia mà.

Đến đây thì Bạch Sa tắt tị, không sao tìm cách tiếp cận được nữa, đành lí nhí chào, nổ máy xe chuẩn bị ra về.

Vừa lúc ấy, Nhân về tới. Bạch Sa mừng uỳnh, gọi lớn như sợ ai cướp lời :

- Anh Nhân ! Em đợi anh nãy giờ nè.

Nhân tròn tròn mắt khi thấy Sa cô nàng, anh thắng xe hơi gấp :

- Có chuyện gì vậy?

Bạch Sa cười duyên :

- Hể có chuyện mới gặp anh được sao ?

Bà Ngọc Lan hắng giọng, bảo con :

- Có nhà hàng hoàng mà phải tiếp khách ngoài đường sao con?

Nhân giật mình. Anh mới về tới thì gặp Bạch Sa nên không ngờ "lão phật gia" đang canh me ngay cổng. Anh vội vã bảo cô nàng :

- Nếu có việc thì mời Bạch Sa vào nhà, chờ tôi một lát.

Bạch Sa dắt thẳng dắt xe đi theo Nhân. Bà Ngọc Lan đã quay gót đi thẳng vào trong, ngay sau khi thấy con mình đưa cô gái ấy vào.

Buổi chiều dịu mát, không khí lại vô cùng dễ chịu ở khu ngoại ô này, vì thế hầu như căn biệt thự nào cũng đặt bộ bàn ghế ngoài sân để ngồi hóng mát, chuyện trò nơi đây cũng rộng.

Nhân kéo ghế cho Bạch Sa ngồi rồi hỏi :

- Bạch Sa xuống nơi hẻo lánh này chắc là chuyện không thường rồi. Tôi đã được biết lý do ngay bây giờ chưa ?

Bạch Sa kéo dài giọng nũng nịu :

- Ghé thăm bạn bè mà cũng trình bày ý đồ, hoàn cảnh nữa sao?

Không lẽ anh rán xem Sa là người xa lạ à ?

Nhân bối rối không biết làm sao đối phó với tình huống bất ngờ này. Bởi anh đang đặt tình cảm với Thùy Dương, nên không thể lạnh nhạt với người nhà của cô. Nhưng bày tỏ sự thân thiện với em gái của người mình thường thì anh lại không dám. Vì cứ theo tình thế hiện tại mà xét thì rõ ràng Bạch Sa không hề muốn chấp nhận yên vị trí em của bạn gái anh chút nào. Phải làm sao đây?

Anh toát mồ hôi tìm cách rút lui êm thấm nhất. Cũng may là dì Tư mang hai ly đá chanh ra đặt lên bàn và hỏi Nhân :

- Nhân ơi ! Má Hai hỏi có vô ăn cơm liền không để mợ chờ ?

Bạch Sa khó chịu lờm con mụ nhiều chuyện, chằm chằm, dò ý Nhân :

- Hay em về cho anh dùng bữa ?

Cô nàng cứ ngỡ vì lịch sự thế nào Nhân cũng giữ khách lại, ai ngờ vừa nghe dứt câu Nhân đã lẹ làng gật đầu :

- Thật tình, tôi mới đi làm về hơi mệt. Vậy Bạch Sa về nhé, hôm khác gặp.

Cô đành tiếc rẻ đứng dậy, cố vớt vát chút hy vọng ở lại hẹn "lần sau". Ông Vĩnh Phát mệt nên ăn trên phòng riêng, quanh bàn ăn chỉ có hai mẹ con bà Ngọc Lan.

Nhân vừa ngồi xuống, bà mẹ đã hỏi ngay :

- Cô bạn con về rồi hả ? Không lẽ "goût" chọn bạn của con lúc này thay đổi tệ vậy sao ?

Nhân nhăn nhó :

- Đâu phải quen biết, bạn bè gì của con. Cô ta là em Thùy Dương đó.

Bà Ngọc Lan vỗ trán :

- Hèn gì trông quen quen. Mẹ đã gặp cô ta một lần rồi. Thùy Dương

chắc khốn đốn nhiều với con bé này.

Nhân âm ừ :

- Chắc vậy, con không rành.

Bà Ngọc Lan chợt hỏi :

- Lâu rồi, mẹ không gặp Thùy Dương, con có hay ghé chơi đặng nó không?

Nhân không được tự nhiên lắm khi bị truy vấn về vấn đề này. Anh vờ bưng chén cơm lên lừa vào miệng, để mẹ anh đừng khám phá ra anh nói dối :

- Cũng chỉ ghé qua chỗ bán hàng thôi. Người nào cũng bận việc riêng, ít khi đi chơi lắm.

Bà mẹ nhận xét với vẻ không hài lòng :

- Con là đàn ông thì phải mạnh dạn chủ động tấn công chứ. Nó đã rút rè, còn lại lúng túng thì biết bao giờ mới thay đổi ? Sao hời quên Nguyệt Hằng, con hăm hờ lắm kia mà ?

Nhân im lặng. Có những chuyện riêng tư tế nhị, không thể giải bày với ai, người đó là mẹ ruột mình cũng vậy. Cuộc tình đã qua với Nguyệt Hằng hoàn toàn cô chủ động, anh chỉ bị cuốn theo ý thích của cô mà thôi. Ngay cả việc ném trái cấm cô cũng tự nguyện đến với anh, rồi sau cô phá bỏ bào thai, Nguyệt Hằng đều thể hiện một cách tỉnh táo, đúng như bản tính cứng rắn của cô tạ Còn với Thùy Dương anh vẫn cảm thấy cô chưa hề có cảm tình đặc biệt với anh nên sẵn rút rè với phụ nữ, anh lại càng thận trọng hơn. Cứ duy trì tình bạn, còn hơn là mất cả chì là chài.

Thế nhưng người mẹ lại không nghĩ như vậy, bà lắc đầu tỏ ý phiền muộn :

- Mẹ sắp trở về Pháp rồi, con làm sao để mẹ còn sắp xếp thời gian, lo đám cưới cho con nữa chứ.

Nhân phản đối yếu xiu :

- Làm gì mà nhanh dữ vậy mẹ ? Con với Thùy Dương đã có gì với nhau đâu?

Bà Ngọc Lan ngắt lời :

- Bởi vậy mẹ mới xúc tiến cho mau lên. "Cưới vợ phải cưới liền tay", còn chần chừ như vậy thì hụt đám đàng hoàng, chỉ còn lại thứ dị hợm như con nhỏ hời nãy đó. Con thấy chưa, nó biết con quen chị ruột của nó mà còn tính nhào vợ Lỡ mà yếu bóng vía là bị nó cho vào bẫy liền.

Nhân ngượng ngừng chống chế:

- Con chỉ là tay bác sĩ quèn, đâu làm gì có giá dữ vậy, mẹ đề cao con quá rồi.

Bà mẹ vẫn điềm tĩnh giảng dạy cho con trai thấy những lắc léo trên đường đời :

- Dĩ nhiên bác sĩ trẻ đẹp trai như con thì thiếu gì, nhưng cháu đích tôn của họ Phan thì chỉ có một. Trách nhiệm cưới vợ cho con cũng là bổn phận của mẹ đối với dòng họ. Đời mẹ và ba con đã xảy ra chuyện không hay, nên chỉ còn mình con, mẹ không muốn có điều đáng tiếc này xảy ra nữa.

Nhân không đồng ý với lập luận của mẹ, anh bẻ lại :

- Đâu phải ai cũng chăm chăm vào cái gia tài của mình. Nguyệt Hằng đó, cô ấy sẵn sàng bỏ đứa con, bỏ đám cưới để theo đuổi sự nghiệp của mình.

Bà Ngọc Lan khoát tay :

- Nhưng bây giờ nó hối hận, muốn quay lại với con đó, con không thấy sao ?

Nhân đuối lý lặng thinh, dù vẫn chưa thông lắm.

Bà Ngọc Lan đứng lên, tỏ ý chấm dứt cuộc trò chuyện, không quên kèm theo lời dặn dò :

- Con phải hết sức cẩn thận, đừng để rơi vào bẫy của bất kỳ đứa con gái không đàng hoàng nào. Mẹ không thể theo chừng, lo lắng cho con từng giờ từng phút được.

Và bà than van, cố ý cho Nhân nghe thấy:

- Phải chi con cưới vợ cho xong đầu đuôi thì mẹ nhẹ lo biết chừng nào.

Nhân cười méo xệch. Bộ cưới vợ đơn giản như ra chợ mua hàng vậy sao ?

Điều lo lắng của bà Ngọc Lan chẳng mấy chốc đã trở nên ứng nghiệm.

Ngày ngày hôm sau, lúc Nhân đang ở bệnh viện thì y tá vào báo :

- Có người nhà của bác sĩ cần gặp.

Anh nhúm mày :

- Ai vậy ?

Cô y tá chưa kịp trả lời thì một chuỗi cười giòn tan đã theo ngay sau đó, kèm theo giọng nói cực kỳ quen thuộc :

- Không lẽ anh mau quên đến vậy sao ?

Thì ra là Nguyệt Hằng. Cô ta đến đây làm gì ? Nhân sững sờ tự hỏi. Tuy vậy, anh cũng lịch sự kéo ghế mời cô ngồi và ý tứ mở rộng cửa ra, sau khi người y tá rút lui.

Nguyệt Hằng tự nhiên ngồi xuống và đưa mắt nhìn quanh căn phòng, mỉm cười giấu cợt, nêu nhận xét :

- Anh là một trong những người sáng lập bệnh viện này mà vẫn chấp

nhận ngồi trực như một bác sĩ bình thường, xem ra vẫn chẳng khác xưa bao nhiêu cả ? Chắc là mẹ không giao quyền chứ gì?

Nhân mím môi, cổ trắn tỉnh trước sự khiêu khích của cô ta Anh trầm giọng :

- Hằng đến đây chỉ để xem tôi đang làm chức vụ gì ở đây thôi sao ? Nếu thế thì chắc đã đủ thỏa mãn trí tò mò rồi đấy. Tôi vẫn làm đúng chức năng của mình, khám và chữa bệnh, thế thôi.

Nguyệt Hằng ngửa cổ ra sau cười lạnh lạnh, phô hết nét kiêu sa của bờ môi, nét mặt và cả vùng ngực đã tình nỡ :

- Buồn cười thật. Anh ngại biện với em làm gì ? Chẳng lẽ chúng ta chưa từng sống chung hạnh phúc suốt một khoảng thời gian dài hay sao ? Có việc gì của anh mà em không biết kia chứ? Cho đến giờ mẹ anh vẫn thấu tóm hết quyền hành trọng sự, sợ đứa con trai ngỗ nghịch đại khờ của mình không bon chen được với người đời, sợ họ lừa gạt chứ gì ?

Nhân nóng bừng mặt vì những lời xeo xóc của Nguyệt Hằng, nhưng không phải là cô ta không có lý. Cho đến lúc này, xem ra cô vẫn còn cậm hặn mẹ anh lắm, bởi xét cho cùng thì nguyên nhân chính dẫn đến việc chia tay của anh và cô ta cũng do mẹ anh ngăn trở.

Trước khi xảy ra cuộc xung đột dữ dội, dẫn đến chuyện cắt đứt quan hệ giữa hai người thì Nhân đã khổ tâm không ít khi phải luôn đứng giữa hòa giải những bất đồng giữa hai người phụ nữ, không thể bên ai, bỏ ai. Mẹ anh cứ khẳng khẳng một mực muốn buộc Nguyệt Hằng vào khuôn phép, còn cô phóng viên thì quá chuộng sự tự do cá nhân nên cứ làm theo ý mình. Kết quả là không thể dung hòa được hai nếp suy nghĩ, Nhân mất tình yêu.

Thời gian trôi nhanh, Nhân cứ ngỡ mình đã quên Nguyệt Hằng.

Nhưng không ngờ khi cô xuất hiện, anh vẫn xao động mạnh, chứng tỏ dấu ấn của mối tình đầu vẫn chưa phai.

Diễn biến tâm lý của Nhân không thoát khỏi cặp mắt quan sát sành sỏi của Nguyệt Hằng, cô đã quen thuộc tính nết anh như chính bản thân mình, nên biết phải làm gì để kéo anh về với mình.

Đẹp bỏ về chằm chích thường thấy trên mặt, cô khép hờ, nhỏ giọng thầm thì đầy tiếc nuối :

- Ôi ! Biết bao kỷ niệm đẹp giữa chúng ta mỗi khi nhớ lại, em thật không sao chịu nổi. Ước gì mình lại được cùng dạo rừng thông Đà Lạt, tắm biển Nha Trang như xưa nhỉ ?

Cô đã nôn nóng vào đề quá nhanh làm Nhân giật thót mình, trở lại với hiện tại, hít hải kêu lên :

- Không thể được. Giữa tôi và Hằng không còn gì nữa đâu.

Đang lơ lửng trên mây, bất ngờ bị lôi tuột xuống mặt đất, cô gái ngo ngác mắt một lúc mới bừng tỉnh, cau mày hỏi :

- Anh chắc chắn như vậy chứ ? Có đúng là anh không hề lưu luyến chút nào chuyện giữa anh và tôi không?

Nhân hơi cúi mặt, tránh ánh mắt muốn thiêu đốt đối diện của cô, đáp khẽ :

- Phải. Hết rồi.

Nguyệt Hằng quắc mắt gần giọng :

- Vì sao? Anh đã quên rằng tôi đã từng có một đứa con với anh sao? Nếu không yêu đến mức trao gởi cho nhau tất cả thì làm sao có kết quả như vậy?

Nhân ngẩng mặt lên, nhìn thẳng cô, lấy lại sự chủ động, rắn rỏi đáp lại :

- Hằng đã biết vậy sao còn hại tôi ? Chính đứa con là bằng chứng cho tình yêu của chúng ta, thế mà cô đành lòng hủy bỏ nó, thậm chí còn không báo cho tôi biết.

Nếu không vì sự tình cờ mẹ tôi biết được thì tôi vẫn còn bị cô qua mặt. Thử hỏi còn gì để níu kéo chứ?

Nguyệt Hằng cắn phần hét lên :

- Rốt cuộc đầu dây mối nhợ mọi chuyện cũng do mẹ anh mà ra. Sao bà ta không an phận, ngồi một chỗ cho con cái nhờ, lại cứ thích sục sạo, bươi móc chuyện như vậy?

Nhân gần giọng :

- Cô không được xúc phạm mẹ tôi. Bà có làm gì đi nữa cũng vì lo lắng cho tôi mà thôi.

Nguyệt Hằng cười mũi :

- Hứ ! Không giữ được chồng nên cố tìm cách đày đoạ, bắt xác đứa con, chứ tốt lành gì.

Nhân đứng phắt dậy, chỉ tay ra cửa :

- Quá đủ rồi ! Hằng về đi. Chút tình cảm còn sót lại chỉ đủ để ngăn tôi không cư xử tàn tệ hẳn với cô, chứ không thể níu kéo được nữa, một khi cô lộ ra bản chất xác xược, hỗn hào với người trên kẻ trước như vậy. Chắc chắn không bao giờ tôi sống hạnh phúc với người vợ không biết tôn trọng mẹ mình, gia đình mình như cô.

Nguyệt Hằng cắn mạnh môi đến rướm máu. Cô biết mình đã thực sự mất Nhân vì đã để sự nóng nảy đi quá đà. Nhưng hể chạm đến mẹ anh thì cô không sao gì được bình tĩnh, trước cũng vậy mà giờ cũng vậy.

Ngồi lặng đi một lúc, cô cương quyết khoát giở đứng lên, nhếch môi cười buồn bã :

- Thật đáng tiếc là dù tôi đã cố hết sức để hàn gắn lại tình cảm giữa tôi và anh, nhưng vẫn công cốc. Tôi chỉ có thể làm vợ anh, chứ không làm dâu cho cả giòng họ anh được, giá anh là kẻ mồ côi thì hay biết mấy?

Nhân vẫn ngồi tại chỗ, nét mặt đầy mệt mỏi. Anh đáp nhỏ nhưng rõ ràng, khác hẳn bản tính ít lời của mình từ xưa đến giờ:

- Người ta sống không thể ích kỷ cho bản thân mình, mà còn vì gia đình nữa Hằng ạ. Gia đình là tế bào của xã hội và mọi cá nhân cũng là một phần tử của gia đình dòng tộc không thể tách rời. Rất tiếc là em không hiểu được điều đó. Chúng ta khác nhau hoàn toàn về quan niệm sống, nên không thể hòa hợp được. Anh rất tiếc, nhưng không làm khác được, mong rằng em sẽ tìm được hạnh phúc với người tốt hơn anh.

Nguyệt Hằng cười khan :

- Cái kẻ thế chỗ của em trong lòng anh, chắc chắn rất được lòng mẹ anh và cả nhà anh. Tiếc rằng em không thể tập sống giả dối, khác với bản tính mình được. Thôi được. Em là kẻ rất thực tế, cái gì không thuộc về mình thì có cố gắng cũng không thể có được, nên sáng suốt rút lui là hơn. Chúc anh vui bên người yêu mới với sự hài lòng, phê chuẩn của mẹ anh nhé. Nói là chịu thua nhưng vẫn cố móc méo một câu, đúng là không thể thiệt thòi bao giờ. Nhân cười gượng :

- Mong vẫn là bạn nhé Hằng.

Nguyệt Hằng kiên quyết lắc đầu :

- Không thể nào có chuyện từ tình yêu trở thành bạn được, không thù là may lắm rồi. Đừng chạm phải nhau trên đường đời thì tốt cho cả hai.

Cô kiêu hãnh bước ra.

Nhân thở phào nhìn theo.

Anh vừa trải qua một cơn thử thách thật lớn, thật may mắn là đã vượt qua dễ dàng. Anh biết tính Nguyệt Hằng, đã nói "một là một, hai là hai", từ nay cô sẽ không quấy rầy anh nữa. Ấy vậy mà sao anh lại thấy buồn ngủi. Đúng là con người có lòng tham không đáy thật.

Vẫn chưa hết chuyện phiền toái, hôm nay quả là một ngày xui xẻo đối với Nhân. Nguyệt Hằng vừa ra khỏi thì Bạch Sa lại tìm đến.

Ngay từ ngoài cửa, cô nàng đã nũng nịu kéo dài giọng, báo cho anh biết sự hiện diện của mình :

- Bác sĩ ơi ! Có bệnh nhân đến xin khám bệnh nè.

Bất đắc dĩ, Nhân phải lên tiếng :

- Mời cô vào.

Bạch Sa ung dung đi vào ngồi xuống ghế, cất giọng trầm trồ :

- Chỗ này sang trọng thật đó chứ ! Bệnh viện tư mà, nhiều tiền phải biết! Nhân thủng thủng hỏi :

- Dường như cô đến để khám bệnh mà phải không?

Bạch Sa cụt hứng, cười giả lả :

- Dạ đúng rồi. Em chóng mặt, nhức đầu thường xuyên, không biết bệnh gì, nhờ anh khám giúp.

Nhân hơi cau mày :

- Vậy để tôi chuyển cô đến bác sĩ chuyên khoa về thần kinh xem thử, Còn đây, tôi phụ trách về ngoại khoa, chấn thương chỉnh hình mà, không giúp được cô đâu.

Bạch Sa ngó người ra vì diễn biến bất ngờ của sự việc, nhưng rất nhanh trí, cô liền xoay chuyển tình hình theo hướng có lợi cho mình :

- Dạ, cảm ơn. Nhưng sẵn đây, nhờ anh kiểm tra giúp cái chân bị gãy hôm trước đi mấy hôm nay em hơi nhức, sẽ không biết có trở chứng gì không?

Nhân đã cố thoát thác tiếp xúc với cô ta mà không xong. Cô nàng tinh quái này vẫn tìm được cách tiếp cận gần gũi với anh mà anh khó lòng từ chối được, vì trách nhiệm của người bác sĩ. Anh đành bảo :

- Vậy thì cô nằm xuống đây để tôi khám lại chân.

Bạch Sa cười đắc thắng, nhanh chóng làm theo yêu cầu của Nhân. Hôm nay, cô nàng đã khôn khéo mặc bộ quần áo khá lịch sự để tạo ấn tượng tốt đẹp hơn với Nhân, đó là kinh nghiệm do cô rút ra từ lần tiếp xúc hôm qua ở nhà anh. Tuy thế, chiếc quần lửng bằng Jean thun trắng, bó chặt lấy phần hông đầy đặn xuống đến ống chân thon thả mượt mà, cùng với chiếc áo "sô" cổ bẻ mỏng manh, dán chặt vào người khi nằm xuống cũng đủ làm bối rối bất kỳ gã đàn ông yếu tim nào.

May cho Nhân và cũng bất lợi cho cô ở chỗ anh làm một bác sĩ hết lòng vì nghề nghiệp, không hề có chút ý tưởng nào khác xen lẫn vào công việc chuyên môn.

Khám cẩn thận cái chân cho Bạch Sa xong, Nhân nhíu mày, thắc mắc :

- Đâu có gì. Chắc tại cô tưởng tượng nhiều quá thôi.

Bạch Sa trả lời dẻo quẹo :

- Em nghe đau thì nói đau. Còn chuyện định bệnh là của bác sĩ chứ.

Nhân lắc đầu chịu thua, bảo nhanh :

- Cô đứng lên đi, để tôi viết toa cho mua thuốc uống bổ xương calcium.

Bạch Sa chưa chịu đứng dậy ngay, vội xoa trán, nhăn nhó:

- Sao em choáng váng quá. Không đứng dậy được.
 Biết cô ta giả vờ, nhưng bổn phận của bác sĩ đối với bệnh nhân buộc Nhân phải nói kỹ càng :

- Cô không khỏe thì phải đến bác sĩ chuyên khoa mới rõ căn bệnh được. Bây giờ nằm tạm đó đi, để tôi cho y tá vào chăm sóc.
 Bạch Sa ngóc đầu dậy, cười tinh quái :

- Không cần mất công vậy đâu. Anh chịu khó đo huyết áp xem nhịp tim giúp em là được rồi.
 Nhân ngần ngừ một lúc rồi cương quyết giao hẹn :

- Nếu kết quả bình thường thì cô về ngay sau đó, từ giờ trở đi, đừng đến làm phiền tôi nữa nhé.
 Bạch Sa gật đầu :

- Dĩ nhiên. Không bệnh thì đâu phiền anh làm chi.
 Khi Nhân vừa đặt ống nghe kiểm tra nhịp tim thì cô nàng nhồm người dậy kề sát mặt với anh, thì thầm :

- Đó anh nghe chưa. Tim em đập liên hồi nè.
 Nhân hốt hoảng cố lui ra xạ Nhưng Bạch Sa đã vòng tay siết ghệt cổ anh xuống Ngay lúc đó, Nguyệt Hằng bước vào, lên tiếng từ ngoài cửa :

- Tôi để quên tập hồ sơ nên quay lại lấy làm phiền anh thêm chút nữa nhé.
 Nhân hầy còn hoảng hốt vì sự tấn công tàn bạo của Bạch Sa nên không lên tiếng trả lời được. Vì cửa chỉ khép hờ, nên Nguyệt Hằng sải bước vào luôn và đứng lặng người trước cảnh tượng đầy kịch tính được chứng kiến.
 Sau vài giây sửng sốt, Nguyệt Hằng nhanh đến bên bàn, cầm tập hồ sơ lên cười mũi đầy khinh bỉ :

- Tưởng anh thanh cao lắm, thì ra cũng chỉ là một tên đạo đức giả. Hứ ! Kinh tởm.
 Bạch Sa ngồi thẳng dậy, ngoa ngoắt lời :

- Nè ! Cô nói ai vậy? Trai chưa vợ, gái chưa chồng thì quan hệ. Với nhau không ai cấm cản được. Việc gì đến cô mà chỏ miệng vào ? Ghen à ? Cô có đủ tư cách đó hay không?
 Nguyệt Hằng giận tái mặt mà không làm gì được, vì biết gặp phải đối thủ rồi. Hiểu rằng càng ở lâu càng ê mặt, cô ngoan ngoãn quay đi, nói một câu vớt vát :

- Ai mà thèm ? Để không biết xấu hổ !
 Bạch Sa cười đắc thắng, bữu môi nhìn theo nói kháy :

- Ai thèm thì tự biết.
 Nhân phát khùng lên, cầm cái chặn giấy thủy tinh trên bàn quăng

mạnh xuống đất bề tang tành, xẵng giọng quát:

- Đủ rồi ! Mấy người cứ việc đưa nhau ra đường mà cãi vã, đóng kịch. Còn tôi không phải là thằng hề hay con rối cho các người dật dây đầu. Từ giờ trở đi, tôi mong rằng cả hai đừng để tôi thấy mặt lần nữa. Đây là chỗ tôi làm việc chứ không phải rạp hát, đừng để tôi phải nhờ bảo vệ mời ra ngoài. Đi mau !

Những người ngày thường vốn hiền lành khi nổi giận thì tác động gây ra cái mạnh mẽ. Cả Nguyệt Hằng lẫn Bạch Sa đều rít rít tranh nhau rút lui cho lẹ và không quên lườm nguýt đến đứt đuôi mắt : Nhân ngồi phịch xuống ghế, chán ngán nhìn đống mảnh vỡ lộn xộn dưới sàn nhà, tâm trạng anh cũng ngổn ngang vỡ vụn như thế.

Tuy Nhân cố giấu chuyện om sòm xảy ra ở phòng khám, nhưng bà Ngọc Lan vẫn biết vì được mấy người lao công tạp dịch ở đấy đã mau chóng báo cáo chính xác từng chi tiết, theo lời dặn sẵn của bà từ trước.

Ngay tối hôm đó, khi anh đã vào phòng riêng sau bữa ăn tối, bà Ngọc Lan đứng trước cửa, gọi bằng một giọng không cho phép cãi lại :

- Mở cửa cho mẹ vào nói chuyện với con.

Nhân nhăn mặt, nhưng vẫn phải y lời:

Ngồi xuống mép giường, bà đưa mắt nhìn một lượt khắp phòng rồi buông phát đạn đầu tiên vào thành lũy phòng thủ của con trai :

- Phòng đẹp, nhưng rộng và lạnh lẽo quá, phải tìm người săn sóc để tạo không khí ấm cúng thôi, con trai ạ.

Nhân vờ ngảnh ngàng, trả lời lạc đề:

- Nhà đã có dì Tư dọn dẹp rồi. mẹ muốn thuê thêm người giúp việc cũng tốt đâu cần bàn với con làm gì.

Bà Ngọc Lan nghiêm nét mặt :

- Con ba mươi tuổi rồi, không phải trẻ con để mẹ phải cầm tay dắt đi từng bước nữa, vậy mà cứ khờ khạo, ngây ngô, không co lập trường gì cả. Đã quá nhiều chuyện mẹ bức mình về các cô bạn gái của con rồi, phải chấm dứt tình trạng độc thân thì mới hết phiền toái được.

Nhân mạnh mẽ phủ nhận :

- Đâu có gì hả mẹ. Con vẫn sinh hoạt bình thường mà.

Bà Ngọc Lan gằn giọng :

- Đừng chối nữa. Chuyện tranh giành, cãi cọ chiều nay ở bệnh viện chưa đủ mất thể diện hay sao ? Mẹ đã cảnh cáo rồi, mà vẫn để tội nó quán lấy, gỡ không ra.

Nhân biết lỗi, ngồi im thin thít.

Bà Ngọc Lan lại bảo bằng giọng đầy uy quyền:

- Không cần chứ gì nữa. Mẹ đã nhờ người xem xét tìm hiểu kỹ càng

về gia đình Thùy Dương rồi. Tuần tới, sắm dịp đám giỗ ba con, mẹ sẽ mời ba mẹ cô ấy đến dự, tiện thể thừa chuyện luôn.

Nhân hốt hoảng, hỏi vội :

- Ai sẽ đứng ra mời người nhà của Thùy Dương đến đây? Mẹ vội vàng quá rồi.

Bà mẹ đứng lên, rồi thông thả nhưng chắc nịch :

- Không ai ngoài con sẽ làm nhiệm vụ đó. Đừng để mẹ phải thất vọng với bàn tiệc vắng khách.

Nhân vò đầu, than trời. Mẹ anh chơi ác thật, bà cố tình đặt anh vào thế phải đi hỏi vợ cho mình, tức là phải khẳng định quyết tâm cưới Thùy Dương để sau này không còn đổ thừa đổ bóng gì được. Ôi ! Khổ thay cho phận đàn ông.

Mùa Xuân Yêu Thương

Chương 9

Đã chuẩn bị tinh thần sẵn, nhưng khi ngồi trước mặt ông bà Hoàng, Nhân vẫn thấy khóps. Anh xoay xoay ly nước trên tay, áp úng :

- Ngày mốt là giỗ ba cháu, mẹ cháu mới hai bác đến dùng bữa cơm thân mật cho hai bên gia đình biết nhau.

Ông Hoàng mừng ra mặt, gật đầu ngay lập tức :

- Được, được. Chúng tôi sẽ đến, nhất định như vậy.

Ngay sau đó, ông nhận được một cú đá vào ống quyển đau điếng do bà vợ tặng cho.

Không để chồng kịp có phản ứng, bà tăng hăng mấy tiếng rồi lên tiếng bắt bẻ :

- Từ xưa đến giờ, hai bên gia đình chưa hề qua lại với nhau, nay đột nhiên cậu lại đứng ra mời vợ chồng tôi đến nhà, lẽ người nhà cậu nói rằng không biết gì, có phải ê mặt chúng tôi lắm không? Sao người lớn không ra mặt, mà lại để cậu thay lời? Ông Hoàng gật gù, nêu ý kiến :

- Ủ, có lý. Hay cháu mời chị bên nhà ngày mai ghé đây dùng cơm, rồi hôm sau nửa chúng tôi lại sang nhà cháu.

Nhân không còn cách nào khác hơn là phải gật đầu, hứa hẹn :

- Dạ, để ngay mai, cháu đưa mẹ cháu sang.

Khách ra về, bà Hoàng bắt đầu sân si với chồng :

- Ông làm gì như con mình ế không bằng. Hấp tấp làm mất thể diện

quá chừng.

Ông Hoàng xua tay :

- Thôi đi bà ơi. Một đứa như con Sa làm tôi sáng mắt rồi, giờ còn mình Thùy Dương, mình tính cho xong, dây dưa làm gì thêm lo.

Bà vợ vẫn chưa chịu thôi, nói cạnh khóe:

- Phải rồi. Con Bạch Sa hư hỏng, còn con Thùy Dương là vàng.

Ông Hoàng giận dữ quát lên :

- Nó không còn mẹ, lẽ ra bà phải thay thế vị trí của mẹ nó mới phải, đằng này bà ghét nó ra mặt thật là nhỏ mọn. Tôi nói cho bà biết. Hễ bà tử tế với nó thì sau này nó lấy chồng giàu có, nó thơm thảo. Còn cứ ra mặt ghét bỏ thì gieo giống nào, ráng gặt giống ấy nhé.

Bà Hoàng chững lại, dờ mắt ra. Đúng là "chim sợ cây cao, người sợ tiếng", lời răn đe của ông chồng đã mở mắt cho bà rõ rệt. Đã sống tới chừng tuổi này, bà rất biết "gió chiều nào thì xuôi chiều đó". Bạch Sa đã hết hy vọng kiếm một đám sộp rồi. Còn Thùy Dương thì lại nhờ vả được, vậy cần có gì mà cứ "trâu trắng trâu đen" với nó chứ ?

Suy tính xong, bà tươi ngay nét mặt, ỏn thót với chồng như một người mẹ chu đáo nhất trên đời, như chưa từng có sự ghét bỏ nào đối với con chồng :

- Ngày mai, người ta tới hỏi cưới con mình phải tiếp khách thiệt đằng hoàng hả ông? Để tôi coi nấu món gì cho thơm tất để họ đừng cười mình nhà quê hơn họ há ?

Ông chồng chỉ còn biết gật đầu liên tục :

- Thì tùy bà, làm sao cho mát mặt thì làm.

Có một điều lạ là trong lúc hai gia đình hăm hở xúc tiến việc qua lại thăm hỏi nhau để bàn chuyện hôn nhân thì nhân vật chính là Thùy Dương lại không hay biết gì cả.

Như thường lệ, cô vẫn đi bán hàng đến chiều tối mới về. Khi dắt xe vào nhà, thấy gian ngoài có thêm chiếc xe lạ, cô mới hỏi người giúp việc :

- Nhà có khách hả chị Lành ?

Lành gật đầu, láu táu báo tin :

- Người ta tới hỏi cưới cô đó.

Thùy Dương giật mình sửng sốt, chưa kịp hỏi lại thì bà Hoàng nghe cô về đã đi vội ra, cất giọng ngọt ngào chưa từng thấy :

- Con mới về đó hả ? Đi vô tắm rửa cho mát mẻ, hết mệt rồi ăn cơm tiếp khách cả nhà đang chờ con đó.

Thùy Dương chần chừ, hồi hộp hỏi lại :

- Có khách lạ hả dì ? Hay để con ở sau với chị Lành cũng được. Con ngại lắm.

Bà Hoàng vẫn cười nhưng nét mặt đã bắt đầu đanh lại, cất giọng mát mẻ :

- Quen quá rồi, chứ lạ lòng gì nữa. Mẹ con cậu Nhân chứ ai, khách sáo quá coi chừng người ta tưởng mình màu mè, kén chọn thì xôi hỏng bỏng không đấy, con ạ.

Thùy Dương choáng người. Vậy là đã rõ. Mọi người cứ thần nhiên định đoạt số phận của cô, bất kể cô có đồng ý hay không. Cô mím môi, đột ngột quay ra dắt xe đi. trả lời bà mẹ kế :

- Không có con thì mọi chuyện cũng đâu vào đấy rồi, cần gì con phải có mặt.

Con xin phép ra ngoài một chút, dì nói với ba giúp con.

Bà Hoàng háy theo "Làm bộ hoài" , Thấy bà vào một mình, không có Thùy Dương, ông Hoàng ngạc nhiên hỏi:

- Nó đâu rồi ?

Bà vợ nhún vai, đáp gọn lỏn :

- Tránh mặt rồi.

Ông Hoàng áy náy nhìn bà Ngọc Lan, ngỏ lời xin lỗi :

- Chị bỏ qua cho Thật khổ con với cái, không biết nghe lời gì hết.

Bà Ngọc Lan mỉm cười, tỏ vẻ thông cảm :

- Không sao đâu anh. Con gái là vậy đưa nào cũng nghe chuyện cười hời mà không mắc cỡ, nó tránh mặt là đúng rồi . Thôi, mình cứ bàn việc sắp tới như thường đi.

Câu chuyện lại vui râm ran bên bàn ăn.

Trong khi đóThùy Dương lặng lẽ đạp xe lang thang qua các phố.

Đường phố vắng đông người qua lại tấp nập mà sao cô thấy lạnh lẽo cả cõi lòng, trống vắng đến cùng cực. Chuyện mọi người tự ý định đoạt hôn nhân cho cô khiến cô bị một cú sốc ghê gớm. Việc hệ trọng cả đời người mà cô không được phép quyết định . Thử hỏi có bất công hay không kia chứ ?

Thế nhưng cái lý đó sâu kín nhất và cũng chính xác nhất mà từ bản thân cô không dám đề cập tới, lại chính là tình cảm của cô dành cho Bảo.

Cuộc đời thật oái oăm, không bao giờ được như ý muốn của mình. Nếu cô ưng làm vợ Nhân thì chẳng còn gì hoàn hảo hơn. Đẹp trai, trí thức, giàu có như anh là mẫu người lý tưởng cho tất cả các cô gái khi muốn chọn người bạn đời. Nhất là cô lại được bà mẹ chồng đích thân chọn lựa và yêu mến, đó là hậu thuẫn vững chắc mà bất cứ nàng dâu nào cũng mong có được. Trong khi đó, Bảo lại là hình ảnh hoàn toàn tương phản, vừa ngang tàng nóng nảy, lại lại chẳng có tương lai sáng sủa gì, nếu vẫn tiếp tục đi theo con đường anh đã

chọn. Ấy vậy mà cô vẫn cứ yêu anh, khắc khoải nặng lòng vì cái gã bướng ấy.

Đúng như nhà thơ Hồ Dzếnh đã từng đúc kết:

"Yêu là khó nói cho xuôi

Đố ai biết được sao trời lại xanh"

Và dù biết chắc chắn rằng :

"Yêu là chết trong lòng một ít

Mấy khi yêu mà lại được yêu.

Cho rất nhiều nhưng nhận chẳng bao nhiêu.

Người ta phụ hoặc thờ ơ, mình chẳng biết"

Con người ta vẫn cứ mù quáng lao vào đường tình để rồi đau khổ.

Như trường hợp của Thùy Dương lúc này chẳng hạn. Nhưng trong lúc đạp xe một cách vô thức trên đường đến nhà Bảo, Thùy Dương hoàn toàn không hề có ấn tượng nào về cảnh ngộ trở trêu mà mình đang gặp phải. Cô chỉ nghĩ đơn giản rằng lần bày tỏ cho mọi người biết là cô đang rất uất ức, vì phải chịu mọi sự ép uổng bất công đến chừng nào. Ngoài ra, cô không thể nhận ra rằng, chính Bảo ở hình ảnh đầu tiên hiện ra trong trí cô khi vừa nghe tin mình sắp phải lấy chồng và người chồng đó lại là không phải là anh, người cô yêu.

Đầu óc bấn loạn với bao ý tưởng miên man, Thùy Dương máy móc đi thẳng lên lầu. Đến trước căn hộ của Bảo, cô mới sực tỉnh, bối rối, ngưng ngay hành động tiếp theo của mình.

Sau đó là một chuỗi dài suy nghĩ dằn vặt, đấu tranh tư tưởng. "Nên hay không nên đi vào nơi ấy? " Đã mấy phen, cô đưa tay định gõ cửa rồi lại buông thõng tay xuống, bất lực. "Không. Không thể được !". Cô đã là gì của anh mà lại muốn bắt anh phải chia sẻ những tình cảm phức tạp đã tích trữ trong lòng cô lúc này ?

Ngoài ra, cô vẫn chưa quên thái độ cố tình tránh né cô của Bảo. Anh vẫn hiện hữu ở đó, nhưng đối với cô lại xa cách nghìn trùng. Đường như anh cố tình gán ghép cô cho Nhân và đến nay thì anh đã được toại nguyện. "Về đi thôi, chứ còn đứng làm gì nữa ? "

Tất cả mọi người như đã thống nhất với nhau, đồng loạt ngăn cản cô đến với Bảo và trở lực lớn nhất lại chính là nơi anh. Anh đã từ chối tình yêu của cô, không chấp nhận cho cô đến với anh thì có cố gắng đến mấy cũng vẫn vậy thôi. Qua những biểu hiện bên trong căn hộ, cô biết rằng anh đang có mặt và không hề muốn bước ra để đón cô vào, bấy nhiêu đó cũng đủ hiểu rồi.

Thùy Dương lặng lẽ thấm vội những giọt nước mắt đang ứa ra làm nòng cay sống mũi, đắng chát cả cõi lòng, rồi âm thầm quay gót.

Một bậc thang, một bậc rồi một bậc nữa. Cô đang từng bước rời xa

căn nhà ấy và cũng là tự tách khỏi mối tình đầu vô vọng. Đã xa là xa mãi...

Bảo lặng nghe và hiểu hết mọi diễn biến xảy ra bên ngoài bằng chính con tim mình. Đã biết bao lần anh dọm bước ra mở toang cửa, để được nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn thân thương ấy rồi muốn ra sao thì ra. Chuyện gì cũng mặc kệ. Nhưng rồi, bằng tất cả ý trí của mình, anh ghì đôi chân lại và như thế cũng là tự chôn vùi tình yêu của mình đối với cô.

Không thể làm khác hơn được vì chính miệng Yên đã khoe với anh rằng : "Tối nay, mẹ anh Nhân đến xin cưới chị Hai cho anh ấy." Thế là quá đủ rồi. Anh phải hy sinh như đã từng hy sinh hạnh phúc riêng cho những người thân yêu của mình được sung sướng. Một bên là người con gái tôi yêu, cô ấy đáng được hưởng bình yên, sung sướng, điều mà anh không thể mang lại được cho cô, bên kia lại là người anh ruột rất mực thân thiết. Anh cho thế là mỹ mãn dù phải chịu đau xót riêng mình.

Đã chấp nhận gánh lấy phần thua thiệt, Bảo không hề ân hận, nhưng cảm giác tái tê khi tận mắt nhìn thấy người mình yêu bỏ đi mà không dám giữ lại, vì làm anh rã rời. Trời bỗng đổ mưa, như thiên nhiên cũng đồng cảm với con người :

"Mưa ướt ngoài trời

Mưa ướt trong lòng...

Tình yêu xa xăm với...

Người đi vui trong ngày cưới,

Thì xin cho tôi lần cuối

Thấy tình yêu đó lên ngôi... "

Chỉ mong sao đúng như lời người thắm ước "nguyện cầu thời gian xóa bao ân tình" thì Bảo đã mãn nguyện lắm rồi, chỉ sợ "lực bất tòng tâm" mà thôi.

Thấy Nhân xuất hiện ở phòng khách bà Hoàng đơn đả lên tiếng mời chào :

- Ngồi chơi, chờ Thùy Dương một chút nghe con. Tối nay, hai đứa tính đi chơi đâu vậy ? Cà phê bar hay vũ trường ?

Nhân chưa kịp trả lời thì Bạch Sa ngồi gọt trái cây cạnh đó đã chen vào :

- Sắp cưới rồi thì e lẹ gì nữa mà ra đường ngó thiên hạ chi cho mệt. Về thẳng phòng riêng tâm sự phải thoải mái biết bao nhiêu không. Má lặc hậu quá đi.

Bà Hoàng cười giả lả, vờ mắng con :

- Đừng thấy anh rể mày dễ mà lờn mặt nghe con, coi chừng đó.

Nhân đừng chấp em nó nghe con.

Nhân ngán đến tận cổ sự đon ren giả tạo của bà mẹ cũng như thói xeo xóc cổ tình của người con. Nếu không vì Thùy Dương, chắc hẳn anh sẽ không bao giờ ngồi nán lại đây thêm phút giây nào nữa. Không nói câu gì, anh đưa mắt nhìn lên phía lầu, cố ý nhấn mạnh mục đích có mặt của mình cho họ rõ :

- Con đến đưa Thùy Dương đi uống nước một chút để thư giãn đầu óc. Không biết Thùy Dương đã chuẩn bị xong chưa, nhờ bác gọi giùm.

Bà Hoàng đưa mắt nhìn Bạch Sa, ra hiệu :

- Lên kêu chị Hai xuống đi con.

Cô nàng vùng vằng bỏ dao xuống, nên gót nặng nề lên cầu thang, vừa đi, vừa lẩm bẩm :

- Bây giờ thời thế đổi thay hết rồi, tha hồ được nước mà lên mặt.

Dừng trước phòng Thùy Dương, Bạch Sa nện cửa rầm rầm, gọi giống một :

- Ra lệ đi. Có hoàng tử tới đón công chúa kìa.

Một lúc sau, Thùy Dương lộ nửa mặt ra ngoài với vẻ uể oải, hỏi nhát gừng :

- Chuyện gì vậy Sả Chị mệt quá, muốn nằm ngủ một chút.

Bạch Sa nguyệt sắc lẽm, giọng nói tỏ ra vừa bức tức, vừa ganh tị :

- Bà thì ngon rồi. Một bước lên bà, tha hồ mà nũng nịu. Cảm cúm, nhức đầu, nóng lạnh, chỉ hô lên một tiếng là họ cuống lên, chạy lo sốt vó. Thôi, xuống gặp ông bác sĩ một chút đi là tiêu hết bệnh tật.

Thùy Dương nhíu mày băn khoăn. Nhân đến tìm cô à ? Giữa cô và anh có thể nói là hoàn toàn xa lạ, chẳng biết nói gì với nhau, thế mà vẫn xe thành một đôi. Cảnh đời có quá trớ trêu hay là không ? Nếu chấp nhận cuộc hôn nhân rồi, sau này có ân hận cũng lỡ rồi, không rút lại được.

Cô còn đang ngần ngừ suy tính thì Bạch Sa lại hỏi thêm :

- Chị không xuống được, để tôi kêu anh ta lên tận phòng khám bệnh cho chị nha?

Nghĩ đến lời đe dọa của Bạch Sa sợ trở thành sự thật, Thùy Dương hoảng hồn, vội vã thụt vào trong phòng, nói vọng ra ;

- Thôi, đừng làm vậy. Em xuống nói với anh Nhân là chị xuống liền.

Bạch Sa quay ngoắt xuống nhà, lẩm bẩm trong miệng :

- Đúng là "thân lừa ưa nặng". Sướng thân không muốn, chỉ thích khổ.

Độ mười phút sau, Thùy Dương bước xuống phòng khách với bộ quần áo giản dị và gương mặt bình thường không son phấn lộ rõ vẻ hốc hác hao gầy.

Bà Hoàng lên tiếng trách yêu, để chứng tỏ sự quan tâm đến đứa con chồng.

- Coi con đó. Dù gì cũng sắp thành bà bác sĩ rồi, ra đường phải sửa soạn đàng hoàng cho thẳng Nhân mắt mặt chứ. Người ta "giàu vì bạn, sang vì vợ" mà.

Thùy Dương cười khế :

- Từ giờ đến lúc đó vẫn còn lâu lắm. Dì lo xa quá làm gì.

Bà Hoàng tắt lời, lờm lờm nhìn đứa con chồng mà không dám tỏ thái độ nào, vì tình hình bây giờ đã khác xưa quá rồi.

Nhân cắt ngang bầu không khí căng thẳng bằng cách chào bà, đưa Thùy Dương ra ngoài luôn.

Ngồi sau xe Nhân, Thùy Dương không ngăn được tiếng thở dài khe khẽ. Tình yêu là thế đó. "Theo tình, tình chạy. Đuổi tình, tình theo" . Cả cô và Nhân đều đang bị cuốn vào cái vòng lẩn quẩn này, không biết làm sao để thoát ra đây. Luôn cả Nguyệt Hằng và Bảo, biết họ có sung sướng hơn cô và anh chút nào hay không khi đã bước ra khỏi cái vòng nhân sinh hệ lụy, hay cũng đang "miệng cười, lòng đau" ? Nhân, tình ý đoán được tâm trạng không vui của cô qua sự im lặng nặng nề từ đầu buổi đến giờ. Anh quay đầu xuống ân cần hỏi :

- Em mệt lắm à ? Có lẽ bị ảnh hưởng bởi câu chuyện bàn tính của hai gia đình mấy hôm này chứ gì ?

Anh khôn khéo tránh không nhắc đến hai chữ "hôn nhân" hay "đám cưới", sợ làm cô ngượng ngùng rồi đâm ra xa cách hơn.

Quả nhiên, Thùy Dương thầm biết ơn anh về sự tế nhị ấy, nên cũng cởi mở hơn, bộc lộ ý nghĩ của mình :

- Không hiểu anh thế nào, chứ em thì hoàn toàn bất ngờ về điều đó. Vẫn bị rằng không dưới một hai lần, mẹ anh xa gần đề cập đến, nhưng em và anh hoàn toàn chưa hề có quan hệ đặc biệt nào ngờ tình cảm bạn bè. Vậy mà đột ngột đặt em và anh vào chuyện đã rồi, thật không biết không phản ứng ra sao nữa.

Nhân không nói gì, anh im lặng cho đến lúc đưa cô vào quán cà phê mà anh với Bảo đã từng vào. Chọn chỗ ngồi và gọi thức uống xong, Nhân mới bắt đầu cất giọng trầm trầm :

- Anh cũng biết là em chưa có cảm tình, hay nói thẳng ra là chưa yêu anh, thế nhưng trong cuộc sống có những điều bất ngờ mà mình không bao ngờ đến được. Như người ta vẫn thường nói : "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ.", anh vẫn cho rằng anh và em tình cờ quen biết nhau là một cái duyên, rồi mẹ anh vô tình gặp em và quý mến em lại thêm một cái duyên nữa. Có thể hiện tại, lúc này mình chưa có cảm giác gì đặc biệt, nhưng dần dà sống cạnh nhau lại sẽ

có tình yêu, miễn là anh thương mến em và em cũng không ghét bỏ gì anh, thì chúng ta sẽ trở thành một gia đình hạnh phúc. Em đồng ý không?

Thùy Dương nghe nhói đau trong lòng khi nghe Nhân lý luận về duyên phận tình yêu. Yêu hay không thì không dám khẳng định, nhưng chắc chắn là cô mắc nợ Bảo rồi. Cái cảm giác xao xuyến ấy, cô chỉ có được khi ở cạnh Bảo mà thôi. Còn Nhân dù có cố gắng đến đâu thì cô cũng chỉ thể xem anh như một người anh. Như Bảo đã tỏ thái độ dứt khoát suốt ngàn thời gian để cô đừng vọng tưởng về ai nữa rồi.

Tuy không thể cho Nhân là kẻ nhạy bén trong cuộc sống, nhưng anh cũng không kém tinh tế đến độ chẳng biết người con gái trước mắt mình đang thả hồn theo bao suy nghĩ phức tạp, buồn đến độ chẳng để ý gì đến xung quanh. Anh lặng lẽ ngồi im, tỏ sự tôn trọng đối với cô.

Thật bất ngờ và cũng oái oăm làm sao khi Bảo bước vào quán với dáng dấp lừng khừng bất cần đời. Anh từ ngoài sáng đi vào nên không thấy anh trai cùng người con gái mình yêu đang có mặt nơi này, trong khi đó Nhân đang vu vơ nhìn ngó xung quanh nên bắt gặp ngay.

Trong lúc Bảo ngơ ngác tìm chỗ ngồi thì Nhân mừng rỡ đứng lên bước đến gần, thân ái khoác vai em kéo về bàn mình, hỏi luôn miệng:

- Em đi đâu mà lâu quá không về thăm ông nội vậy ?

Bảo giượng cười :

- Em thấy ông nội khỏe lại rồi, không còn gì đáng ngại nên không về thường, sợ lại lỡ miệng nói bậy bạ cho ông giận lên thì nguy. Hơn nữa, còn có anh kia mà.

Nhân tỏ ra phật ý, cau mày lại :

- Anh có nhiệm vụ của anh. Còn phải tròn bổn phận của em chứ, đâu "đánh bùn sang ao" như vậy được.

Bảo trầm giọng hẳn xuống :

- Không nói ra thì anh cũng biết lý vì sao em ít về rồi.

Nhân lắc đầu, thở ra :

- Bảo ơi là Bảo ! Sao em vẫn chưa từ oán trách mẹ vậy? Mẹ vẫn trọng em lắm đó.

Bảo đánh nét mặt lại, nói nhỏ nhí quyết liệt:

- Bà ấy là mẹ anh chứ không phải là mẹ em. Mẹ em chết rồi.

Nhân sửng người dừng hẳn bước chân mấp máy miệng mà không sao thốt nên lời. Lúc đó, họ chỉ còn cách chỗ Thùy Dương ngồi có vài

bước, vì cô quay lưng lại, nên Bảo vẫn chưa nhận ra.

Biết câu trả lời cứng rắn của mình đã gây cho người anh một cú sốc, Bảo hòa hoãn trở lại, chủ động làm lành bằng cách kéo tay anh đi về phía bàn, miệng nói :

- Anh đến đây với bạn hả ? Cho em ngồi chung với.

Nghe tiếng Bảo, Thùy Dương ngẩng phắt đầu lên nhìn và choáng váng đến độ không sao làm chủ nổi mọi cử chỉ của bản thân, người run bắn lên, ngần ngợ cầm tia mắt vào mặt Bảo.

Nhân hoàn toàn vô tư không hề biết những gút mắt giữa hai người thân thiết nhất của mình, nên vui vẻ giới thiệu đôi bên với nhau :

- Đây là Bảo, em trai anh. Còn đây Thùy Dương, chị dâu em đó Bảo. Trong lúc Thùy Dương hãy còn điếng người, chưa biết phản ứng ra sao trước cuộc chạm trán đầy bi hài này thì Bảo đã nhếch mép khẽ cười thay câu chào :

- Vậy à ? Anh chị xứng đôi lắm. Chừng nào dám cưới vậy?

Nhân hào hứng khoe :

- Còn hơn hai tháng nữa, em nhớ đến dự nhé.

Bảo thờ ơ phẩy tay :

- Vía em đến lắm, đi đến đâu là để xui xẻo theo đến đó, chẳng nên có mặt trong ngày vui của anh chút nào. Hôm nay tình cờ gặp ở đây, cứ coi như em đã thành tâm giữ lời chúc mừng đến hai người rồi, chỉ tiếc là không có quà mà thôi. Em đi đây, không dám phiền giờ phút riêng tư của anh nữa.

Nhân vẫn cố kéo nèo :

- Mình là người trong gia đình mà, khách sáo làm gì. Em cứ ngồi chơi với anh chị cho vui. Đi đâu mà vội ?

Bảo lấp lửng :

- Sợ người khác không nghĩ như anh đâu. Em quen đời sống bụi bặm rồi, vừa cục cằn, vừa quê mùa, càng tiếp xúc càng gây ấn tượng xấu thêm thôi.

Dứt lời, anh cương quyết đứng lên đi thẳng, không một câu chào hay liếc mắt về phía Thùy Dương.

Thùy Dương cúi đầu giấu nụ cười chua chát và đôi mắt rưng rưng buồn. Riêng về điều này thì Nhân đã nêu đúng lý nguyên nhân rồi đó. Bảo cố tình hắt hủi, làm ra vẻ xa lạ để cô quên anh đi, oán ghét anh nhiều thêm chút nữa. Nhưng anh có biết đâu, chính điều ấy lại khiến cô khắc khoải nặng lòng thêm với anh.

Sự u uẩn, cô độc của Bảo có khác gì cảnh lạc lõng bơ vơ của cô trong gia đình mình đâu. Mới đây thôi, cha cô rồi mẹ kế, cả Bạch Sa nữa vẫn luôn nhìn cô bằng cặp mắt dửng dưng, rẻ rúng đó thôi.

"Tại sao anh cứ cố tình làm khổ mình chối từ mọi niềm vui vậy hử Bảo ? ". Thùy Dương mím chặt môi rồi đột ngột đứng lên, bảo Nhân: - Mình ở đây lâu rồi, về đi anh Nhân. Mai em còn đi dọn hàng sớm nữa.

Nhân cụt hứng, nhưng vẫn nhanh chóng làm theo ý cô. Cô gái này thật khác xa với Nguyệt Hằng, khi làm thì quên thôi, mà hễ vui chơi thì hết mình, tâm trạng dễ đọc như tờ giấy. Còn Thùy Dương lại kín đáo, thâm trầm quá, thiên về cuộc sống nội tâm, không muốn ai biết được suy nghĩ của mình. Nhân có cảm giác nếu sống cạnh một người vợ như thế, anh sẽ không thoải mái chút nào. Lúc nào cũng e dè, thấp thỏm suy đoán xem cô nàng đang giấu kín ý nghĩ gì trong đầu. Nhưng thôi. Mẹ anh đã chấm điểm và quyết chọn thì không làm đâu, cứ làm theo sự sắp đặt của bà là yên tâm, không nông nổi như thuở quen Nguyệt Hằng là được rồi.

Bảo bước khỏi cái hành lang dài của chung cư và đứng sững lại khi trông thấy Yên đang đi đến cùng với Thùy Dương.

Có tránh cũng không kịp, Bảo miễn cưỡng chờ hai chị em nọ tiến đến gần, lên tiếng hỏi xã giao :

- Mới sáng sớm, hai người đã đi đâu mà lại đến đây vậy ?

Chẳng hiểu Yên có biết gì về chuyện vương mắc tình cảm của chị mình với sư phụ hay không, chỉ thấy cậu ta toét miệng cười vô tư nhất trần đời, mở lời rủ rê :

- Em đi ăn sáng với chị Hai ở gần đây, nên tiện ghé vào mời anh đi chung cho vui.

Bảo dứt khoát lắc đầu :

- Cậu biết là tôi đâu có ăn sáng giờ này. Phải lên tập hết mấy bài quyền rồi muốn gì thì muốn chứ.

Yên vẫn vui vẻ reo to :

- Lại càng hay ! Sáng nay tụi em rảnh đi theo anh coi múa quyền vui hơn nhiều.

Bảo nhăn nhó, kéo tay Yên sang một bên, nói nhỏ :

- Có phụ nữ theo mấy chỗ này không tiện chút nào. Cậu đưa chị cậu về đi.

Yên không nao núng, vẫn tìm được lý do để biện bạch :

- Đâu có sao. Chị em đâu phải người ngoài. Còn nếu em nhớ không lầm thì chị Hai em còn dính chút xíu bà con với anh nữa đó mà.

Bảo không còn cách nào khác đành chấp nhận :

- Vậy thì đi ăn sáng xong rồi chuyện ai nấy làm nhé.

Từ đầu đến cuối, Thùy Dương vẫn không mở miệng khiến Bảo đâm

nghe không liệu mình có đoán đúng nguyên nhân có mặt cô ở đây hay không? Hay cô ấy chỉ hoàn toàn vô tình theo Yên mà thôi. Đến quán bánh cuốn ăn sáng xong, Yên ranh mãnh vỗ trán kêu lên :
- Thôi chết rồi ! Em lại tiếp tục trễ hẹn với bạn nữa. Anh Bảo làm ơn đưa chị Hai em về giùm nhé.

Thấy Bảo sắp sửa phản đối, Yên nhe răng cười hì hì:

- Làm tốt được phước đó sư phụ.

Rồi không để cho đối tượng kịp phản ứng, Yên nhanh nhẩu phóng biến ra ngoài xe. Đi ngang bà chị, cậu khế nói thật nhanh vào tai :

"Tận dụng hết cơ hội đi, chị Hai"

Vắng Yên rồi, không khí giữa hai người trở nên đặc sệt, ngưng ngưng. Không lẽ cứ ngồi trong quán nhìn nhau hoài, Bảo đành đứng lên, nói trống không:

- Đi thôi.

Thùy Dương ngoan ngoãn đi theo.

Bảo lặng lẽ chờ Thùy Dương lướt trên đường mà không hề hỏi điểm dừng. Người con gái cũng làm thình không nói. Ngồi sau lưng anh, trong lòng cô dậy lên một cảm giác vừa ngọt ngào, vừa cay đắng.

Đúng là "gần trong gang tấc mà xa nghìn trùng".

Xe lướt ngang một quán cà phê sân vườn rất dễ thương đang vắng vẻ, vì mới sáng sớm chưa có khách, Thùy Dương bỗng buột miệng kêu lên :

- Ghé vào uống nước đi.

Bảo lặng lẽ làm theo.

Cả hai người lặng lẽ ngồi cạnh nhau thật lâu mà không ai dám mở lời để phá tan sự im lặng. Họ cùng sợ và cũng cố níu kéo khoảnh khắc không lời nhưng đầy ấn tượng này càng lâu càng tốt.

Mọi lời nói, cử chỉ đều trở nên quá thừa thãi trong lúc này.

Không hề nhìn nhau, thậm chí còn ngồi cách nhau một khoảng khá xa, nhưng Bảo cũng như Thùy Dương đều hiểu rõ người kia đang nghĩ gì.

Thật lâu, thật lâu sau, Bảo đột ngột nói thật khế :

- Đã nhiều lần, tôi thăm vẽ lên cảnh này, nhưng chưa có dịp nào biến nó thành sự thật. Nay đã thực hiện được rồi thì là có cảm giác đây chỉ là giấc mơ.

Anh lắc mạnh đầu như để xua tan ảo ảnh.

Giọng nói của Thùy Dương thoáng quá nhẹ như làn gió thoảng nhưng rành rọt từng tiếng :

- Sao anh không chịu cho đó là hiện thực và cố gìn giữ nó ?

Bảo lắc đầu nhẹ nhẹ, chậm rãi nhưng đầy quyết liệt :

- Không thể cố tình lẫn lộn mọi thứ như vậy được. Cả em và tôi đều không đủ sức đi ngược lại quy luật. Tất cả đã được an bài đâu vào đó rồi.

Thùy Dương nhìn thẳng vào mắt anh, cố hỏi một cách vô vọng :

- Tại sao lại không? Có gì cản trở chúng ta đâu chứ?

Bảo đáp lại cô bằng đôi mắt buồn bã, giọng anh cũng chẳng hơn gì :

- Tôi biết em sẵn sàng chọn một gã không ra gì là tôi chứ không màng địa vị hay tiền bạc, nhưng điều trở ngại duy nhất mà lại quyết định tất cả chính ở chỗ kẻ cạnh tranh với tôi lại là anh ruột của tôi. Tôi không thể vô lương tâm đến độ tranh giành tình cảm với anh mình.

Giọng Thùy Dương tắt nghẹn rồi cô òa ra đầy đau đớn :

- Để giữ trọn tình anh em mà anh chấp nhận hy sinh tình cảm của một người con gái hay sao ?

Bảo né tránh giương mặt đầm nước mắt của cô, giọng anh rắn lại quyết tâm :

- Anh Hai là người thân thiết nhất của tôi trên đời.

"Vậy là hết ! Không còn trông mong sự thay đổi ý định của Bảo nữa rồi". Thùy Dương bỗng trở nên cứng rắn không ngờ, cô lạnh lùng đứng lên, buông câu từ biệt không chút bi lụy.

- Rất cảm ơn anh đã cho quá giang một đoạn đường. Không dám làm phiền thêm nữa, tôi đi trước.

Bảo cắn môi không đáp. Câu chào của cô cũng mang ý nghĩa như lời từ giã một đoạn tình buồn. Chưa thấm thiết đã vội xa . Trách ai bây giờ?

Đã khuya lắm rồi, nhưng Thùy Dương vẫn hầy còn ngồi yên trên ghế xích đu ở sân thượng. Âm hưởng cuộc nói chuyện sáng nay với Bảo làm cô rã rời, chưa gượng lại được. Từ chiều đến giờ, biết cô trốn trong phòng, Bạch Sa đã cố tình mở nhạc thật to làm rộn cho bỏ ghét. Cô không trách gì nó, đứng dưng lên thẳng trên đây ngồi, bỏ luôn bữa cơm tối, cũng chẳng ai quan tâm.

"Thầy kệ ! Mình có chết cũng chẳng ai thương tiếc". Thùy Dương buồn bã bó gối nhìn ngó ngẩn lên trời, lòng trống không, chẳng còn nghĩ đến điều gì nữa.

Một bàn tay triu mến đặt nặng lên vai cô, kèm tiếng nói ấm áp của người cha :

- Sao lại trốn cả nhà lên đây suốt nửa ngày trời vậy con ?

Tự dưng Thùy Dương thấy cay xè mắt, mũi nóng lên như ngày còn bé muốn tìm sự vỗ về che chở nơi mẹ cha, giọng cô nghẹn ngào :

- Con buồn quá ba ơi.

Vòng qua mặt con, ông Hoàng hỏi lại :

- Con không thích đám cưới với cậu Nhân à ?

Thùy Dương gục đầu xuống hai đầu gối đang bó cao tận cằm, lặng im không đáp.

Ông Hoàng ngồi hẩn xuống ghế trước mặt con, khế khàng lập lại :

- Con không thích Nhân à ?

Thùy Dương không gật cũng không lắc bởi câu trả lời nào cũng không diễn tả chính xác tâm trạng của cô hiện giờ. Nhân rất tốt, rất bao dung và hơn nữa, tỏ ra sẽ là

một người chồng tốt. Ôi ! Giá như cô đừng nặng lòng với Bảo và đừng có cuộc đối thoại xé lòng buổi sáng nay thì cô sẽ thanh thản biết bao nhiêu.

Tiếng cha cô trầm trầm vang lên đầy ân hận :

- Ba biết, ba thiếu sót nhiều bổn phận với con từ ngày mẹ con mất.

Cảnh gà trống nuôi con chẳng sung sướng gì, rồi. Khi có thêm người phụ nữ khác bước vào gia đình lại càng hỗn độn hơn. Biết làm sao được hả con? Ba đã gây nhiều lầm lỗi với con cái, từ chuyện quá nuông chiều Bạch Sa để nó trở thành đứa hư hỏng, đến việc quá nhu nhược với người vợ sau khiến con chịu nhiều thiệt thòi trong cuộc đời. Càng nghĩ, ba càng thấy xấu hổ.

Thùy Dương vội vàng cắt ngang :

- Làm sao ba thay đổi được hết mọi chuyện mà cứ nhận hết lỗi về mình. Hồi nhỏ, con buồn nhiều hơn vui thật, nhưng giờ thì khác, tuy không giúp dì và Bạch Sa tốt hơn thì ít ra con cũng tự bảo vệ được mình. Ba đừng buồn nữa, con không bao giờ dám trách ba đâu.

Ông Hoàng xót xa lắc đầu :

- Nếu mẹ con còn sống thì con đâu phải khổ. Nói đi nói lại thì chuyện cũng đã rồi. Ba nói thật. Gả được con về làm dâu nhà họ Phan thì ba mới cảm thấy yên lòng, coi như ba đã làm tròn lời hứa với mẹ con là lo cho con có nơi có chốn đáng hoàng, xứng đáng để cuộc đời của con về sau này không phải lận đận.

Thùy Dương phản đối đầy bối rối :

- Sao lại dính líu đến mẹ con trong chuyện này hả ba ?

Ông Hoàng ray rứt cúi đầu, hai bàn tay không ngớt đan vào nhau :

- Dì con và Bạch Sa bức hiếp con nhiều mà ba bất lực không can thiệp được. Như vậy là ba không giữ đúng lời hứa lo lắng chu đáo cho con trước khi má con qua đời. Bây giờ, con được làm dâu nhà họ Phan thì tương lai sẽ sung sướng hơn ở gia đình này rất nhiều. Bằng không, nếu ba nhắm mắt xuôi tay trước dì con thì chắc chắn bà ấy với con Sa sẽ tìm cách đuổi con ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng.

Lúc đó, ba có chết cũng không được yên lòng. Sao bằng lo liệu đầu vào đó dành hoàng cho con ngay từ bây giờ.

Thùy Dương ghen ngào, tê tái, xót thương cha mình. Sự bất hòa trong gia đình làm ông trần trở tìm cách giải quyết bằng cách gả bán cô như thế sao ? Không hờn cha chút nào, trái lại, khi nghe thổ lộ hết tâm sự, Thùy Dương càng thấy thương cha hơn rất nhiều. Thì ra ông cũng thương yêu lo lắng cho cô rất nhiều, nhưng bất lực không làm gì được cho cô khi toàn bộ quyền hành trong gia đình đều bị bà vợ kế đả đốn để thâm tóm. Điều này đã an ủi cô rất nhiều, đủ bù đắp cho sự tủi thân mười mấy năm dài. Tuy nhiên, suy nghĩ của ông đã lạc hậu lắm rồi, nếu vì sự an nhàn mà nhắm mắt đưa chân bước sang nhà người khác thì lấy gì bảo đảm rằng cô sẽ hạnh phúc.

Hai cha con cùng im lặng theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình.

Thật lâu, ông Hoàng đột ngột lên tiếng :

- Con không muốn lấy Nhân, bởi vì đang yêu người khác phải không?

Câu hỏi thẳng thắn bất ngờ về một điều tế nhị như vậy khiến Thùy Dương đỏ bừng mặt, luống cuống tránh né trả lời thẳng vào vấn đề :

- Sao ba hỏi kỳ vậy?

Ông Hoàng nhẹ nhẹ lắc đầu, giọng nói tỏ ra đầy thương yêu :

- Đúng ra câu này phải do má hoặc dì con hỏi mới đúng. Tiếc là không có ai nên ba đành hỏi. Thật ra, đã sanh con nhưng mấy ai sanh lòng, chẳng qua tại ba quan tâm đến ý con nên mới đoán thế thôi. Ba không nhất quyết bắt ép con phải lấy cậu Nhân đâu mà sợ. Nếu thật sự người con yêu tỏ ra xứng đáng thì ba vẫn vui lòng chấp nhận như thường. Con cứ mạnh dạn nói thật để ba tính.

Chính điều này mãi làm Thùy Dương khó mở miệng. Không lẽ cha mình đã tỏ ra rằng luồng chấp nhận cho con đi trái lại con đường được trải thảm hoa sẵn thì cô

lại lên tiếng thú nhận là người mình yêu lại nhất quyết không bao giờ chịu tiến tới hay sao ? ..Mà bỏ qua dịp này thì chắc chắn là sẽ chẳng bao giờ có lần thứ hai nữa phải làm sao đây?

Trong lúc cô đang rối bời với bao cái hỏi ngổn ngang trong đầu thì cha cô để thật tâm lý khi nhẹ nhàng hỏi :

- Cậu ta đã tính đến chuyện tương lai với con chưa ? Nếu tiện thì con mời cậu ấy đến nhà mình ăn cơm để làm quen. Được không con?

Thùy Dương càng bối rối hơn. Cô hết cắn môi trên rồi môi dưới, hai bàn tay nắm vào rồi xòe ra mà vẫn chưa có câu trả lời

Ông Hoàng vẫn kiên nhẫn hỏi dò :

- Sao vậy con ? Hay ba đoán sai, không có người nào hết.

Trần tĩnh thêm một lúc nữa, Thùy Dương bất ngờ trả lời một câu mà chính cô cũng ngạc nhiên vì ngữ điệu xa lạ của nó, tựa hồ như không phải chính cô phát ra vậy :

- Con không có người nào theo đuổi cả. Còn chuyện chưa muốn nhận lời Nhân là vì con sợ lấy nhau vội vàng quá mà chưa tìm hiểu kỹ sẽ không bảo đảm cuộc sống chung sau này được hạnh phúc.

Ông Hoàng thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ hẳn lên :

- Vậy mà nãy giờ ba cứ hết hồn, lo đoán già đoán non. Con cứ nhìn thử coi ngày xưa người ta lấy nhau có cần quen biết gì trước đâu mà vẫn "đầu bạc răng long", sống đến già. Còn bây giờ tân tiến quá, yêu đương, hò hẹn không cần cha mẹ, nên "cả thèm chóng chán", đâu còn "phu thê tương kính như tân", vợ chồng quý trọng nhau như khách quý. Đừng lo lắng suy nghĩ nhiều làm gì con à. Ba đã chọn chỗ tử tế đảng hoàng thì con cứ tin tưởng làm thế không lẽ ba xua con vào chỗ chết sao chứ. Ba cương quyết không chịu chứ dì con cứ mấp mé đòi gả Bạch Sa thế chỗ con đó.

Đang buồn mà Thùy Dương phải bị cười. Bà mẹ kế của cô thật tham lam mê cách ấu trĩ, tội nghiệp. Làm như bà Ngọc Lan và Nhân không hề biết chút nào về thành tính quạu của Bạch Sa vậy.

Thấy con vui trở lại, ông Hoàng như cất được gánh nặng này giờ vẫn đè trên ngực, cất tiếng giục :

- Đi ngủ đi con, khuya quá rồi. Coi chuyện gì cứ để từ từ rồi suy tính.

Thùy Dương ngoan ngoãn theo cha xuống dưới nhà.

Bà Ngọc Lan bất ngờ đến tìm Thùy Dương lúc cô đang bán hàng. Cô hỏi ngớ ngàng, nhưng không ngạc nhiên chút nào, vẫn tiếp bà chu đáo, thân mật.

Mùa Xuân Yêu Thương

Chương 10

Bà Ngọc Lan ngồi hẳn vào trong quày, lia mắt nhìn xung quanh các ngăn kệ trưng bày đầy ắp hàng hóa rồi đột ngột hỏi :

- Thu nhập của quày này hàng tháng có đã chi tiêu không hở con?

Thùy Dương thật tình đáp :

- Nếu buôn bán để đều đều, không ế ẩm thì cũng trang trải chi tiêu trong gia đình

Bà gật đầu rồi hỏi tiếp :

- Vậy bán quày thuốc tây với chỗ này thì con thấy thu nhập có khác nhau không ?

Thùy Dương bần khoản hỏi lại :

- Con chưa hiểu ý cô Quày thuốc tây nào hả cô ?

Bà Ngọc Lan điềm tĩnh giải thích :

- Cô tính sau khi cưới sẽ mở tiệm thuốc tây cho con bán trước cổng bệnh viện tư của mình. Lúc đó, vợ chồng vừa có dịp gần gũi mà lại có thu nhập riêng, vừa thoải mái lại bổ sung cho nhau. Con thấy sao? Câu hỏi của bà vừa tỏ ý quan tâm, là vừa cố tình cách áp đặt, mặc nhiên xem Thùy Dương là con dâu của mình rồi vậy Thùy Dương trầm lặng hẳn đi. Cô rất biết ơn bà Ngọc Lan đã cho đã tể nhị sắp xếp công việc cho cô để sau này có về làm vợ Nhân cũng không mang tiếng ăn bám chồng. Mặt khác, cô lại tự ái, không thích để ai ban phát ân huệ gì cho mình theo kiểu bề trên cả. Dĩ nhiên, nếu là người nhà thì không có gì phải bàn cãi, nhưng đằng này cô vẫn chưa dứt khoát nhận lời lấy Nhân, dù mấy ngày hôm nay cô đã suy nghĩ về vấn đề này rất nhiều.

Bà Ngọc Lan nhẹ nhàng đặt tay lên tay cô, nói thật tha thiết :

- Thùy Dương ạ ! Nói thật với con là rất muốn con làm con dâu của cô, không chỉ vì muốn cưới vợ cho thằng Nhân mà còn vì cảm tình riêng của cô đối với con nữa. Cô chỉ mong ước gì mình có được một đứa con gái ngoan ngoãn dễ thương như con là cô mãn nguyện lắm rồi, chỉ tiếc là cô không có phước phận đủ trai đủ gái như người khác, đành chịu thôi. Con thương cô hãy chấp nhận làm người vợ hiền, đưa dâu thảo cho gia đình cô, con nhé. Chắc chắn gia đình cô sẽ không bao giờ xử tệ với con rồi, con còn e ngại gì nữa.

Thùy Dương đáp khế :

- Con biết cô và anh Nhân thương con nhưng chỉ bấy nhiêu đó chưa đủ làm nền tảng cho một cuộc hôn nhân không hả cô. Biết đâu anh Nhân vẫn chưa quên Nguyệt Hằng hay là những điều tương tự như vậy nữa.

Cô tránh không nói ra rằng mình cũng đang ấp ủ một hình bóng khác trong tim mà chỉ nêu vấn đề giống như vậy. Ấy vậy mà bà Ngọc Lan lại hiểu. Bà nheo mắt chăm chú nhìn cô hồi lâu rồi chột kêu :

- Ta đã quên một điều rất cơ bản liệu con đã yêu người nào khác hay không. Nếu có thì rõ ràng con không thể nhận lời lấy thằng Nhân rồi. Còn không, thì có lẽ con chê nó không xứng đáng với con, nói không muốn làm dâu họ Phan.

Thùy Dương hoảng lên, vội vàng ngắt lời :

- Cô nói quá lời rồi. Đòi nào con dám nghĩ vậy?

Giấu nụ cười đắc thắng, bà Ngọc Lan nói tiếp :

- Vậy là con có người yêu rồi, phải không?

Thùy Dương ngồi xuống đất, nói thật khi gần như thì thầm :

- Không có ai hết.

Bà Ngọc Lan cũng chỉ cần có thế, bà ân cần vuốt tóc cô, rũ rĩ bên tai :

- Mỗi tình đầu rất đẹp, nhưng mấy khi thành. Tuổi trẻ thường bông bột, khó vun đắp cho tình cảm bền vững. Chỉ có hôn nhân mới là chỗ dựa vững chắc cho người phụ nữ thôi con ạ.

Bà kiên nhẫn ngồi cạnh cô suốt buổi chiều, vẫn dùng hết sự khôn khéo của mình để giải tỏa mối vướng mắc trong tư tưởng của cô và cuối cùng bà đã ra về với niềm hân hoan của người hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình. Và Thùy Dương cũng nhẹ nhõm khi đã quyết định xong chuyện hệ trọng cho đời mình. Ít ra thì sự hy sinh của Bảo cũng không vô ích.

Bảo ngồi một mình, lặng lẽ nhấp từng ngụm cà phê đen đặc sánh không đường, anh vẫn cho rằng thêm vị ngọt tức làm mất hương vị đặc trưng của cà phê. Không khí ồn ào, hỗn tạp của quán cà phê-bar quen thuộc vẫn nổi tiếng là "thông tấn xã vỉa hè" của các cánh phóng viên, vệ sĩ, nhưng người làm công tác an ninh, mỗi ngày vẫn lôi cuốn anh hào hùng nhập cuộc, sao hôm nay bỗng trở nên khó chịu vô cùng.

Đúng là "người buồn thì cảnh có vui bao giờ", anh hờ hững dần tiền dưới đáy ly rồi đứng lên lững thững ra về. Đi ngang chiếc bàn sát góc phòng, nơi gần cửa ra vào nhất, chợt Bảo nghe có tiếng cười gọi khẽ:

- Cậu đi về à ? Nếu rảnh thì ngồi xuống đây một lát, có chuyện hay cực kỳ.

Đôi mắt tinh tường của anh nhận ra Nguyệt Hằng đang cải trang khá bụi, giấu mình trong bộ quần áo Jean cũ kỹ, tóc tai chải lòa xòa, cổ tình che bớt khuôn mặt.

Về nhà cũng buồn chán chẳng biết làm gì, ngần ngừ giây lát rồi Bảo chậm rãi kéo ghế ngồi đối diện, chờ Nguyệt Hằng lên tiếng.

Cô nàng mào đầu :

- Cậu còn liên hệ gì với gia đình đảng ấy không?

Bảo lập tức chặn lại :

- Nếu nói về họ thì tôi không nghe đâu. Chị khỏi phải phí công.

Nguyệt Hằng chỉ cười không đáp. Tuy hai người không ưa gì nhau vì bản tính người nào cũng nóng nảy, ngang tàng, khế mở miệng là bắt cháp tất cả, không sợ mịch lòng, nhưng cũng vì vậy mà cả đôi bên đều ngầm gồm nể nhau và dù muốn dù không, họ cũng đều từng có

mối liên hệ sâu xa với gia đình họ Phan, đối tượng mà nãy giờ được ám chỉ đến.

Bởi những lý do trên, nên Nguyệt Hằng không vội vàng gì nói tiếp, vì biết thế nào Bảo cũng nóng lòng hỏi tới.

Quả nhiên, ngoài miệng thì nói không cần, nhưng trong lòng anh, dòng máu đang chảy vẫn là dòng máu họ Phan, nên chẳng mấy chốc, anh đã sốt ruột ướm hỏi :

- Nếu không có gì thì tôi đi đây.

Nguyệt Hằng nhếch môi, cười bí ẩn rồi đột ngột vào đề luôn :

- Một tin bất lợi. Có một nhóm tội phạm âm mưu bắt cóc "bà ấy" để tống tiền họ Phan.

Bảo choáng váng ngồi im. Chưa hề chuẩn bị tinh thần để đón nhận nguồn tin kinh khủng ấy, nên hầu như anh bị tê liệt mọi phản ứng.

Nguyệt Hằng nói gấp, hạ âm thanh đến mức thấp nhất :

- Chính bởi nguồn tin này, nên tôi phải giấu mặt len lỏi vào đây. Rủi bị phát hiện ra sẽ nguy hiểm cho tôi rất nhiều.

Bảo đặt câu hỏi một cách khô khan :

- Sao không báo công an ?

Nguyệt Hằng nhún vai, vặn lại :

- Bằng chứng đâu ? Cậu phải biết tin này tuyệt mật, tôi tình cờ biết được do may mắn. Nếu bẻ chuyện, tôi sẽ bị khó dễ vô cùng, chưa kể công việc của tôi sẽ bị ảnh hưởng theo, rắc rối dài dài.

Bảo khẽ gật đầu, công nhận lại giải thích đó là đúng. Đã lặn lội ngoài đời nhiều, anh rất hiểu những luật lệ bất thành văn trong thế giới ngầm. Những người làm các nghề phải tiếp xúc với đủ hạng người trong xã hội như anh, như Nguyệt Hằng đều phải tuân theo các quy ước đó, không thể làm khác được.

Cả hai đều lặng lẽ theo dõi suy nghĩ riêng của mình một lúc lâu, cuối cùng, Nguyệt Hằng nhún vai, cười khẩy :

- Kể cũng lạ. Nói đúng ra, tôi phải mừng rỡ khi thấy cái đình trước mắt bị nhổ đi mới phải . Vậy mà ngược lại, nếu cứ mặt lấp tai ngơ thì tôi không sao chịu được. Điều này chứng tỏ lương tâm tôi vẫn coi chừng được, chưa bị chai lỳ.

Bảo phát ngôn thật yếu ớt :

- Nhưng chị kể điều này cho tôi nghe làm gì? Tôi căm ghét bà ta thế nào, chị cũng biết mà.

Mắt Nguyệt Hằng sáng rực lên đầy ma quái trong bóng tối rồi cô ta cup đôi mi xuống cho dịu lại, cất tiếng cười lạnh lạnh:

- Vì tôi chưa nguôi được hận thù, tuy vẫn không thể làm điều ác. Bởi thế, tôi muốn trút gánh nặng này sang vai cậu, để xem dòng họ nhà

cậu đối xử với nhau ra sao? Tha thứ hay trả thù, tất cả sẽ được quyết định ở lần thử thách này. Cậu sẽ thay tôi, hành xử bà ta Dù kết quả thế nào, tôi cũng mãn nguyện.

Bảo rùng mình ớn lạnh. Anh có cảm giác mình vừa ký hợp đồng bán linh hồn cho quỷ dữ. Ôi ! Lòng hận thù của người phụ nữ này thật khủng khiếp. Cô ta đã biến anh thành tông phạm với sự bí mật nọ. Kể từ giờ phút này, anh sẽ không bao giờ thanh thản được nữa. Trong lòng luôn đeo đẳng câu hỏi : Có nên bỏ mặc bà ta với số phận hay là không?

Mặt trời đã rọi thẳng trên nóc mùng Bảo vẫn còn lơ mờ chưa muốn dậy. Mấy đêm này, anh bị mất ngủ trầm trọng, đến gần sáng mới chợp mắt được.

Từ khi nghe Nguyệt Hằng báo tin, Bảo không sao gạt bỏ cảnh tượng bà Ngọc Lan bị bắt cóc ra khỏi đầu. Trên thế giới đã xảy ra biết bao vụ bắt người, đòi tiền chuộc và cũng đôi khi nạn nhân cũng bị thủ tiêu luôn, để đảm bảo an toàn cho bọn gây án.

Trong những ngày qua, biết bao ý nghĩ tình cảm trái ngược nhau cứ luôn hiện lên giằng xé Bảo. Khi nghĩ về tình cảnh cay đắng của mẹ ruột mình, anh cơ hồ muốn nổi điên lên, chỉ mong bà Ngọc Lan chết quách đi để đền tội. Đến chừng hồi tưởng lại khoảng thời gian sống chung với nhà họ Phan, anh lại bồi hồi nhớ rõ mồm một cử chỉ, lời nói, sự chăm sóc ân cần của ông nội anh, của anh Nhân, dì Tú, luôn cả cha anh, tuy ít nói nhưng vẫn rất thương yêu mình. Còn người đàn bà ấy, cái người mà từ bé cho đến năm mười bốn tuổi, anh vẫn tưởng là mẹ ruột mình. Tuy anh mang trong lòng nỗi oán hận với bà ta, nhưng bây giờ có lúc bình tâm ngồi suy nghĩ phân tích lại thì thật ra cái tội của bà chẳng đến mức to tát như anh vẫn quy kết. Vì "Ốt nào là ốt chẳng cay", và dù có ghen tuông đi nữa thì cách xử sự của bà ta cũng không quá đáng hơn nhiều người khác. Có chăng là do anh quá kích động bởi cái chết của mẹ ruột nên mới lên án bà ta nghiêm khắc đến vậy thôi.

Hiểu được đến độ, bỗng nhiên Bảo thở nhẹ lòng hẳn đi, các gánh nặng vẫn đeo đẳng trong lòng do oán hận dường như đã biến mất. Thế nhưng hiện tại phải làm gì để sửa sai thì anh vẫn chưa nghĩ ra, hoặc vẫn ngập ngừng, không muốn nghĩ đến.

Con chim cúc cu bật khỏi lò xo trên cái đồng hồ, chồm ra gáy "cúc cu" đủ chín tiếng rồi tự động biến vào trong. Bảo lười biếng với tay nhấn vào nút radio để nghe nhạc, những bản tin trong ngày vẫn chưa dứt tiếng cô xướng ngôn viên vẫn thông thả vang lên :

"Sáng nay, vào lúc mười giờ, tổ chức từ thiện do bà Phan Hoàng

Ngọc Lan dẫn đầu sẽ xuống các vùng bị lũ lụt để trao quà cho đồng bào nghèo... "

Bảo đứng phắt dậy, anh nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi chạy bay xuống đường. "Phải nhanh hơn nữa mới kịp". Bằng bản năng nghề nghiệp của mình, anh có linh cảm rằng bọn tội phạm sẽ đón lõng bà Ngọc Lan ngay chuyến đi này, bởi không còn dịp nào thuận tiện hơn. Kế hoạch đã bàn bạc xong rồi, càng để lâu càng dễ bị lộ, và chỉ có dịp này bà Ngọc Lan mới đi xa nhà như vậy, chúng hành động bất ngờ trên đường đi sẽ không ai ngăn trở kịp.

Anh chạy xe thẳng đến trụ sở làm việc, mượn chiếc mô tô chuyên dùng chạy đường trường rồi lao vút đi. Đến gần bên phà Rạch Miễu thì bắt kịp đoàn người đi cứu trợ.

Trong lúc đổi phà, anh đảo mắt xung quanh để quan sát và phát hiện ra một nhóm người khả nghi. Thật ra anh không lạ gì chúng, bởi trong công việc hằng ngày anh luôn va chạm với bọn xã hội đen và cả đôi bên đều biết mặt nhau.

Đúng lúc anh ráo riết suy tính thì dường như bọn chúng cũng nhận ra anh, nên co cụm lại một chỗ, thì thào bàn tán.

Lát sau gã Tư Rô cầm đầu cả bọn tiến đến gần anh hỏi với vẻ lịch sự giả tạo :

- Ông bạn cũng đi chuyến này à ? Việc công hay việc tư vậy ?

Bảo thẳng thắn trả lời :

- Đi chơi vậy thôi.

Gã ta có vẻ nhẹ nhõm hẳn, chuyện trò vu vơ vài tiếng rồi rút lui về chỗ. Cả bọn chụm lại một lúc rồi tản ra.

Thế nhưng lúc này Bảo lại càng thẳng thắn hơn rất nhiều, bởi chúng đã phân tán thì không thể nào theo dõi xuể, đành chọn phương án tập trung theo dõi bà Ngọc Lan.

Quả nhiên, sự phán đoán của anh đã tỏ ra chính xác. Một vài phút sau, có một tên tiến đến gần chỗ bà Ngọc Lan đang đứng, nói gì đấy với vẻ mặt khẩn khoản.

Họ trao đổi một lúc rồi bà Ngọc Lan đi theo hắn, mà không biết đã có thêm mấy tên bí mật theo sau khóa đuôi. Bây giờ thì bà đã ở trong vòng vây khép kín của chúng rồi.

Bọn chúng đưa bà Ngọc Lan tách xa dần đoàn người, trong lúc đông đúc đứng ngồi chờ phà thế này, không ai để ý đến chuyện đang xảy ra cả, chỉ có Bảo.

Phải. Anh vẫn thận trọng rà xe theo cách một khoảng khá xa không để chúng nghi ngờ và khi thấy bọn chúng đưa bà.

Ngọc Lan lên chiếc xe tải gần đó, anh đột ngột vọt xe đến gần, hét

lớn :

- Mẹ đừng lên. Nguy hiểm lắm.

Thật ra, bà Ngọc Lan đã bắt đầu nghi ngờ. Khi tên cò mồi năn nỉ mời bà đến nhà hắn ở gần đấy để khám giúp vợ hắn đang bệnh nặng để xin được cứu trợ, bà chưa nghĩ gì. Đến chừng bọn chúng ra mặt khá đông thì đã cách đoàn người khá xa không còn kịp kêu cứu nữa, đúng đang lúc không biết xoay trở ra sao thì Bảo xuất hiện. Sự có mặt bất ngờ của anh còn làm bà ngạc nhiên, xúc động nhiều hơn, so với chuyện chính bản thân bà bị bắt cóc.

Bà vội kêu lên :

- Tội nó có sủng đồ con, chạy đi kêu công an, nhanh lên.

Gã Tư Rô tức giận xô mạnh đầu bà vào thành xe rồi quát lên ra lệnh cho đàn em.

- Xử nó đi!

Bảo không còn kịp suy nghĩ, lao thẳng xe vào bọn cướp. Trong lúc hỗn loạn, anh vẫn kịp giục bà Ngọc Lan :

- Mẹ chạy nhanh đi.

Rồi đột nhiên, anh thấy đau nhói ở lòng ngực, mắt tối sầm lại và ngã gục xuống, không còn biết gì nữa.

"Sầu mỗi ngày mỗi lớn

Tóc mỗi ngày một dài

Tóc dài cắt bỏ được

Sầu cắt bỏ cho ai ? "

Thùy Dương băng khuâng chải đi chải lại mái tóc dài óng mượt đang xòa trên vai của mình. Cô đang chờ ngày về làm vợ Nhân mà lòng cứ bồi hồi, luyến lưu một cái gì đó mà cô không dám gọi tên.

Yên bất ngờ đâm sầm vào phòng cô, nói không ra hơi:

- Anh Bảo bị thương nặng lắm, đang nằm bệnh viện. Cả nhà anh Nhân tập trung ở đó để lo cho anh Bảo. Anh Nhân mới kêu điện thoại về, nhắn chị đi thử áo cưới trước đi, đừng chờ anh.

Thùy Dương bủn rủn khụy hẳn người xuống, lắp bắp hỏi :

- Bệnh viện nào ?

Yên sốt sắng bảo :

- Trung tâm cấp cứu. Chị muốn đi không, em chờ chị luôn. Em cũng vô thăm anh Bảo.

Hai chị em vào đến nơi cũng ngồi ngoài, không được làm rộn, nhưng dù sao vẫn đỡ sốt ruột hơn ngồi ở nhà.

Chỉ còn bà Ngọc Lan thôi. Nhân phải chạy về nhà thông báo tin tức cho ông nội anh đừng lo, rồi sau đó quay lại, thay cho mẹ anh về nghĩ.

Yên liền nêu ý kiến :

- Để con chở bác về nghỉ rồi con trở vô đây phụ anh Nhân. Còn bây giờ đã có chị Hai con trông chừng giùm rồi.

Bà Ngọc lan đồng ý. Bà vẫn còn kinh hoàng bởi biến cố vừa qua nên cũng cần nghỉ ngơi. Sau khi dặn dò Thùy Dương cẩn thận bà ra về. Còn lại một mình, Thùy Dương đến sát cửa phòng cấp cứu ngồi đợi. Từng phút, từng giây trôi qua như tảng đá đè nặng lên tim cô càng lúc càng nhấn mạnh xuống.

Cuối cùng rồi cánh cửa im lìm kia cũng bật mở, ê kíp bác sĩ, y tá mệt mỏi lần lượt bước ra nhưng gương mặt mọi người đều lộ vẻ thanh thản.

Thùy Dương run rẩy tiến đến gần, chỉ đưa mắt dò xét, chứ không thể thốt nổi thành tiếng.

Bác sĩ nhẹ nhàng gật đầu :

- Sống rồi. Chúc mừng gia đình.

Thùy Dương sụp luôn xuống đất, nỗi vui mừng tràn đầy khiến cô tuôn trào nước mắt. Cảm tạ Ông trời. Anh đã vượt qua cõi chết. Thế mà chỉ ít phút trước mắt mình tối sầm lại, thế gian không còn hiện hữu nếu Bảo chết, và cũng vì vậy mà cô chợt nhận ra rằng trong tình yêu không có sự thay thế, hoặc cô có Bảo, hoặc không bao giờ. Chớ không thể mang theo trong lòng một tình yêu tuyệt vọng về làm vợ Nhân. Như là... sẽ là... một sự dối lừa khủng với cả Nhân và cô.

Nhất định cô sẽ nói rõ mọi việc với mọi Nhân, nhưng phải để lại sau này, khi tình trạng của Bảo ổn định lại và mọi người có thời gian bình tâm lại.

Trước mắt, phải lo cho sức khỏe của Bảo đã. Được bác sĩ cho phép, cô nhẹ nhàng đi vào phòng, lặng người ngồi dưới chân giường, lắng nghe từng hơi thở của anh và chờ đợi.

Lúc mọi người vào thay ca, cô vẫn ngồi nguyên như thế, suốt mấy tiếng đồng hồ liền. Bảo vẫn chưa tỉnh lại, nhưng trong giấc mơ triền miên, nét mặt anh đầy thanh thản, có lẽ rũ bỏ được mọi ưu phiền, mối oán hận ngày xưa từ bao năm nay theo nhát dao trí mạng nọ.

Ông Vĩnh Phát gắng hỏi con dâu đến lần thứ một trăm rồi mà vẫn chưa yên tâm, vẫn luôn miệng than phiền:

- Trời ơi ! Làm việc gì mà chậm như rùa bò, chỉ mỗi chuyện lo cấp cứu cho thằng nhỏ mà làm cũng không xong, nằm hơn hai ngày trong đó rồi, mà vẫn chưa tỉnh. Sao kỳ vậy ?

Bà Ngọc Lan kiên nhẫn giải thích :

- Nó chưa tỉnh là còn ảnh hưởng thuốc mê, chứ tình trạng sức khỏe thì không sao. Bác sĩ cam đoan là không có ảnh hưởng nghiêm trọng

nào. Ngay sau khi tan thuốc, thằng Bảo sẽ tỉnh liền mà ba.
Ông Vĩnh Phát bình tĩnh lại, ngồi xuống ghế bành, động động cây can xuống đất, thầm tự bảo :

- Con cứ cho là thằng Bảo căm thù con suốt đời, chỉ mong con chết mới hả dạ. Nhưng gặp chuyện mới thấy nó vẫn không quên trong người nó có giòng máu của họ Phan. Xem ra, con mắc nợ nó nhiều lắm đó, Ngọc Lan.

Bà Ngọc Lan cười buồn, thành khẩn đáp lời cha chồng :

- Con vẫn muốn bù đắp cho nó thật nhiều, nhưng nó bắt cần chứ đâu phải con ghét bỏ. Ba thằng Nhân có lỗi với con, chứ tội nó là đời sau, đâu thể gánh chịu oan trái của người lớn được. Sao thằng Bảo không chịu hiểu là con luôn đối xử với nó bằng tấm lòng của người mẹ chứ ? Nó bị ám ảnh bởi cái chết của mẹ ruột nó nên trút hết oán hận lên đầu con. Con cũng quá mệt mỏi rồi, không còn muốn giải thích nữa. Nhưng nay nó đã không ngần ngại dùng mạng sống để cứu con, chứng tỏ nó không thù ghét như nó vẫn cố tỏ ra. Từ giờ trở đi, con sẽ bù đắp tình thương bị thiếu thốn từ bé đến giờ của nó. Chắc hẳn gia đình mình sẽ rất đầm ấm vui vẻ. Ba không còn khắc khoải trông chờ từng đứa con, từng đứa cháu lần lượt xen kẽ nhau về thăm ba nữa.

Ông Vĩnh Phát cười to, đầy sảng khoái :

- Cuối cùng thì ước nguyện lớn nhất đời của ba cũng được thỏa mãn rồi. Giờ ba có chết cũng được.

Bà Ngọc Lan hốt hoảng đưa tay bịt miệng ông :

- Chết ! Sao ba nói gở vậy.

Ông Vĩnh Phát cười lạc quan.

- Không sao. Thằng Bảo bị thương nặng như vậy mà còn qua khỏi, ba chỉ nói vài câu thì ăn nhằn gì.

Dì Tư hấp tấp đi vào phòng , kêu lớn :

- Cậu Bảo tỉnh lại rồi. Cậu Nhân gọi điện về nhắn nhà mình lên.

Bà Ngọc Lan đứng phắt dậy, nhanh nhẹn đỡ cha chồng bước ra, miệng hỏi dì Tư :

- Dì kêu taxi dùm đi.

Mười phút sau, cả gia đình có mặt đầy đủ bên giường của Bảo:

Nhân luôn miệng nhắc :

- Ông nội với mẹ nhớ đừng hỏi gì thằng Bảo nhé, bác sĩ cấm không cho nó nói chuyện đó.

Nói vậy, nhưng chính anh lại là người vi phạm lệnh cấm đầu tiên, cứ nắm chặt tay Bảo hỏi han :

- Em thấy trong người thế nào ? Còn đau nhiều không, để anh báo

cho họ khám lại ?

Bảo cười khẽ trấn an :

- Tốt lắm rồi, anh Hai.

Ông Vĩnh Phát ứa nước mắt, luông miêng lập đi lập lại câu :

- Cháu của ông nội ! Tạ Ơn trời phật.

Bà Ngọc Lan lặng lẽ nhìn thẳng vào mắt đứa con chồng để đo lường tình cảm của bảo dành cho bà và chỉ nhận thấy nó hoàn toàn trong veo, không gợn chút phiền trách nào.

Bất giác, bà rơi lệ, gọi khẽ nhưng đầy thương yêu :

- Con trai của mẹ ! Ráng dưỡng bệnh cho mau khỏe nhé con.

Bảo cố nói một câu dài với bà, dù đang rất mệt :

- Khi có chuyện xấu xảy ra cho mẹ, con mới biết không có gì thay thế được tình cảm gia đình.

Y tá bước vào nhắc nhở :

- Mời gia đình ra ngoài cho bệnh nhân nghỉ ngơi.

Mọi người bịn rịn ra về. Bảo nhắm mắt nhưng chưa ngủ và một lát sau anh nghe tiếng cửa mở ra thật nhẹ, rồi tiếng cô y tá thì thầm với ai đó :

- May là anh ta ngủ rồi, nên tôi mới linh động cho chị vào thăm, còn không thì cũng đành chịu.

Tiếng người kia cũng nhỏ không kém :

- Cám ơn chị. Em chỉ ngồi một chút rồi đi, không chờ ảnh thức làm gì.

Giọng cô y tá đầy ái ngại :

- Ngày nào chị cũng đến chăm sóc anh ta liên tục, khi anh chàng tỉnh lại rồi lại rút rui không muốn gặp, chi mà khổ sở vậy ?

Không nghe câu trả lời, nhưng nghe đến đây thì Bảo đã đoán ra là ai rồi. Tim anh đập rộn lên bởi bao tình cảm phức tạp, nửa da diết còn cào muốn mở mắt ra để gặp Thùy Dương, nửa lại e sợ, cứ làm ngơ luôn có phải tốt hơn không ?

Bảo nhắm mắt chịu trận một lúc lâu, khoảng mười phút trôi qua mà Thùy Dương vẫn chưa chịu về. Mi mắt mỏi quá, không còn tuân theo sự điều khiển của anh, nhất là cả người bị buộc cứng ngắc vào giường với bao thứ phụ tùng linh kinh nữa, một tiếng hắt hơi không kèm được vang lên khiến tình hình thay đổi bất ngờ.

Thùy Dương đang dọn dẹp những thứ linh kinh trên bàn, lập tức quay lại. Về mặt bàng hoàng trên gương mặt cô cho thấy cô chưa chuẩn bị tâm lý cho sự đổi mặt này chút nào.

Bảo cũng vậy, anh lúng túng một lúc rồi mới ngập ngừng mở lời đầy trách móc :

- Thùy Dương đến thăm tôi à ? Cám ơn nhé.
Nói xong, anh mới cảm thấy mình vô duyên đến chừng nào.
Thùy Dương khô khan trả lời :
- Bạn bè bị tai nạn thì đến thăm, chẳng phải ơn nghĩa gì cả. Anh tỉnh rồi thì tôi về.
Bảo cuống quít kêu lên :
- Khoan đã !
Thùy Dương hỏi ngược lại :
- Có chuyện gì mà ở lại ?
Bảo chau mày, nhăn mặt mãi mà không tìm ra lý do chính đáng để giữ cô ở lại.
Chính anh cũng ngạc nhiên vì hành động đột xuất của mình, đã hoàn toàn đi ngược lại quyết tâm từ chối tình cảm của cô để nhường cho anh mình.
Hay vì sau cú đánh nặng tay nọ của đám anh chị thì bộ óc của anh đã có vấn đề lộn xộn lung tung trong đó rồi.
Thấy Thùy Dương bước dần về phía cửa, anh vội kêu lên một câu bất ngờ vừa xuất hiện trong đầu :
- Em đã tới đây không thể về thẳng như vậy được.
Thùy Dương không đi nhưng cũng không quay lại, hờ hững trả lời bằng câu hỏi khác :
- Tại sao không ? Anh đâu thích sự có mặt của tôi.
Bảo buồn rủ. Đúng là anh có nói như vậy thật và tình thế hiện tại cũng không cho phép anh cư xử khác hơn. Anh ảo não thốt lên :
- Em nói đúng. Tôi không có quyền giữ em ở lại nữa. Xin lỗi.
Nhưng cuộc đời luôn ẩn chứa những điều nghịch lý. Khi Bảo thiết tha thì Thùy Dương tránh né. Còn bây giờ anh muốn dứt khoát thì cô không nỡ dời chân khỏi căn phòng.
"Đi cũng dở, mà ở cũng không xong", cô nán ná thêm một lúc rồi sáng mắt lên khi tìm được lý do hợp lý biện minh cho việc lưu lại đây của mình.
- Anh mới tỉnh lại, cần có người trông chừng, mà giờ này bệnh viện đang ăn trưa, tôi đành ở lại chờ bác sĩ vào vậy.
Bảo mừng rỡ tán thành :
- Đúng đó. Thùy Dương làm vậy là đã góp phần cứu sống một mạng người đó.
Thùy Dương mím môi :
- Tiếc là anh không bị thương trúng miệng để khâu khoảng chục mũi cho khỏi nói luôn.
Giọng Bảo run lên nhưng êm ái không ngờ :

- Nếu thế thì tôi đâu còn cơ hội nói lên những điều cần nói nữa.
Thùy Dương bàng hoàng , sợ rằng mình không nắm rõ ý tứ thầm kín của anh, cô thận trọng hỏi lại :

- Anh muốn đùa giỡn gì nữa đây ? Bây giờ tôi không muốn nặng lời với người bệnh, nhưng chắc chắn tôi sẽ không tha thứ tội đùa dai của anh đâu nhé.

Bảo gượng nhồm dậy, nói với cô bằng một giọng hết sức nghiêm túc :

- Thoát chết lần này, tôi chợt nhận ra rằng, để được hiện diện trên thế gian này là một ân huệ to lớn của thượng đế. Tại sao mình không tận hưởng những ngày vui, chan hòa tình cảm với mọi người mà cố tình làm trái với lòng nhỉ ? Em có chấp nhận lòng thành của tôi không ?

Thùy Dương cố mỉm cười, dù nước mắt đã rưng rưng :

- Rất mừng là anh đã hiểu ra điều đó và làm hòa với gia đình.
Nhưng chén nước đổ rồi không hót lại được đâu. Bây giờ anh mới nhận ra tình cảm của mình cũng muộn rồi. Ngày cưới của tôi đã gần kề, không thay đổi được nữa.

Bảo nồng nhiệt thốt lên :

- Tôi chỉ nói ra những điều muốn nói, còn quyền chọn lựa vẫn là em.
Nếu em thật sự có hạnh phúc với anh Hai thì tôi thành tâm chúc mừng cho hai người. Còn nếu em vẫn chưa xác định rõ lòng mình thì nên thay đổi ý định khi còn chưa muộn, không nên gây khổ cho cả ba người, biến hôn nhân thành bể khổ.

Thùy Dương lấp vấp chạy đi, cô đau đớn ngẹn ngào :

- Anh làm khổ tôi vì sự thay đổi ý định trái ngược của anh. Tại sao tôi cứ phải làm con rối trong tay các người chứ . Ước gì tôi ghét anh nhiều thêm chút nữa thì hay biết bao nhiêu không.

Bảo mấp máy môi toan nói, nhưng sự cố gắng của anh này giờ đã hết chút hơi vừa nhóm lên, anh bất thần gục xuống. Thùy Dương điếng người, chạy vội đến bên giường , nhấn chuông gọi người đến. Chỉ trong chốc lát, bác sĩ, y tá đã có mặt. Cô y tá quen vội nắm tay Thùy Dương kéo ra ngoài, cần nắn :

- Khổ quá ! Đã dặn cô là đừng làm phiền bệnh nhân mà. Có chuyện gì xảy ra cho anh ta thì cô hoàn chịu trách nhiệm đó.

Thùy Dương gục đầu vào hai tay. Tại sao cô lại để lòng kêu hãnh của mình đi quá xa như vậy ? Lúc anh còn hôn mê, chẳng phải cô đã tuyệt vọng, cho rằng không có gì chia cắt nỗi tình yêu của cô dành cho anh đó sao ?

Chưa có bao giờ cô mong thời gian trôi qua nhanh như lúc này :

Cuối cùng thì cô y tá nhân hậu nọ cũng đến lay nhẹ vai cô, cất giọng đầy thông cảm :

- Cô vào đi. Anh ta tỉnh rồi.

Thùy Dương ngập ngừng bước đến bên giường , lặng im không nói. Bảo cũng không lên tiếng, nhưng ánh mắt đã trao gửi cho cô biết bao điều.

Đôi bàn tay từ từ tiến đến nhau đã chứng minh cho thông điệp vĩnh cửu của con tim, tình yêu đích thực sẽ vượt qua mọi trở ngại của cuộc đời.

Nhân bận tối mắt tối mũi lo cho Bảo, đến khi chuyển đưa em về đến bệnh viện tư của gia đình để săn sóc, anh mới nhẹ lo được phần nào. Bấy giờ, anh mới chợt nhớ ra rằng ngày cưới đã cận kề, mà mình đã bỏ bê cô vợ sắp cưới khá nhiều rồi.

Và muốn sửa sai để lấy điểm. Nhân hăm hờ xách xe chạy vù đến nhà ông bà Hoàng.

Chỉ có mình Bạch Sa đang ngồi ở phòng khách xem MTV. Thấy anh bước vào, cô nàng đồng loạt hất đầu hỏi xách mé :

- Ông anh rể đến nhà vợ mà tay trống trơn vậy ? Muốn kiếm ai ?

Nhân nhẩn nhịn cho qua chuyện, anh hỏi lại :

- Thùy Dương có nhà không, hờ Bạch Sa ?

Bạch Sa nhún vai ơ thờ :

- Ai mà biết. Bả có chân thì cứ đi, sắp đi luôn khỏi nhà này rồi, còn liên quan gì nữa chứ.

Biết cô nàng vẫn chưa hết cay cú vì cửa kéo anh không được, lại còn bị đuổi thẳng nên Nhân không chấp.

Anh chỉ cười nhẹ :

- Nếu vậy thì tôi về. Vì đâu còn ai để thăm.

Bạch Sa gật gù như đang suy tính gì đó, nên không thềm trả lời.

Nhưng khi Nhân quay lưng định về, thì cô nàng bỗng gọi gật lại, cười nửa miệng, không báo hiệu điều tốt lành nào cả :

- Nè, ông bác sĩ ! Ông có biết sự tích trầu cau hay không vậy ?

Nhân ngơ ngác hỏi :

- Có biết. Nhưng cô muốn nói chuyện gì ?

Bạch sa hấp háy mắt, lộ vẻ quỷ quyết nhăm nhắng :

- Biết thì tốt rồi. Ráng đừng để chuyện đó tái diễn nhé, hai ông một bà khó coi lắm.

Nhân không có hứng thú tiếp tục câu chuyện nên lặng thinh ra về.

Thế nhưng ngồi lên xe trở về nhà, anh bắt đầu thắc mắc. Bạch Sa nói thế nghĩa là sao ? Không thể tin vào miệng lưỡi của cô ta, nhưng phải có lửa thì mới có khói chứ.

Lòng đầy thắc mắc, anh đi thẳng đến bệnh viện thăm Bảo và bất ngờ thấy Thùy Dương dứt từng muỗng sữa cho em trai mình. Đứng ngoài nhìn vào, ai cũng nhận thấy hai người đã thân thiết nhau từ lâu lắm rồi, chứ không phải mới quen biết nhau. Đây là lần đầu hoàn toàn bất ngờ đối với Nhân. Đến lúc này, anh mới chợt nhận ra rằng mình chưa biết gì về người con gái sắp làm vợ mình cả.

Để không quấy rầy họ, anh lặng lẽ trở về phòng trực, ngồi xem báo.

Khoảng mười lăm phút sau, Thùy Dương bước vào.

Với nét mặt bình thản, cô nhẹ nhàng hỏi anh :

- Nghe mấy cô y tá nói anh đến lâu rồi. Sao anh không gọi em ?

Nhân khẽ cười :

- Sợ làm phiền em.

Thùy Dương nghiêm mặt :

- Có gì mà phiền ? Bảo còn yếu, phải có người chăm sóc. Nếu ai có mặt thì người ấy làm hộ lý cho anh ấy.

Nhân đột ngột hỏi :

- Em quen Bảo từ lâu rồi à ?

Thùy Dương gật đầu xác nhận.

Nhân cảm thấy bức bối và hơi lớn tiếng :

- Sao anh không biết về chuyện này vậy ?

Thùy Dương nhìn thẳng vào mắt anh, trả lời rất rõ ràng :

- Vì anh có hỏi đâu mà biết ?

Nhân đuối lý im lặng. Nhưng sự khó chịu càng lúc càng tăng, anh cảm thấy như mình bị lừa dối qua mặt.

Đang lúc anh cố tìm lời để nói cho giải tỏa bớt sự căng thẳng thì

Thùy Dương bất ngờ lên tiếng :

- Anh đừng tự trách mình hay là trách ai cả. Cuộc sống vốn có những điều bất ngờ do con tim định đoạt mà mình không sao cưỡng lại được. Ví dụ như chuyện xảy ra vừa rồi với Bảo. Chắc chắn không ai có thể ngờ rằng anh ấy hy sinh mạng sống để cứu mẹ anh, người anh ấy hằng căm giận.

Nhân giơ tay lên ngăn không cho cô nói tiếp :

- Anh hiểu rồi. Ý em muốn nói là em cũng vậy không sao ngăn được mình đến với Bảo chứ gì ?

Thùy Dương cắn môi lặng thinh. Tuy cô đã quyết định sẽ trao đổi thẳng thắn việc này với Nhân, nhưng dù sao câu hỏi xoáy thẳng vào vấn đề của Nhân cũng làm cô ngượng ngùng không ít. Đây là lĩnh vực rất tế nhị, khó có thể phớt tỉnh khó nhắc đến.

Nhân cười chua chát :

- Thì ra tôi là một thằng khờ.

Thùy Dương ngập ngừng lên tiếng :

- Xin lỗi anh. Lẽ ra em phải xác định rõ ràng tình cảm của mình, rồi hãy nhận lời làm vợ anh. Nhưng khi đó những xung quanh đều gây áp lực, đến mức em không còn quyền chọn lựa. Kể cả Bảo, anh ấy cũng nhất định đẩy em đến với anh. Tất cả những chuyện xảy ra đều là sai lầm, nhưng cũng may là vẫn còn dừng lại kịp. Em xin anh hãy bỏ đám cưới đi, vì nếu chung sống với nhau thì cả hai phải cùng đóng một vở kịch giả dối đến suốt đời.

Nhâm im lặng rất lâu rồi khẽ khàng lên tiếng :

- Em yêu Bảo lắm à ?

Thùy Dương đỏ bừng mặt, nhưng vẫn mạnh bạo gật đầu.

Nhân lại hỏi tiếp :

- Vậy nó thì sao ? Nó có biết em sẵn sàng bỏ đám cưới để đến với nó không ?

Thùy Dương bẽn lẽn thú nhận :

- Em không biết anh Bảo đối với em thế nào, nhưng em vẫn xin anh hãy hủy bỏ đám cưới, vì em không thể sống với anh mà luôn nghĩ về người khác.

Thật bất ngờ đối với cô, vì sau lời thú nhận chân thành dễ gây sốc ấy thì Nhân chợt bật lên tràng cười vui vẻ :

- Em đừng lo Anh chỉ thử trắc nghiệm tình cảm của em một lần cuối thôi. Em không hối hận vì quyết định từ hôn là tốt lắm rồi. Anh cũng như em, không thích bị lừa dối. Sự thật dù có chua chát đến thế nào thì vẫn là sự thật, không nên phết vàng lên làm gì. Chúc em hạnh phúc với Bảo. Dù gì, chúng ta cũng là anh em ruột một nhà mà.

Thùy Dương vừa mừng vừa sợ trước kết quả vừa đạt được. Cô níu chặt tay anh, lắc mạnh :

- Anh nói thật chứ ?

Nhân vỗ nhẹ lên vai cô với cử chỉ bảo ban của người anh trai, ôn tồn bảo :

- Em gái ơi ! Anh cũng bị gò bó phải làm theo ý muốn của gia đình giống như em vậy thôi. Anh vẫn luôn nghĩ không biết mình cưới vợ cho bản thân hay cưới cho gia đình. Bây giờ thì đã có câu trả lời.

Thật ra, niềm vui của anh là sự nghiệp y học, những công trình nghiên cứu, những bài học đang đợi anh ở giảng đường y khoa kia kìa . Anh chưa muốn bị vợ con trói buộc tay chân đâu.

Thùy Dương vui mừng, siết chặt tay anh, thốt ra lời cảm ơn chân thành nhất từ đáy lòng :

- Cảm ơn anh hai.

Nhân thân ái giục cô :

- Thôi. Em trở vào với thằng Bảo đi. Nếu không thấy vắng lâu nó lại sốt ruột không biết em ở đâu mà tìm.

Thùy Dương hớn hờ chạy vụt đi. Bây giờ cô mới cảm nhận được nắng xuân đang lên rực rỡ, hoa cỏ từng bừng khoe sắc ngoài sân. Sao mà cảnh vật đẹp đến thế này. Mùa xuân đã đến thật rồi. Bảo đang chờ cô về với nụ cười âu yếm trên môi.

Mắt trong mắt, tay trong tay, đôi nhân tình cùng lắng nghe hơi thở của mùa xuân lẫn trong nhịp đập của trái tim mình.

Xuân của đất trời, xuân trong lòng người vẫn luôn vĩnh cửu.

Hết

Nguồn: vietlangdu

Người đăng: mickey

Thời gian: 23/01/2004 11:42:07 CH